

15. obljetnica smrti sl. Božjega kardinala Franje Kuharića

Bio je ponizan čovjek, koji je sigurno velik u nebeskom kraljevstvu, čovjek Božjih zapovijedi i njegove blizine, istaknuo je kardinal Bozanić u zagrebačkoj katedrali, govoreći o temama koje su kardinalu Kuhariću bile na srcu: Danu Gospodnjem, početku ljudskoga života, otajstvu Crkve i odnosu prema Domovini

Poruka biskupa Slobodana Štambuka u Godini posvećenju očevima

Otac – radnik, on je roditelj i graditelj, klesar i tesar, hranitelj i branitelj. On je i majstor i sam sebi „manoval“ – pomoćni radnik. On je znalac sadržaja što ga knjige govore, on je tumač vrijednosti, on je izvođač radova. On je poput svetoga Josipa sigurnost obitelji i obrana, otac – radnik je prava utvrda i visoke zidine koje ulijevaju sigurnost, ističe hvarski biskup

U Rimu predstavljena knjiga „Svjedoci vjere.

Osobna i kolektivna iskustva katolika u srednjo-istočnoj Europi pod komunističkim režimom“

U knjizi, kojoj je predgovor napisao kardinal Christoph Schönborn, nalazi se i desetak članaka koji obrađuju stradanja biskupa, svećenika, redovnika i redovnica na području današnjih republika Hrvatske te BiH

Pismo biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine

Donosimo cjelovit tekst dokumenta o sakramentu ispovijedi upućenoga na početku korizme 2017.

Domovinske vijesti

Osnovana regija Istočna Hrvatska HZBS

Osijek: Susret s autorom dr. Lushom Gjergjijem

Misijska slavlja u župama Đakovačko-osječke nadbiskupije

Đakovo: Kolokvij o ideji sveučilišta prigodom 250. obljetnice rođenja Wilhelma von Humboldta

„Žene vjernice u politici“

U biljskoj župi 80 parova proslavilo bračne jubileje

Svećenički dan Sisačke biskupije

Split: Čakula s duhovnikom o susretu mladih u Vukovaru

Zagreb: Proslavljen Dan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta

Biskup Škvorčević primio poglavara dehonijanaca

Posedarje: Nadbiskup Puljić blagoslovio Križni put u prirodi

Blagoslov spomen-ploče i križa u Galdovu

Nuncij predvodio spomen-slavlje uz obljetnicu smrti Chiare Lubich

Završeno biblijsko bdjenje u Velikoj Gorici

Prva pobožnost Križnog puta u romskom naselju župe Orehovica

Planinarski križni put za mlade na Pelješcu

Franjevačke pučke misije u Vukovaru

Crkva u Hrvata

90. obljetnica organiziranog djelovanja hrvatskih franjevaca u SAD-u

Skopski biskup Stojanov uputio poziv na molitvu i apel za mir

Nuncij Eterović u Berlinu primio delegaciju iz Bola na Braču

Skupština Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH

Inozemne vijesti

Rim: Znanstveni skup o papi Piju XII.

Kardinal Parolin o četvrtoj obljetnici pontifikata pape Franje

Ljubljanski nadbiskup novi predsjednik Slovenske BK

Prilog dokumenti

Isus - Mesija drukčiji od očekivanog

Domovinske vijesti

Osnovana regija Istočna Hrvatska HZBS

Đakovo, 6.3.2017. (IKA/TU) - Korizmena duhovna obnova za članove Hrvatske zajednice bračnih susreta s područja Slavonije održana je 6. ožujka u prostorima župe Svih svetih u Đakovu. To su zajednice: Đakovo, Osijek, Otok-Nijemci, Požega, Slavonski Brod, Virovitica i Županja. Na susretu se okupilo više od 20 bračnih parova i četvorica svećenika, a obnovu su vodili bračni par Ljiljana i Silvije Peti s vlč. Sinišom Preinerom.

Tema obnove bila je „Svojim talentima ili darovima služiti bližnjima u ljubavi“. Na temelju biblijskoga čitanja iz Knjige Izlaska 17, 8-16 vlč. Preiner je tumačeći likove iz knjige Izlaska Mojsija, Arona i Hura aktualizirao služenje članova HZBS-a u Zajednici. Bračni su parovi pokušali prepoznati svoje talente i njihovo korištenje za dobrobit Zajednice. Nakon obnove, kojoj je nazočio i nacionalni tim-par Anđelka i Ivan Mađerčić te vlč. Stjepan Škvorc, koordinatori lokalnih zajednica i po jedan par iz svake zajednice pristupili su izboru koordinatora za regiju Istočna Hrvatska HZBS-a. Najviše glasova dobili su Inge i Željko Bilić iz Osječke zajednice te su preuzeli službu koordinatora regije Istočna Hrvatska. Smisao i cilj osnivanja regije Istočna Hrvatska je osnaživanje lokalnih zajednica, bolja međusobna povezanost i angažman u zajednici što većeg broja bračnih parova koji su prošli iskustvo Bračnoga susreta.

U Varaždinu otvorena nova katolička knjižara i čitaonica

Varaždin, 6.3.2017. (IKA) - Nova katolička knjižara i čitaonica otvorena je u ponedjeljak 6. ožujka u Varaždinu, u Zagrebačkoj ulici, u prostorima Pastoralnog centra koje je nakladničkoj kući "Tonimir" iz Varaždinskih Toplica dala na korištenje Varaždinska biskupija.

U nazočnosti brojnih svećenika i budućih korisnika novu katoličku knjižaru i čitaonicu blagoslovio je varaždinski biskup Josip Mrzljak, a okupljenima se uime "Tonimira" obratio Stjepan Juranić. Predstavio je ponudu knjižare koja uz knjige u bogatom asortimanu nudi i liturgijske predmete i sakralne suvenire, dodavši da će to ujedno biti čitaonica te mjesto susretanja u duhu vjere i zajedništva. Zaželio je da to uistinu bude multimedijsko središte u službi evangelizacije, vjere i kulture te je zahvalio Varaždinskoj biskupiji i biskupu Mrzljaku na iskazanom povjerenju koje će nastojati opravdati kroz rad i sadržaje. Ujedno je zahvalio na pomoći preč. Mirku Horvatiću i preč. Mariju Kopjaru te je sve župe, župnike i svećenike potaknuo da se njihova izdanja nađu u njihovoj čitaonici koja će na taj način biti mjesto susretanja cijele mjesne Crkve.

Biskup Mrzljak prigodom blagoslova zaželio je da nova knjižara i čitaonica bude prihvaćena u njezinoj evangelizacijskoj nakani putem tiskanoga, liturgijskog i drugog sakralnog sadržaja u ponudi i što bliža svim vjernicima Varaždinske biskupije. Blagoslovio je njezin rad, djelatnike i sve korisnike koji će se u ove prostore dolaziti obogaćivati u duhu vjere i kulture.

Nova knjižara radi ponedjeljkom i četvrtkom od 8 do 16 sati, u utorak, srijedu i petak od 8 do 12 te od 17 do 19 sati, te u subotu od 8 do 13 sati. Nudi izdanja svih hrvatskih katoličkih izdavača, razne sakralne suvenire i predmete, liturgijsko ruho i predmete, krsne svijeće i haljinice, ukrasne svijeće, križeve, krunice, kipiće i misno vino.

Osijek: Susret s autorom dr. Lushom Gjergijem

Osijek, 6.3.2017. (IKA) – Na Susretu s autorom u Osijeku 6. ožujka gostovao je dr. Lush Gjergji, ponajbolji poznavatelj djela i života sv. Majke Terezije i njezin prijatelj, sunarodnjak Albanac, subrat i autobiograf, generalni vikar Apostolske administrature u Prizrenu. Osječani su tijekom susreta u knjižari Kršćanske sadašnjosti „Dr. Josip Turčinović“ imali priliku iz prve ruke od don Lusha slušati o njegovoj suradnji i prijateljstvu s Josipom Turčinovićem, duhovnim izazovima na vrelima djelatne ljubavi prema Kristu sv. Majke Terezije iz Kolkate, o posveti katedrale Majke Terezije u Prištini (blagoslovljena 5. rujna 2010.) početkom rujna 2017. kada se Crkva nada pohodu pape Franje, o ne(pre)poznatim primjerima darivanja kršćanske ljubavi u životima velikana 20. stoljeća, o don Gjergjijevim djelima mirotvorstva na Kosovu 90-tih godina i kršćanskim plodovima zagovaranja politike nenasilja.

„Susret s autorom“ 65 naslova na hrvatskom, albanskom i talijanskom jeziku, od kojih je 16 na hrvatskom objavila Kršćanska sadašnjost, a 16 knjiga posvećeno je Majci Tereziji, vodio je don Anton Šuljić, ističući desetak KS-ovih naslova knjiga (ostale rasprodane).

Govoreći o prijateljstvu s dr. Turčinovićem i tiskanju katoličkoga glasila Drita na albanskom, don Gjergji prisjetio se: „Od 1967. godine Albanija je službeno bila ateistička država, a Katolička Crkva u pravom smislu riječi bila je u katakombama te je 1977. Drita tiskana u Prizrenu, pet godina u Sarajevu u 'Oslobođenju', ujedno tiskari jugoslavenske partije, ali tiskanje je zaustavljeno jer 'Drita piše protiv armije'“. Godine 1980. i 1981. o tome sam razgovarao s velikim prijateljem i bratom svećenikom Josipom Turčinovićem, koji je ponudio tiskanje u Zagrebu. Bio je to bratski, prijateljski spas za našu Crkvu. Šesnaest knjiga objavljenih na hrvatskom isključivo su nadahnuće, poticaj i njegova zasluga, kazao je dr. Gjergji.

Susret je bio prigoda za razgovor o knjigama: Majka ljubavi (koju je osobito volio papa Ivan Pavao II.), Velikani XX. stoljeća (podnaslov: Ljubav koja ne umire), Pobjeda križa, Ljubav nije ljubljena, Glas šutnje, Pozvani na zajedništvo, zatim o trilogiji duhovne ostavštine Majke Terezije (Živjeti s Kristom, Ljubiti s Marijom, Svjedočiti s Crkvom) te o knjizi Svećenik – Kristov učenik. „Kao malo dijete u obitelji sam slušao o s. Tereziji koja je pošla u daleku Indiju i čini čudesa. Za mene je bila kao legenda, pobudila je moju znatiželju i pitao sam se zašto nije nama pomogla. Godine 1968., dok sam studirao u Rimu, osobno sam susreo Majku Tereziju. Prije toga cijelu sam noć više probudio nego spavao smišljajući što ću ju pitati. Razgovor je tako tekao da nisam imao priliku ni otvoriti torbu s pitanjima. Bio je to divan, dirljiv susret s puno dojmova o tome kako se ja maleni nalazim pred veličinom, sveticom. Odlučio sam, ako mi Bog pomogne, drugim ljudima posvjedočiti zašto je iz Skopja pošla u daleku Indiju. I od 1968. do 1997. godine, dvadeset i devet godina, nisam se od nje odvojio. Upoznao sam ju iz blizine. Gdje god bi otvarala kuću misionarki ljubavi zvala bi me u pratnju... Šesnaest knjiga o Majci Tereziji prevedeno je na 35 jezika, ali nije to moja zasluga nego isključivo dar Božji i sv. Majke Terezije. Njezina je veličina u vjeri i ljubavi. Njezina sreća bila je u žrtvi, darivanju i ljubavi“, kazao je Gjergji te ispričao brojne detalje iz svetičina života i njegova boravka u Indiji, navevši primjer kada „zastaje dah u vjeri pri susretu s gubavcima koje je Majka Terezija grlila i u njima vidjela Krista“ i kada ga je, nakon četverosatnog

pohoda gubavcima, Majka Terezija u kapelici pitala kako mu se sviđa Isus iz četvrti gubavaca iz Grada radosti (udaljenom 18 km od Kolkate) gdje živi 35.000 gubavaca. „Diviti se Majci Tereziji je dobro, ali nije ništa, kao i govoriti da je velika i sveta, već je nešto slijediti ju duhom Kristovim! Ne treba doći u Indiju i Kolkatu tražiti Krista jer Krist je u tvojoj sredini. Premalo je ljubiti Isusa u Presvetom Oltarskom Sakramentu i hraniti se njime, ako ga ne prepoznaš u bratu čovjeku. Ako Isusa ne prepoznaš u čovjeku, ne prepoznaješ ga ni u lomljenju kruha. Ljubav potiče da činimo što Bog traži od nas. Guba nije najteža bolest, najteža je bolest ne-ljubav, ne-briga, ne-pažnja. U crkvi smo blizu jedni drugima, a kada izađemo ostajemo anonimna bića, više se ne prepoznajemo. Sjetimo se kako je sreća Majke Terezije bila u žrtvi, darivanju i ljubavi“, istaknuo je Gjergji.

U razgovoru sa Šuljićem gost je govorio o Božjoj prisutnosti u vidljivim djelima ljubavi na Kosovu, konkretno „na proslavi izmirenja i života 1. svibnja 1990. godine na poljani blizu Dečana gdje se oprostilo 1275 krvnih slučajeva kada se pola milijuna ljudi okupilo bez medijskog pozivanja i bez ijednog policajca, izvan sustava, kada su ljudi došli proslaviti život, praštanje i mir, a 200 obitelji koje su bile u krvnoj osveti i svađi su se pomirile“. Bilo je riječi i o prvom kosovskom predsjedniku Ibrahimu Rugovi (zaslužnom za gradnju katedrale posvećene Majci Tereziji u Prištini, upamćenom po riječima 'Katolička Crkva niknut će iz podzemlja') te je Gjergji zaključio: „Božje je djelo, čudo što je sve veći broj obraćenika s islama na kršćanstvo i sve više krštenih na Kosovu gdje danas živi više od 50.000 katolika“. Udruga „Veronikin rubac“ srdačno je pozdravila don Lusha Gjergija izvijestivši da su 2010. godine tijekom hodočašća Kosovu i Albaniji bili na blagoslovu katedrale u Prištini te prošle godine u Vatikanu na kanonizaciji Majke Terezije jer je sv. Majka Terezija zaštitnica te katoličke udruge deset godina.

Korizmena duhovna obnova za svećenike i đakone u Đakovu

Đakovo, 7.3.2017. (IKA/TU) – U Metodovoj dvorani Svećeničkog doma u Đakovu 6. ožujka održana je korizmena duhovna obnova za sve svećenike i đakone Đakovačko-osječke nadbiskupije. Nakon uvodne riječi te molitve srednjeg časa, oko 150 svećenika imalo je priliku slušati razmatranje „Križ - izvor i snaga pomirenja“ vlč. Dragana Muharema, svećenika Subotičke biskupije.

Naglasivši da se ta tema ne može kroz jedno predavanje u potpunosti iscrpiti te da za svaku riječ toga simboličnog naslova možemo napisati stranice i stranice predavanja, vlč. Muharem započeo je pojmom pomirenja, osvrćući se na taj pojam kroz tri razine – osobnu, kršćansku i društvenu. Nastavivši tekstem iz Lukina Evanđelja, koji govori o dvojici razbojnika koji su stajali uz Isusov križ, predavač je kroz prizmu obojice objasnio koji se na samom kraju pomirio s Gospodinom, a koji se, prihativši osudu svjetine, nije htio obratiti i promijeniti. Također, usporedivši dva brda, brdo Preobraženja i brdo Golgotu, vlč. Muharem prikazao je kako je ludost križa zapravo mudrost Božja. Upravo kada bismo pomislili da se ljepote raja mogu doživjeti na ovom prvom brdu gdje se Isus preobrazio, one se ipak doživljavaju na Golgoti, gdje nema ni svjetlosti, ni traga Očevu glasu, nego samo mukla tišina. Samim time valja naglasiti kako pomirenje proizlazi iz ovom svijetu nelogičnog potpunog pouzdanja u Boga, a ne iz obećanja raja.

Ustvrdivši da je pomirenje kušnja, dolazimo do zaključka da

je raj otvoren za svakoga. Vrata raja su uska, upravo zbog nas, jer vjerujući postajemo svjesni da bismo u raj u mogli boraviti s nekim tko, našim ograničenim ljudskim pogledom, nije to zaslužio. No, Božji pogled ide šire i najavljuje svima nama da kiša pada i pravednicima i nepravednicima te sunce izlazi i nad zlima i dobrima, rekao je predavač te dodao da je pomirenje uvijek drama te da biti pomiren s Bogom znači i biti pomiren s „drugim“, makar on bio i zločinac.

„Dogadaj križa ne smije nas uvesti u iluziju da je on uspješan recept postizanja spasenja. Spasenje s križa uvijek je ponuda i dar. Može se i odbiti. Sablazan i ludost križa kriju se u činjenici da tamo gdje se čini da je sve sam neuspjeh, patnja i poraz, upravo tamo je sva snaga beskonačne Božje ljubavi“, kaže vlč. Muharem. Na osobnom planu, stoga, svaki vjernik treba se razapeti kako bi postao dionik Kristove smrti i uskrsnuća. Samo u potpunom prihvaćanju slabosti križa može se doći do pomirenja s Bogom, samim sobom i drugima.

Nakon stanke, svećenici su u kapeli Bogoslovnog sjemeništa imali pokorničko bogoslužje te pobožnost križnog puta, kao i mogućnost za sakrament pomirenja. Nakon pobožnosti, svećenicima je vlč. Filip Perković uputio određene smjernice iz Ureda za pastoral mladih, vezane za SHKM u Vukovaru, nakon čega je nadbiskup Hrančić zaključio susret. Duhovna obnova završena je nakon zajedničkog ručka.

Poruka hvarškoga biskupa Slobodana Štambuka u Godini posvećenju očevima

Otac – radnik, on je roditelj i graditelj, klesar i tesar, hranitelj i branitelj. On je i majstor i sam sebi „manoval“ – pomoćni radnik. On je znalac sadržaja što ga knjige govore, on je tumač vrijednosti, on je izvođač radova. On je poput svetoga Josipa sigurnost obitelji i obrana, otac – radnik je prava utvrda i visoke zidine koje ulijevaju sigurnost

Hvar, 7.3.2017. (IKA) – Hvarski biskup Slobodan Štambuk uputio je u povodu Godine očeva u mjesnoj Crkvi poruku vjernicima svoje trotočke biskupije. Na početku je podsjetio da će 2017. godina biti posvećena očevima i prevažnoj ulozi oca u obitelji. Obraćajući se vjernicima biskup Štambuk istaknuo je kako se i u pojmovnome smislu prepoznaje važnost riječi otac koja se koristi u izrazima „Sveti Otac“, „otac biskup“, „otac župnik“, „otac Domovine“, „otac grada“ i slično, podsjećajući kako se radi o ocu koji bi trebao djelovati očinski, o ocu kojega bi trebalo sinovski poštovati. U središtu poruke hvarski biskup ukazao je na oca radnika, primijetivši kako se danas o ocu radniku ne vodi dovoljna briga, i kao da ta uloga oca radnika nije zanimljiva, te je, pritom, dodao: „Ali i otac – radnik, djelatnik u tolikim ljudskim poslovima u kojima se bez radnika ne može. U kojima se ne može bez nečijih žuljeva, znoja, napora; spremnosti koja ide do žrtvovanja sebe u korist drugih“. Biskup, nadalje, upozorava kako se događa da i samim radnicima onaj drugi radnik nije ništa drugo nego, kako ističe, „radna snaga“ koju treba do kraja iskoristiti, 'upregnuti' u sva moguća 'kola' života i 'goniti ga' do iznemoglosti, bez poštivanja, bez dostojanstvenoga pristupa samom 'zanimanju' radničkoga svijeta“. Podsjeća kako su postojale i još uvijek postoje stranke koje za sebe prisvajaju da su „zaštitnici“ radnika i radnica. „Veliki menadžeri (voditelji, predstojnici, poduzetnici) uvelike računaju na radnike, ali se ne premaraju zbog radničkih želja i kad treba 'preskočiti' i priskočiti nikako da izgovore svoj 'hop' u strahu da ne popuste previše! Ima li npr. u nas, u Hrvatskoj neka stranka koja bi iskreno i s puno pažnje zastupala interese radnika i radnica? Nema! Pa i Crkva sa svojim članovima, kao da je zaboravila na svoju djecu 'koja

u znoju lica svoga jedu kruh svoj!", istaknuo je mjesni biskup, naglasivši kako je papa Leon XIII. u 19. stoljeću ozbiljnije pristupio pitanju radnika. „Otac – radnik, on je roditelj i graditelj, klesar i tesar, hranitelj i branitelj. On je i majstor i sam sebi 'manoval' – pomoćni radnik. On je znalac sadržaja što ga knjige govore, on je tumač vrijednosti, on je izvođač radova. On je poput svetoga Josipa sigurnost obitelji i obrana, otac – radnik je prava utvrda i visoke zidine koje ulijevaju sigurnost, on donositelj ogrjeva i čuvar obiteljske vatre", istaknuo je biskup Štambuk. Preporučio je svetom Josipu, uzoru i zaštitniku radnika, očeve, radnike i zemljoradnike. „Zanatljivo tihi, k'o oca te svoga poštivao Bog... Zauzmi se za nas, milosrdan, blag...! Zauzmi se za naš radnički svijet! Sveti Josipe, uzore očeva, zaštitniče obitelji i velike obitelji hrvatskoga naroda, moli za nas", tim riječima zaključio je svoju poruku hvarski biskup.

Misijska slavlja u župama Đakovačko-osječke nadbiskupije

Cerna/Donji Miholjci/Đakovo/Županja, 7.3.2017. (IKA/TU) - U sklopu Godišnje skupštine Nacionalnog vijeća Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj, koja se od 6. do 9. ožujka održava u Đakovu, u utorak 7. ožujka sudionici Skupštine slavili su misna slavlja u pet župa Đakovačko-osječke nadbiskupije: Cerni, Donjem Miholjcu, Đakovo 1 i Đakovo 2 te u Županji 2.

U župi sv. Mihaela, arkandela u Cerni slavlje je predvodio hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk, predsjednik Vijeća za misije HBK, uz mons. Luku Strgara, ravnatelja PMD iz Đakovačko-osječke nadbiskupije, don Mladen Kačana, ravnatelja PMD iz Zadarske nadbiskupije te domaćina, župnika Krešimira Jukića. Župnik Jukić zamolio je biskupa Štambuka da blagoslovi obnovljeni Križni put, što je biskup rado učinio. U propovijedi mons. Štambuk osvrnuo se na naviješten ulomak Evanđelja po Mateju, napose rečenicu „I otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima svojim". „Ako želite biti kvalitetna župa, ako želite imati dobre obitelji, ako želite imati dobre susjedske odnose, bez oprosta ne može. Vrlo je važno da naučimo opraštati jedan drugome, a osobito u obitelji: muževi i žene, naučite opraštati jedno drugome", rekao je biskup Štambuk te nastavio govoriti o misijama i misionarima, o njihovu životu i radu te teškoćama na koje nailaze kroz svoj misionarski rad, a osobito je nadahnuto govorio o ocu Anti Gabriću i načinu na koji je on postao misionar.

Nakon misnog slavlja gosti su obišli Pastoralni centar župe, gdje su se upoznali s članovima Misijske skupine, koji su izložili dio svojih rukotvorina koje pripremaju za prodaju. Članovi su ih upoznali sa svojim radom i načinom prikupljanja sredstava za misije: izradom ukrasnih i upotrebnih predmeta, prikupljanjem i prodajom povratne PET ambalaže te financiranjem školovanja nekoliko djece u Africi. Mons. Štambuk zahvalio je na kraju župniku i članovima Misijske skupine za sve što se u župi čini na promicanju i osviještenju župljana za misijske potrebe.

U župi sv. Mihaela, arkandela u Donjem Miholjcu misno slavlje predvodio je vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj PMD u Hrvatskoj, u koncelecijaciji vlč. Ivana Novaka, ravnatelja PMD iz Bjelovarsko-križevačke biskupije, don Tomislava Puljića, ravnatelja PMD iz Šibenske biskupije te domaćega župnika i župnog vikara: vlč. Josipa Antolovića i Ivana Begovića. Vlč. Štefan u propovijedi pohvalio je donjomiholjačku župnu zajednicu na velikodušnosti i otvorenosti prema misijskom radu u kojem je i sam djelovao tridesetak godina u Beninu. Više puta tijekom propovijedi zahvalio je Miholjčanima: „Hvala što se trudite da i ti ljudi,

tamo gdje palme cvatu, dožive kako je lijepo biti spašen i otkupljen, kako su i Miholjčani oni koji omogućuju letjeti drugima prema Nebu i kako onima koji misle da ništa ne vrijede preko nas Bog kaže – baš ti vrijediš života moga sina Isusa! Hvala vam što volite i žrtvujete za misije i misionare!" Okupljenoj djeci vlč. Štefan potom je na zoran i zanimljiv način pričao kako je poučavao Afrikance da budu složni i kako samo složni zajednički mogu činiti velika i spasonosna djela.

U đakovačkoj prvostolnici Sv. Petra misno slavlje predvodio je mons. Luka Tunjić, nacionalni ravnatelj PMD u BiH, u koncelecijaciji preč. Ivana Grinišina, ravnatelja PMD iz Križevačke eparhije, vlč. Dominika Vukalovića, ravnatelja PMD iz Varaždinske biskupije te domaćih svećenika: mons. Luke Marijanovića, vlč. Vinka Zeca te vlč. Marina Putilina. U homiliji mons. Tunjić s ponosom je istaknuo da naš hrvatski narod ima devedesetak misionara i misionarki koji su otišli ispunjavati Kristov trajni nalog diljem svijeta, riječima, svjedočenjem, svojom vjerom i djelima. Nošeni nutarnjom vjerom razišli su se i u siromašnoj djeci prepoznali Isusa gradeći im škole, u odbačenima mladima i starima prepoznali Isusa gradeći im sirotišta, u nezbrinutim i bolesnim gradeći bolnice, staračke domove, crkve gdje će se moći čuti Radosna vijest, ime Isusa Krista i gdje će se moći propovijedati o Kraljevstvu nebeskom. Pitamo se na koji način možemo pomoći. Ne možemo svi poći u misije ali svojom molitvom, vjerom i djelima možemo im pomoći. Misijsko poslanje Crkve u prvom je redu propovijedanje Radosne vijesti i širenje Kraljevstva nebeskog, a toga nema bez vjere. Iz te vjere će izaći i misijska svijest pa ćete svi u ovoj župi otvoriti svoja srca kada se navijeste neki misijski projekti. Brojni vjernici su nakon misnog slavlja dali svoj prilog za misije, kupivši list Radosna vijest, ponudene krunice, narukvice...

Misno slavlje u đakovačkoj župi Dobroga Pastira predvodio je vlč. Ivan Faletar, ravnatelj PMD u Sisačkoj biskupiji. Koncelebrirali su vlč. Pavao Mokri, ravnatelj PMD u Požeškoj biskupiji te domaći župnik preč. Josip Ivešić i vlč. Marko Ercegovac. Misnom slavlju nazočila je i Ines Sosa Meštrović, tajnica Nacionalnog ureda PMD u Hrvatskoj, koja je župljanima na prodaju ponudila razne predmete, krunice, narukvice, časopise. U homiliji vlč. Faletar prisjetio se svoga puta u Afriku, gdje je vidio narod koji živi u siromaštvu i bijedi, ali narod pun radosti i sreće jer mole i imaju Gospodina u srcu. „U tom malom mjestu podignuta su dva spomenika; jedan pod imenom 'Vrata bez povratka', u sjećanje na sve mještane koji su odvedeni u roblje, i drugi u znak najljepšeg događaja koji im se mogao dogoditi, a to je dolazak trojice Portugalaca, misionara isusovaca, koji su započeli poučavati katoličkoj vjeri i prenositi Radosnu vijest o Isusu Kristu", rekao je vlč. Faletar.

O radu misionara i njihovim potrebama govorio je i vlč. Mokri, istaknuvši kako su misionarima potrebne dvije stvari: molitva svih vjernika i financijska pomoć. „Kada narod moli za njih oni to osjećaju. Za vrijeme rata puno naših branitelja nosilo je krunice oko vrata iako nisu znali moliti, ali su osjećali snagu i moć molitava onih kojih su za njih molili", rekao je vlč. Mokri, dodavši da je druga potreba ona financijska, gdje je dobrodošao svaki, i najmanji dar. Gosti su na kraju misnog slavlja zahvalili župniku i župljanima na domaćinstvu i sve još jednom pozvali na molitvu.

Misno slavlje u župnoj crkvi Sv. Nikole Tavelića u Županji predvodio je mons. Juraj Jerneić, ravnatelj PMD Zagrebačke nadbiskupije, s kojim su koncelebrirali don Frano Markić, ravnatelj PMD iz Dubrovačke biskupije te vlč. Mirko Vukšić, ravnatelj PMD Porečke i Pulske biskupije.

„Kako motivirati misijsko djelovanje?“

Đakovo, 7.3.2017. (IKA/TU) - U poslijepodnevnim satima 7. ožujka, drugoga dana Godišnje skupštine Nacionalnog vijeća Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj, koja se od 6. do 9. ožujka održava u Đakovu, sudionicima Skupštine predavanje „Kako motivirati misijsko djelovanje?“ održala je dr. Snježana Mališa, s Hrvatskoga katoličkog sveučilišta. Istaknula je kako je Crkva po svojoj naravi misionarska, jer joj misijsko poslanje proizlazi iz Isusovih riječi „kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas“. Tim riječima jasno je naznačeno da je sam Isus model misijskoga djelovanja – „pođite i naviještajte svima“. Svi su članovi Crkve pozvani sudjelovati u misiji „izlaska“ Crkve, ali kako? Koji su preduvjeti misionarskog djelovanja? Je li to znanje ili od župnika povjerena odgovornost za misijsku zajednicu? Otkriva li misijsko djelovanje kakvi smo kršćani te svjedočimo li svoju vjeru? – pitanja su kroz koja je dr. Mališa govorila o misijskom poslanju Crkve.

Među ostalim je naglasila kako jasnoća puta proizlazi iz svakog stvarnog susreta sa živim Kristom, ali sljediti takav put misijskog djelovanja nije jednostavno, jer da bismo bili kadri naviještati, potrebno je slušati živu riječ koju Bog govori. Često se na svom misionarskom putu osjećamo kao učenici na putu u Emaus, ne primjećujemo prisutnost Krista koji nam se pridružuje na putu te se, suočeni s novim izazovima vremena, lako obeshrabrimo, istaknula je dr. Mališa te ukazala na najbolji - Isusov model djelovanja, koji uvijek oblikuje novi mentalitet odnosa prema ljudima: Isus je prije svega vidio čovjeka i odgovarao na osnovne ljudske potrebe, činio je dobro nadilazeći sociološke i psihološke prepreke, poučavao jednostavnim i razumljivim rječnikom o ljubavi i milosrđu, poučavao učenike ali i mase, na mjestima gdje ih je zatekao, prihvaćao je bez predrasuda i oprštao.

Zadar: Otvorena izložba fotografija o Majci Tereziji

Zadar, 8.3.2017. (IKA) - „Majka Terezija uspjela je ujediniti kaste, što nije uspio ni veliki Mahatma Gandhi. Tri tisuće godina Indija je podijeljena na kaste“, rekao je dr. don Lush Gjergji, bliski prijatelj Majke Terezije, na otvaranju velike svjetske putujuće izložbe fotografija 'Majka Terezija: Život, duhovnost i poruka' u srijedu 8. ožujka u crkvi Gospe od Zdravlja u Zadru. Autor fotografija je Zvonimir Atletić, fotograf koji je slikom pratio Majku Tereziju u njenom poslanju.

U prigodnom govoru don Lush istaknuo je univerzalnost Terezijine misije koja nije dijelila Boga od čovjeka ni čovjeka od Boga. „Njezino zvanje bilo je darivati ljubav i život svima, bez razlike. Misionarke ljubavi osnovala je samo s jednom željom, da čovjek ne bude isključen, da ne živi u patnji i boli. Sve njene ustanove su za Boga i čovjeka. Nikad nije dijelila ljude po boji, rasi, religiji. Njene ustanove su za hinduiste, budiste, muslimane, kršćane, bezbošce. U životu i djelu Majke Terezije ne postoji isključivost, odvojenost, podjela, nego jedinstvo, zajedništvo, služenje. Zato je svetica života i ljubavi, svetica cijelog čovječanstva. Na sprovod su je svi došli slaviti, kako na nebu imaju svetica i zagovornicu“, rekao je don Lush. Istaknuo je da izložba predstavlja izvrsnu sintezu slikovnoga i sadržajnog dijela. Vrsno je rađena jer su tu poruka i slika jedno. Fotografija znači, ali uz nju je i poruka, citati Majke Terezije i opis situacija, na koji dio njenog života i rada se pojedina slika odnosi.

Don Lush imao je milost prikupiti dobrim dijelom sve slike iz njenog života, kao 18-godišnje djevojke. "Sve slike iz života Loretskih sestara ja sam pokupio i spasio pet do dvanaest. Nitko se o tome nije bio pobrinuo. Kad sam se

počeo baviti time, nitko nije znao njeno ime, Gonxha Bojaxhiu, ni ime roditelja. Ona je bila meteor koja je pala s neba", rekao je don Lush, dodavši da u njenom i životu svakoga postoji postupnost, gradacija. "Neki su ljudi skloni čak reći da je Majka Terezija pošla u samostan jer nije mogla preživjeti. A to je bila najbogatija obitelj Prizrena i Skopja. Deset kuća su imali u Skopju, u jednoj najskromnijoj živjela je Majka, brat, sestra i roditelji. Sve druge su bile na raspolaganju", rekao je don Lush, smatrajući Božjim darom što je, zbog takvih zlonamjernosti, pronašao i fotografiju na kojoj se vide svila, raskošna kuća i perzijski tapeti obitelji. Gonxha pisala je bratu da se pobrinu za barem nešto od onoga što im je otac ostavio u Skopju, da nešto donesu u Tiranu, gdje su se Majka i sestra bile preselile, rekao je don Lush. Potaknuo je nazočne među kojima su bili brojni svećenici, "Gledajte život očima vjere i nadahnućem ljubavi. Gledajmo svijet očima Majke Terezije, još više, Božjim očima, a to je ljubav". Izložba poput slikovne biografije prati život Majke Terezije, njeno djetinjstvo i odrastanje u Makedoniji, osnivanje nove redovničke zajednice, primanje Nobelove nagrade i služenje siromasima. Zadarski nadbiskup Želimir Puljić rekao je da je Majka Terezija najpoznatija žena 20. st. koja je imala svoj poseban hod, hod redovnice, služenja, a što je najljepše, utjelovila je u sebi akciju i kontemplaciju, djelovanje i molitvenu dimenziju. "Zahvalni smo Bogu zbog žene koja je živjela u naše vrijeme i ostavila je divno svjedočanstvo. Ostala je upamćena kao žena koja je postala ne samo simbol dobrotvornosti, što je bila njena usputna djelatnost, nego kao svjedok Isusa kojeg iznad svega voli. Kad je nešto činila, činila je radi Krista koji je nju spasio, kojeg je zavoljela i sve što čini, radi njega čini", rekao je mons. Puljić, spomenuvši dirljivi primjer kad je čovjeka s ulice ugostila i spasila. Na njegovo pitanje na samrti zašto to čini, rekla mu je, 'Bog te ljubi'. Čovjek je rekao da je prvi put u životu to čuo i osjetio da ga netko voli. Nadbiskup je rekao i da mu se osobito sviđa misao Majke Terezije da svetost nije privilegija nekih. Na svetost smo svi pozvani. "Slično je rekao i sv. Ivan Pavao II. ususret trećem tisućljeću. Svi smo pozvani, osobito biskupi i svećenici, pastoral usmjeriti prema svetosti, jer svetost nije privilegij pojedinaca. Nema lošije nego površno živjeti i površno shvaćati kršćanstvo. Osjetili smo zahtjeve Majke Terezije i sv. Ivana Pavla II. koji su bili prijatelji i velike osobe 20. st.", rekao je mons. Puljić. Istaknuo je i da Majka polazi od nečega što je osobito danas jako zaboravljeno, a to je šutnja. "Ljudi su zaboravili šutjeti. Ako zavlada šutnja, kao da se čovjek iznenadi čovjek. Hvata se za radio, tv, mobitel, da tu šutnju prekine. A Majka Terezija kaže, šutnja je plod molitve. Molitva je plod vjere. Vjera je plod ljubavi. Ljubav je plod služenja, a plod služenja je mir. Kako ona umrežuje tih nekoliko elementa. Svi želimo mir. Mir srca, u obitelji, društvu. Vidite koje su pretpostavke za mir? Ako želimo mir, treba znati šutjeti, moliti, ljubiti, vjerovati. Kad to sve umrežimo, ostvarit ćemo mir. Zahvalni smo Bogu da je takvu osobu darovao našem stoljeću, da se možemo nadahnjivati", poručio je nadbiskup, zahvalivši don Lushu na dolasku.

Don Lush i Majka Terezija susreli su se prvi put 29. ožujka 1969. u Rimu, kad je on bio student druge godine filozofije. "To je bilo kao legenda, pričalo se da neka časna sestra živi u Indiji i čini velika djela. Imao sam 18 godina i pitao sam se, Bože, hoću li ikad imati prilike sresti je, pitati, vidjeti na osnovu čega je tako poznata, glasovita, sveta. Bog mi je dao tu milost od prvog susreta. Majka Terezija me uzela za ruku kao da mi je rođena majka. Razgovarali smo satima", rekao je don Lush, istaknuvši da je njegov prvi doživljaj bio: 'Nalazim se pred velikom sveticom'. U svom je dnevniku

tada zapisao: 'Ako mi Bog da života, želim dobar dio svog života posvetiti njoj, da spoznam tko je i što je'. Godinama je proučavao njen život, surađivao i susretao se s Majkom po Europi, od prve kuće koju je otvorila 1978., Nobelove nagrade 1979., pet puta je pohodila Kosovo. "Gdje god bi otvorila kuću, htjela je mene uzati se. Ja bih ustupio mjesto crkvenim i političkim ljudima da budu do nje, a ona mi je govorila: 'Don Lush, ti možeš promijeniti samo stranu, s lijeva ili s desna. Ti si moj svećenik, budi mi blizu'. To prijateljstvo budilo je u meni veliki osjećaj poštovanja, zahvalnosti i ljubavi. Preko Majke Terezije sam doživio Boga na djelu. Ona je majka i moga zvanja, mog svećeništva", rekao je don Lush.

Đakovo: Kolokvij o ideji sveučilišta prigodom 250. obljetnice rođenja Wilhelma von Humboldta

Đakovo, 8.3.2017. (IKA/TU) - Kolokvij o ideji sveučilišta prigodom 250. obljetnice rođenja Wilhelma von Humboldta održan je 8. ožujka na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Đakovu. Uvodne pozdrave uputio je dekan KBF-a u Đakovu, izv. prof. dr. Ivica Raguž.

Prvo predavanje održala je doc. dr. Ivana Zagorac s temom "Ideja sveučilišta i uloga filozofije". Predavačica je rekla kako do ideje za restrukturiranjem sveučilišta ne dolazi samo zbog želje za novim načinom učenja već se radi o revaloriziranju znanja s ciljem formacije pojedinca, a konačno i čitavog društva. Prema Kantu u takvom sustavu je ključna uloga filozofije. Ne radi se o filozofiji kao znanosti, već načinu mišljenja koji ima ulogu treninga uma kako bi bio plodan i omogućio ono najvažnije, a to je usavršavanje. Time će se Kant složiti kako razvoj pojedinca ujedno znači i razvoj čitavog roda. U razvoju ideje modernog sveučilišta nastavit će se i Fichte koji će se uvelike pozivati na Kanta, ali i tražiti konkretizaciju rečenog. Humboldtova ideja sveučilišta označavat će reakciju na srednjovjekovnu krizu, te će zahtijevati sintezu antičke filozofije i moderne njemačke misli, naravno bez oponašanja istih, zaključila je profesorica Zagorac.

Izv. prof. dr. Ivica Raguž održao je predavanje "Uloga teologije na sveučilištu danas". U prvom dijelu predavanja ukazao je na narav teologije kao znanosti. Spram drugih znanosti na sveučilištu teologija se čini kao tuđinka iliti strankinja. Premda počiva na određenim principima, oni se ne mogu dokučiti naravnim razumom. Nadalje, teologija je tuđinka ukoliko je ona najsudbjetivnija, tj. najljudskija znanost. I konačno, teologija je znanost zajednice, znanost Crkve u kojoj je ključna vjera i Bog kao autoritet. Zbog svih navedenih razloga često je u povijesti bila ugrožena. Srednji vijek sveo ju je na filozofsku teologiju, kasnije je postala skolastička teologija, a danas se često nastoji predstaviti kao znanstvena metoda. Takve ideje dovele su do ugroze njene posebnosti, istaknuo je Raguž.

Drugi dio predavanja imao je za cilj ukazati na teologiju koja može i treba pridonijeti ideji razvoja sveučilišta. Ona je poput sveučilišta u malome, razvija se u okviru Crkve i zahtijeva pozivanje na razne teologe i teološke škole. Bez takvog stava ne bi mogla napredovati. Teologija posvješćuje sveučilištu da je svako istraživanje ograničeno i time štiti od apsolutiziranja pojedine znanosti. Nadalje, znanost se ne smije otuđiti i izolirati iz zajednice. Stoga teologija apelira da čovjek ne smije ostati na razini mišljenja, već treba biti aktivna i djelatna. Na kraju je Raguž istaknuo kako teologija na sveučilištu treba biti voditeljica ostalim znanostima u duhu Isusa Krista, što bi značilo da treba služiti svakoj znanosti.

Posljednje predavanje "Docilitas i obrazovni ideali" održao

je doc. dr. Šimo Šokčević. Posebno se osvrnuo na „docilitas“ kao sposobnost da primamo pouku, prema riječima Jacquesa Maritaina. Docilitas je spremnost, volja i želja da učimo od drugih, ona je teološki iznimno važna krepost za svetost. Poučljivost zahtijeva određeno usavršavanje, preduvjet je kreposti razboritosti i usko je vezana uz nju, naglasio je Šokčević. Razboritost i poučljivost važni su za prepoznavanje dobra te se ostvaruju putem obrazovanja. Krepost poučljivosti ima nekoliko važnih elemenata: ona podrazumijeva žudnju za znanjem koja dolazi iz duše onoga koji uči, rađa se u pojedincu podrazumijeva i slobodu te samoću. Naravno, pod pojmom slobode podrazumijevamo nutarnju slobodu i to od nas samih, naših želja i prohtjeva. Samoća nije dakako puko povlačenje u privatni svijet nego se sastoji u otvaranju cjelini stvarnosti. Ovdje se ne radi o osamljenosti, samoći mjesta, nego se radi o oslobađanju od svih svojih prohtjeva i težnji. Cilj, u biti, samoga obrazovanja jest svestrana, duhovno oblikovana osoba, koja stječe obrazovanost te ona tako postaje čovjekov habitus, bit i bitak. Ako njegujemo poučljivost imamo veću šansu da dođemo do istine, ona mora biti prisutna u suvremenom obrazovanju. Međutim, može se reći da je poučljivost danas degradirana od strane lukavstva, lijenosti i raznih kalkulacija koji se mogu naći i u suvremenom obrazovanju. Dr. Šokčević izlaganje je završio citatima intelektualnih divova, osvrnuvši se na samu poučljivost i naglasivši još jednom njenu temeljnu svrhu.

„Žene vjernice u politici“

Na tribini „Korizma na Peščenici“ sudjelovale zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir i državna tajnica u Ministarstvu demografije, obitelji, mladih i socijalne politike Margareta Maderić

Zagreb, 8.3.2017. (IKA) - „Žene vjernice u politici“ naziv je druge iz ciklusa tribina srijedom „Korizma na Peščenici“ koji je ove godine posvećen temi „Vjera i politika“. Tribina je održana u srijedu 8. ožujka, na Međunarodni dan žena, u velikoj samostanskoj dvorani. Sudjelovale su zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir i državna tajnica u Ministarstvu demografije, obitelji, mladih i socijalne politike Margareta Maderić. Moderator je bio dominikanac dr. Anto Gavrić. Cijela je tribina vođena u razgovornoj formi sa stalnim upitima moderatora i brojne okupljene publike.

Uvodno su obje političarke govorile o tome zašto je u politici malo žena. Petir je objasnila da se ključne odluke ne donose na službenim stranačkim sastancima, već uz gemiš i rakiju, na neformalnim druženjima na kojima najčešće nema žena, gdje su uglavnom muškarci koji se onda međusobno dogovore. Istaknula je da će žene usto prije izabrati skrb o obitelji, nego djelovanje u politici i da nemaju podršku za bavljenje politikom u cjelokupnom društvenom sustavu. Maderić je podsjetila na Zakon o ravnopravnosti spolova i na to da na listama treba biti bar 40 posto žena, ali da se taj postotak ne poštuje pa da su žene u politici podzastupljene. Ispričovijedala je da se ona uspjela ostvariti u politici zato što je oduvijek imala punu potporu u obitelji, od supruga do baka i teta koje čuvaju djecu dok nje i supruga nema.

Osvrnule su se posebno na položaj žena vjernica. Petir je objasnila da je bila jedina protiv Zakona o suzbijanju diskriminacije i da su joj poslije glasovanja u Hrvatskom saboru prilazili zastupnici vjernici koji su joj se tužili da se zbog stranačke stege nisu usudili glasovati kao i ona. Imala sam i ja stranačku stegu, rekla je, ali sam svejedno glasovala prema savjesti. Pripovijedala je kako je Europskome parlamentu, u kojem kao zastupnica djeluje dvije i pol godine, ipak drukčije, da se okupljaju vjernici zastupnici iz

različitih zemalja i stranaka utorcima na molitvenim doručcima te srijedom na misnim slavljenjima. Međutim da većina tih zastupnika vjernika, najčešće iz političkog oportunitizma ili zbog pozivanja na političku korektnost, nije davala svoj potpis na amandmane koje bi kao vjernici trebali potpisati. Istaknula je da se to, posebice nakon što je shvatila da treba svjedočiti svoju vjeru, pomalo počelo mijenjati, da se s vremenom počela pokazivati djelotvorna vjera, da treba graditi koalicije toga tipa, ali da je za to potrebna vjernička i politička hrabrost. Prokomentirala je stanje u HSS-u, u stranci u kojoj je otkad zna za sebe, rekavši da je u toj stranci većina vjernika, da je slogan HSS-a „Vjera u Boga i seljačka sloga”. Pripovijedala je o tome kako je u Hrvatskoj na snazi fenomen da radišni i poštenu ljude biraju političare bez tih kvaliteta, a i da se grlati i nametljivi lakše nametnu. Objasnila je da se mnogo puta uvjerala u to kako narod ima vlast kakvu zaslužuje.

Mađerić je govorila o demokršćanskom svjetonazoru HDZ-a kojem pripada i da su u toj stranci vjernici većina. Rekla je da Međunarodni dan žena svojataju udruge i političke opcije s lijevoga političkog spektra i da im je publicitet zajamčen, a da žene vjernice rijetko netko pita za izjavu i da se demokršćanske aktivnosti rjeđe prikazuju. Kao primjer je istaknula da je bila među prvim političarima koji su potpisali peticiju za referendum o obitelji, ali da to nigdje nije bilo objavljeno, a kad su neki drugi političari shvatili da bi taj referendum mogao proći, da su potpisivali peticiju pred televizijskim kamerama koje su im bile dostupne. Ispripovijedala je kako je u prošlom sazivu Hrvatskoga sabora predsjednik Željko Reiner počeo organizirati molitvene doručke, ali da je odaziv bio slab. Obrazložila je da je važno svjedočiti vjeru vlastitim primjerom.

Zatim je Petir govorila o tome kako se nosi s prozivanjima zbog svojih jasnih stajališta. Rekla je da ono što radi, radi iz uvjerenja i da ne razmišlja o tome što će drugi govoriti o njenim potezima. „Ne možeš biti vjernik, a podržavati abortus. Takvi su vjernici preplavili Hrvatsku. Čekam da se napokon odrede tko su. Ili jesi ili nisi”, izričito je naglasila, objašnjavajući i kako se u Americi biraju političari vjernici, a da u Hrvatskoj prije nećete biti izabrani ako ste vjernik.

Mađerić je iz osobnog iskustva naglasila da su žene upornije i marljivije od muškaraca i kad si nešto zacrtaju, da to tjeraju do kraja. Od političarki se čulo da po pitanju ženskih prava nema konsenzusa i da kad treba raspravljati o podzastupljenosti žena, da se rasprava uvijek vrati na ideološku i političku, da su za snažnije uključivanje žena u politiku najodgovornija predsjedništva političkih stranaka i da žene mogu i moraju više participirati u politici.

Na pitanje jesu li žene vjernice opasne za demokraciju, Petir je, šaleći se, zaključila da je ona opasna budući da je, primjerice, srbijanski veleposlanik bio smijenjen jer nije uspio spriječiti izložbu o bl. Alojziju Stepincu koju je ona organizirala u Europskom parlamentu. Govorila je i o svojem zauzimanju za Veljka Marića te je predstavila svoju višegodišnju borbu za zabranu rada nedjeljom. „Sve što jesam naučila sam u svojoj obitelji”, posvjedočila je i istaknula da se protivni svemu što je u suprotnosti s naravnim zakonom. Uputila je da je važno odgajati vjernike za novinarski poziv pa da se osjeti vjerničko poštenje u izvješćima novinara vjernika.

Mađerić je govorila o dugogodišnjoj problematiki izgradnje crkve Bl. Alojzija Stepinca na zagrebačkoj Savici i o tome kako se glasna manjina postavlja nad tihom većinom. Naglasila je da u politici ima teških i stresnih trenutaka, ali da pomaže molitva, razmatranje i zazivanje Duha Svetoga. „U politici jedini mentor treba biti Bog”, zaključila je Mađerić.

U biljskoj župi 80 parova proslavilo bračne jubileje

Bilje, 8.3.2017. (IKA) – U župnoj crkvi Bezgrešnog začeca BDM u Bilju u baranjskom dekanatu 8. ožujka svečanim večernjim misnim slavljem osamdesetak bračnih parova proslavilo je bračne jubileje. Bračne zavjete pred župnom zajednicom obnovili su zlatni i srebrni jubilarci s 50 i 25 godina bračnoga zajedništva, a župnik Ivan Petričević čestitao je župljanima uručujući im zlatne i srebrne plakete s prigodnim tekstovima iz Evandjelja. Uz 22 slavljenička zlatna i srebrna para, župnik je s veseljem istaknuo dijamantni bračni par Kuti, Ivana i Anu sa 63 godine crkvenoga bračnog zajedništva te dvadesetak parova koji broje više od pola stoljeća braka. Okupljeni su molitvom zahvalili Bogu za bračno zajedništvo, a svečanost je uveličalo pjevanje župnoga zbora.

U proslavi bračnih jubileja prvi puta sudjelovala je Općina Bilje čiji je načelnik Željko Cickaj sa suradnicima, nakon sudjelovanja na misi, priredio svečano druženje u Hrvatsko-mađarskom kulturnom centru za stotinjak bračnih parova i čestitao darivanjem (slavonsko licitarsko, baranjsko vino, buket cvijeća i novčani bon) supružnike koji su slavili 25, 30, 35, 40, 45, 50 i više od 50 godina braka. Ovisno o jubileju, nagrada za bračno zajedništvo iznosi od 250 do 500 kuna po paru. Općina Bilje prva je u Đakovačko-osječkoj nadbiskupiji na ovaj način vrednovala brak i obitelj.

„Naša župna zajednica zahvalna je Bogu za vaše bračno zajedništvo jer vaš način života, u vremenu mnogih rastava, poziva i potiče mlade otkrivati sakrament ženidbe. Vaš primjer svima je ohrabrenje i putokaz kako se uz Božju pomoć i uzajamno razumijevanje živi bračno sebedarje i u sretnim i u teškim vremenima. Svi ste imali teškoća u braku razrješujući ih razgovorom, razumijevanjem, slušanjem, strpljivošću i ostajući na putu vjernosti. Pozvani smo usrećiti osobu i tako je od postanka do danas, sveta obitelj ste vi koji imate vjeru, vjernost i ljubav prema mužu i prema ženi”, kazao je u propovijedi župnik Petričević.

Caritas Požeške biskupije u korizmi provodi akciju "Donesimo nadu"

Pomoć potrebitim obiteljima u opremanju školaraca na početku nove školske godine

Požega, 9.3.2017. (IKA) - Nadahnut geslom Trećega biskupijskog euharistijskog kongresa "Krist danas i uvijek, naša nada", Caritas Požeške biskupije provodi korizmenu akciju "Djeca djeci" pod nazivom "Donesimo nadu". Cilj akcije je kroz korizmene kase prikupiti novčana sredstva kojima će se potrebitim obiteljima pomagati u opremanju školaraca na početku nove školske godine. Akcija se provodi u suradnji sa svim župama i vjeroučiteljima Požeške biskupije te će biti predstavljena djeci i mladima na susretima župne kateheze tijekom kojih će od svojih župnika i vjeroučitelja dobiti kase za prikupljanje milodara. Na taj način djeca i mladi rastu u vjeri, „svjedoče da je Krist naša istinska nada u životnim radostima i nedaćama te razvijaju osjećaj za bližnje u potrebi". Pri završetku korizme prikupljene priloge za djecu krizmanici će na Veliki četvrtak donijeti na Misu posvete ulja u požešku katedralu i prinijeti ga kao prikazni dar istodobno sa župnicima koji će predati milodar sabiran od vjernika tijekom pobožnosti križnog puta. Svi vjernici koji se žele uključiti u akciju mogu korizmene kase preuzeti u svojim župnim uredima ili u tajništvu Caritas (Vukovarska 7, Požega), a također mogu svoj prilog uplatiti na žiro račun Caritas Požeške biskupije HR4223860021130011296 s naznakom: Korizmena akcija – Djeca djeci ili predati u tajništvu Caritas svakim radnim danom od 8 do 16 sati.

Svećenički dan Sisačke biskupije

Gost predavač bio je rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić s temom „Svećenička duhovnost danas“, a Svećeničkom danu nazočila je i dr. Esther Gitman koja je okupljenima iznijela svoje svjedočanstvo o bl. Alojziju Stepincu

Sisak, 9.3.2017. (IKA) - Svećenički dan Sisačke biskupije održan je u četvrtak 9. ožujka u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu pod predsjedanjem biskupa Vlade Košića. Gost predavač bio je rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić s temom „Svećenička duhovnost danas“, a Svećeničkom danu nazočila je i dr. Esther Gitman, koja je okupljenima iznijela svoje svjedočanstvo o bl. Alojziju Stepincu.

Predavanje je prof. dr. Tanjić počeo odlomkom s početka Ivanova Evanđelja koje govori o Isusovu pozivu prvim učenicima, istaknuvši kako često dok čita Evanđelje zastane, na prvi mah, pred nebitnim događajima, koji ga posebno zainteresiraju. „Tako se i u ovom opisu u jednom trenutku kaže da je 'Isus onuda prolazio'. Bio je to jedan običan prolaz nakon kojeg nema velikih očekivanja. Upravo se takvi susreti često dogode i nama kada kao svećenici krenemo jednim poslom, a onda se dogodi neki događaj iz kojeg se izrodi nešto na što uopće nismo obraćali pažnju. Kada poslije analiziramo, vidimo da su nam često takvih susreti obilježili život. Tako se i ovdje opisuje susret koji nije bio ni pripreman ni očekivan, a za dvojicu učenika postaje odlučnim trenutkom njihova života. Taj trenutak postaje početak promjene darovanog sadržaja njihova novoga života. Mislim da nam je to svima blisko i lako za razumjeti. Život, pa i naš svećenički, često je sazdan od slučajnosti i providnosti. Svećenički život doista treba biti satkan od tih providnosnih događaja koji nekada mogu biti i slučajni. U našoj duhovnosti mi to ponekad zaboravimo jer smo poput svih ljudi našega modernog doba i želimo isplanirati kako bi nam unaprijed sve bilo jasno, želimo da bude sve programirano. Također, prečesto u našem radu polazemo snage u vlastite talente i sposobnosti zaboravljajući da je temelj svake duhovnosti, pa i našeg poziva, susret s Božjom providnošću. Naš svećenički život i duhovnost trebao bi biti znak djelovanja te providnosti u našem životu i onome što radimo“, ustvrdio je predavač.

U nastavku Tanjić je rekao kako je za rast svećenika u duhovnosti potrebno da ponekad stane i osvrne se na svoj put. „Potrebno je zapitati se i vidjeti gdje smo i što radimo, zapitati se kakav je bio naš put do sada, mogu li na njega gledati ushićeno ili zaplašeno, te gdje su ti susreti s Bogom i njegovom providnošću“, poručio je Tanjić te dodao kako je u današnjem užurbanom svijetu posebno važno pronaći potrebno vrijeme za molitvu.

U drugom dijelu okupljenima se obratila američka povjesničarka židovskog porijekla dr. Esther Gitman, ispričavši svoj put kako je kroz arhive i dokumente upoznala bl. Alojzija Stepinca. „Kada sam nakon dobivene stipendije došla u Hrvatsku moje znanje o ovoj zemlji i stradanju Židova bilo je poprilično skromno. Ušavši u arhiv, shvatila sam da je užasno mnogo dokumenata koji govore o toj temi i počela sam selektirati dokumente te posebno odvajati one koje govore o spašavanju. Kada sam skupila oko 5000 dokumenta koji se odnose na spašavanje Židova u NDH, sljedeći cilj mi je bio vidjeti što ti svi dokumenti imaju zajedničko. Među njima pronašla sam sedam zajedničkih točaka. Jedna velika kategorija bili su upravo dokumenti koji govore o kardinalu Alojziju Stepincu. Prvo nisam tome pridodavala veliku pažnju jer u mojim mislima nije bilo moguće da katolički biskup spašava Židove. Tek kada sam počela razgovarati sa svjedocima koji su mi govorili o

spašavanjima koje je on izveo, zainteresirala sam se za njegov lik i djelo. Stepinac je govorio kako su svi ljudi Božja stvorenja, a ja sam uvidjela da je on Božji čovjek koji nije imao ni jednu lošu misao o nikome. On je vjerovao da je najveći zadatak, koji kršćani imaju, spašavanje ljudskih života. Kad čujete toliko loših riječi o Stepincu, posebno od Srba, morate znati da to nije istina i da on to nije radio. On je spašavao Srbe, Rome, Židove i one koji su bili politički neistomišljenici ustaškog režima. Znao je i trčati iz jednog mjesta na drugo kada bi ga Židovi zvali da su djeca u opasnosti. On ih je spasio tako što ih je stavio u katoličke dječje domove kako ne bi bila ubijena. Na ovakvim brojnim primjerima ja sam vidjela tko je doista bio Stepinac i što je sve učinio za Židove“, rekla je Gitman te je u nastavku posvjedočila kako je u istraživanju otkrila i kako je bl. Stepinac spasio i njezin i život njezine majke kada se suprotstavio vraćanju pet tisuća Židova iz talijanske okupacijske zone na teritorij NDH.

Na kraju susreta biskup Košić izvijestio je o nadolazećim događajima u biskupiji, posebno podsjetivši na kolektu za ljude i Crkvu u BiH na Treću nedjelju korizme te Dane kršćanske uljudbe koji će se održati u Sisku 30. i 31. ožujka o temi „Tko je tvoj brat, tko je tvoja sestra“.

Svoje planove i aktivnosti predstavili su i povjerenici i voditelji pojedinih Biskupijskih ureda. Povjerenik za pastoral mladih vlč. Mate Malekinušić izvijestio je o pripremama za SHKM te izrazio zadovoljstvo s brojem od više od 900 mladih iz Sisačke biskupije koji će sudjelovati na susretu u Vukovaru. Voditelj Misijskog ureda vlč. Ivan Faletar upoznao je okupljene sa susretom misionara u Đakovu i potaknuo na uključivanje u akciju „Djela sv. Petra“, a koja ima za cilj pomoći školovanje duhovnih zvanja u misijskim zemljama. O aktivnostima govorili su još povjerenik za pastoral braka i obitelji fra Roko Bedalov, voditeljica Ureda za kulturu Spomenka Jurić i povjerenik za duhovna zvana vlč. Ivan Grbešić. Svećeničkom danu nazočio je i predsjednik Udruge „Vigilare“ koji je svećenicima predstavio akciju „Imam pravo živjeti“, a koja ima za cilj zaštitu i obranu nerođene djece te edukaciju vjernika o toj tematici.

Sljedeći svećenički dan bit će 4. svibnja, kada će djelovanja Obiteljskog savjetovišta Sisačke biskupije predstaviti njegova voditeljica Pavica Matijević.

Split: Čakula s duhovnikom o susretu mladih u Vukovaru
Split, 9.3.2017. (IKA) - U organizaciji Ureda za pastoral mladih Splitsko-makarske nadbiskupije u četvrtak 9. studenoga u studentskoj kapeli "Bl. Ivana Merza" na Kampusu u Splitu održana je Čakula s duhovnikom. Tema Čakule ovog mjeseca bila je „Nacionalni susret mladih u Vukovaru 29. i 30. travnja 2017.“.

Predavač je bio Duje Gale, suradnik Ureda za pastoral mladih i koordinator Splitsko-makarske nadbiskupije za SHKM u Vukovaru. Na Čakuli su se okupili voditelji mladih na susret u Vukovaru. Duje je okupljene upoznao sa samim susretom, načinom prijave i rasporedom događaja tijekom susreta u Vukovaru. Istaknuo je kako dvije grupe iz Splita nastupaju na programu u Vukovaru, a to su Hrvatsko nadzemlje i VIS Veritas aeterna. Na kraju se okupljenima obratio don Mihael Prović, povjerenik Ureda za pastoral mladih koji je ponudio pomoć svim voditeljima grupa na SHKM u Vukovaru.

Zagreb: Proslavljen Dan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta

Svjedočanstvom svoga života, svojim budućim radom i poslanjem budite uvijek na ponos našem Fakultetu, Crkvi i Domovini, poručio diplomantima Veliki kancelar KBF-a kardinal Josip Bozanić

Zagreb, 10.3.2017. (IKA) - Dan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu proslavljen je u petak 10. ožujka u velikoj dvorani Međubiskupijskog sjemeništa u Zagrebu. Nakon Službe riječi i državne himne, uslijedio je pozdrav v.d. dekana KBF-a prof. dr. Tončija Matulića, a potom je prigodnu riječ uputio Veliki kancelar KBF-a zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić.

Radosna srca pozdravljam sve sudionike ovog akademskog čina prigodom proslave Dana fakulteta, rekao je kardinal, te na osobit način čestitao Dan Fakulteta prof. dr. Tončiju Matuliću. „Kao veliki kancelar KBF-a najiskrenije zahvaljujem prof. Matuliću za savjesno, znalacki zauzeto, požrtvovno i stručno obnašanje dekanske službe. Vi ste, veleučeni profesore Matuliću, osobnim pregaranjem svoje ime neizbrisivo ubilježili u povijest ove časne središnje sveučilišne teološke ustanove hrvatskoga naroda“, rekao je kardinal. „S ovog mjesta čestitam Dan Fakulteta novoizabranom dekenu prof. dr. Mariju Cifraku, čiji je izbor potvrdila Sveta Stolica“. Novoizabranom dekenu koji će sljedeći tjedan preuzeti dužnost, kardinal je poželio obilježiti snage i svjetla Duha Svetoga. Diplomantima je kardinal Bozanić poručio: „Radujem se i čestitam na uspjehu vama, drage studentice i studenti, koji danas svoja višegodišnja nastojanja i rad krunite diplomom koja će vam uskoro biti svečano uručena. Svjedočanstvom svoga života, svojim budućim radom i poslanjem budite uvijek na ponos našem Fakultetu, Crkvi i Domovini“. Na kraju je Fakultetu na njegov Dan poželio „da uvijek bude prostor susreta, kao i promicatelj dijaloga u Crkvi i hrvatskom društvu. Fakultetu osobito želim hrabrost i suočavanju s novim izazovima koje današnje vrijeme stavlja pred njega, kao i odvažnost za promjene koje se od njega očekuju, misleći posebno na potrebu reforme ustrojstva studija, kako bi naš Fakultet svojim poslanjem dao specifičan doprinos sadašnjim potrebama Crkve i hrvatskog društva u izazovima globalnih promjena“.

Nakon kardinala Bozanića pozdravne govore uputili su rektor Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Damir Boras, pomoćnik ministra znanosti i obrazovanja Republike Hrvatske prof. dr. Srećko Tomas, pomoćnica ravnateljice Agencije za znanost i visoko obrazovanje mr. Emila Blagdan, rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić, uime teoloških učilišta u Hrvatskoj dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Đakovu prof. dr. Ivica Raguž, dekan Teološkog fakulteta Sveučilišta u Ljubljani prof. dr. Robert Petkovšek, prodekan Pravoslavnoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Beogradu prof. dr. Dragomir Sando i dekanica Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. Dubravka Hrabar.

Usljedilo je izvješće o životu i radu Fakulteta u protekloj akademskoj godini koji je podnio v.d. dekana dr. Matulić. U akademskoj godini 2016./2017. Katolički bogoslovni fakultet sa svojim područnim studijem, Teologijom u Rijeci, u integriranim preddiplomskim i diplomskim studijima te stručnom studiju ima ukupno upisano 748 redovitih studenata, 408 muškaraca i 340 žena. U taj broj uključeni su studenti svih godina studija i svih studijskih smjerova te studenti u statusu završetka studija. Upisano je 495 laika i laikinja (177 muškaraca i 318 žena) te 253 svećeničkih i redovničkih kandidata (117 dijecezanskih bogoslova, 114 redovnika i 22 redovnice). Na poslijediplomski znanstveni

studij licencijata i doktorata ukupno je upisano 24 studenata. U protekloj akademskoj godini studij je, svi prema Bolonjskom sustavu studiranja, završilo 116 studenata i studentica. Razvrstano po studijskim smjerovima: na Filozofsko-teološkom studiju 59 studenata, na studiju Religiozne pedagogije i katehetike 27 studenata, na Stručnom studiju teologije 19 studenata, na Institutu za crkvenu glazbu 2 studenta, na poslijediplomskom znanstvenom studiju stupanj licencijata teoloških znanosti postiglo je devetero studenata. U razdoblju od 11. ožujka 2016. do 10. ožujka 2017. licenciralo je ukupno deset i doktorirala su dva kandidata. Dr. Matulić podsjetio je kako su u proteklom razdoblju preminula dvojica umirovljenih nastavnika - mr. Vlatko Badurina i prof. emeritus dr. Tomislav Ivančić, te dvoje studenata poslijediplomantica Martina Piškurić (27 g.) i Jurica Antonić (30 g.).

Obraćajući se diplomantima i licencima teologije, v.d. dekan rekao je: „Vaše životno postignuće i vaša nazočnost ovdje daju ovome danu smisao istinskoga akademskoga zajedništva i prijateljstva zasnovanog na ljubavi prema istini i dobru koja pokreće cjelokupno djelovanje našega Fakulteta. Vaša mladost i vaša radost, pogled i ponosno držanje daju ovome danu jedinstveni ton svečanosti koja u svakom dobromjernom čovjeku rasplamsava osjećaje radosti, zahvalnosti, poštovanja, ali i iščekivanja i nade“.

„Ma kako teška i bremenita sadašnja stvarnost bila, ne zaboravite da se ljudski život ne samo u nevoljama kuje, nego da se još prije toga i daleko više od toga ljudski život kuje u ljubavi, istini, i dobroti, praštanju, strpljivosti i razumijevanju. Nije to poziv na odustajanje, to je poziv da istete, jer će vam se dati, da tražite jer ćete naći, da kucate, jer će vam se otvoriti. Bez iskrene molitve upravljene Ocu nebeskom ništa u životu nemojte poduzimati, jer dobro ste poučeni u istini koliko više Otac naš koji je na nebesima obdaruje djecu svoju od naših zemaljskih očeva i majki“, poručio je diplomantima dekan te zaključio: „Znajte da cijeli KBF danas zajedno s vama i zbog vas puca od radosti i sreće, jer vaš Fakultet, naš Fakultet upravo s vama i u vama prepoznaje smisao svoga služenja, svoga postojanja, svoga djelovanja. Fakultet jest visokoškolska, znanstveno-nastavna institucija, ali su Fakultet ponajprije njegovi ljudi, studenti, nastavnici, djelatnici podjednako jučer i danas i sutra koji zajedno tvore jednu živu akademsku zajednicu sazdanu od mnogovrsnih ljudskih i kršćanskih spona koji cijelom našem fakultetu daju istinsko ljudsko lice, štoviše lice brižne majke, zauzete učiteljice i odgovorne odgojiteljice. Vi drage diplomantice i diplomanti, dragi licenci teologije u ovom svečanom akademskom činu promocije zorno posvjedočujete: da naš Fakultet doista živi ono što o njemu kažemo da je crkvena i javna visokoškolska odgojno-obrazovna i znanstvena ustanova. Kao majka, naš Fakultet vas s ljubavlju gleda kao svoju djecu. Kao učiteljica naš Fakultet vam u ovoj svečanoj prigodi uručuje svjedočanstvo o akademskom postignuću, kao odgojiteljica naš Fakultet sada s ponosom gleda u vas i srce mu igra od radosti što je i vas učinio dionicima svojih odgojnih i obrazovnih ciljeva. Ne zaboravite svoj Fakultet, jer majku se ne zaboravlja. Cijenite svoj Fakultet, jer učiteljičin trud je vrijedan, poštuju svoj Fakultet, jer odgojiteljica zaslužuje svako poštovanje“.

U toj prigodi promovirani su licenci teologijskih znanosti Mate Antunović, Ante Bekavac, Darija s. Pia Herman, Bernard Jurjević, Marija s. Marta Kovačić, Jelica Marković, Danijel Rajić, Odilon Gbenuoukpo Singbo i Stjepan Šošarić te su uručene diplome diplomantima svih smjerova. Na svečanosti su također dodijeljena priznanja najboljim studentima. Priznanje Velikog kancelara za najuspješnijeg diplomiranog studenta u generaciji dodijeljeno je Myroslavi

Mostepaniuk, diplomantici Studija Religijske pedagogije i katehete za izvrstan uspjeh (4,97). Priznanja dekana za najbolji uspjeh u studiju u protekloj akademskoj godini primili su s Filozofsko-teološkog studija Vedran Pavlič, diplomant (5,00), Željko Nestić, diplomant (4,93) i Vatroslav Siketić, 2. godina (4,90), sa Studija Religiozne pedagogije i katehete Myroslava Mostepaniuk, diplomantica (5,00) i Ruža Ivanko, diplomantica (4,83), te sa Studija Crkvene glazbe Mihael Mojzeš, 2. godina (4,76) i Mario Zrakić, diplomant (4,50). Priznanje dekana za najbolji znanstveni rad studenata dodijeljeno je diplomantima Filozofsko-teološkog studija Ivanu Lotaru za diplomski rad „Kazališna umjetnost - put uozbiljenja Logosa“ (mentori doc. dr. Nenad Malović i dr. Ivan Dodlek); Vedranu Pavliču za diplomski rad „Perikopa o kamenu ugaonom i narodu Božjem - kraljevskom svećenstvu u 1 Pt 2,4-10“ (mentor izv. prof. dr. Mario Cifrak) i studentu 3. godine Antoniju Musi za rad „Telogija oslobođenja. Doprinosi i granice“ (mentor prof. dr. Ivan Karlič). Posebna priznanja dekana dodijeljena su studentima Fakulteta koji su se posebno istaknuli u promicanju vršnjačke asistencije studentima s invaliditetom na KBF-u. Priznanja su dobili Matej Biklič, Gabrijel Bačak, Mateja Šimunić i Ana-Marija Hrestak (3. godina FTS), Zvonko Pataran, Jagoda Krizan Dokoza i Ante Solić (3. godina ITK) te Zrinka Hrzić, Ivan Fureš i Branko Pokrajčić (2. godina ITK). Priznanja dekana dodijeljena su i profesorima i djelatnicima Fakulteta. Prof. dr. Josip Baloban primio je priznanje za izvrsnost u znanstvenoistraživačkom radu, prof. dr. Petar Bašić za izvrsno, samozatajno i predano služenje u znanstvenom i stručnom radu te doc. dr. Andreja Filić za izniman doprinos znanstvenom časopisu „Bogoslovska smotra“. Nagrada dekana za dugogodišnji marljivi i predani rad predana je tajnici Stručnog studija teologije Leonidi Dežmić te za marljivo zalaganje u izvršavanju svakodnevnih radnih zadataka spremačici Nadici Lugarić. Na kraju je riječ zahvale u ime diplomanata uputio Jurica Gregurić.

Svečanost proslave Dana KBF-a obogatio je Zbor instituta za crkvenu glazbu „Albe Vidaković“ KBF-a pod ravnanjem Danijele Župančić, prof. uz glasovirsku pratnju Milana Hibšera, prof.

Svečanosti su nazočili i tajnik Apostolske nuncijature u RH mons. Janusz Stanislaw Blachowiak, zagrebačko-ljubljanski metropolit SPC Porfirije, kao i predstavnici drugih vjerskih zajednica, dekani fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, kao i drugih katoličkih učilišta iz Hrvatske i Slovenije. Svečanosti su nazočili i predstavnici Ministarstva znanosti i obrazovanja, akademskih i civilnih vlasti, predstavnici znanstvenih i kulturnih ustanova, profesori, studenti, roditelji, rodbina i prijatelji diplomanata.

U Provinciji franjevac trećoredaca izabrani provincijski vikar i vijećnici

Zagreb, 10.3.2017. (IKA) - Izravnim glasovanjem braće slanjem glasovnika u petak 10. veljače za novoga je provincijskoga vikara u Provinciji franjevac trećoredaca glagoljaša izabran fra Ivan Paponja, sadašnji gvardijan Samostana sv. Ivana u Zadru i župnik istoimene župe. Za nove provincijske vijećnike na isti su način izabrani fra Zvonimir Brusač, fra Petar Grubišić, fra Branko Lovrić i fra Ivan Široki. Izbor je potvrdio generalni ministar fra Nicholas Polichnowski. Za provincijala je prije mjesec dana izabran fra Ivo Martinović. Uvođenje u službu novoga provincijala, novoga vikara i vijećnika, kojemu će predsjedati Generalni ministar, bit će 18. travnja u samostanu sv. Franje Ksaverskoga u Zagrebu na početku provincijskoga kapitula.

Biskup Škvorčević primio poglavara dehonijanaca

Požega, 10.3.2017. (IKA) - U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 10. ožujka o. Wladyslaw Macha, poglavara Distrikta ACR Družbe Srca Isusova, zvane Dehonijanci. U njegovoj pratnji bio je o. Mirko Sadak, član Družbe rodnom iz Slatine. O. Mach biskupu je prikazao stanje Družbe kojoj je na čelu u Austriji i Hrvatskoj, njezino brojčano stanje i apostolat oko kojeg se trudi te naznačio planove za budućnost.

Biskup je zahvalio poglavaru Machu za petnaestogodišnje služenje Družbe u župi Požeške Sesvete u Požeškoj biskupiji, napose za požrtvornost kojom je cijelo to vrijeme u njoj djelovao o. Tomasz Cybula, podrijetlom Poljak, koji se svojom blizinom svakom čovjeku i suradnjom sa svećenicima na najbolji način uključio u pastoralno djelovanje Požeške biskupije te tu mladu mjesnu Crkvu obogatio dehonijanskom karizmom. Poglavar Mach i biskup Škvorčević razgovarali su o izglednostima i mogućnosti daljnega djelovanja braće u toj župi.

Posedarje: Nadbiskup Puljić blagoslovio Križni put u prirodi

Posedarje, 10.3.2017. (IKA) - Križni put izrađen od kamenih stijena u župi Gospe od Ružarija u Posedarju, jedinstven u Hrvatskoj i šire jer njegovih četrnaest postaja i prizor uskrslog Isusa sveukupno teže stotinu tona, blagoslovio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić u petak 10. ožujka. Tada su tijekom svečanoga duhovno-glazbenog programa, brojnim okupljenima prigodne riječi uputili mons. Puljić i sudionici u provedbi toga jedinstvenog duhovno-umjetničkog djela i međunarodnog projekta čiji je inicijator i idejni pokretač umjetnik Vinko Kajmak (82), Posedarac. Organizaciju je provela Čelinka Posedarje, udruga za očuvanje kulturne i prirodne baštine uz pomoć župe Gospe od Ružarija i Općine Posedarje. Kajmak je predvodio radove i autor je prve i završne 14. postaje gdje je izradio kamenu grobnicu.

Križni put dug je 2,5 km, svaka kamena postaja je visoka oko 2,5 metra a teška između pet i deset tona. Križni put počinje prvom postajom na lokaciji Čelinka; to je izletište iznad glavne magistralne ceste u središtu Posedarja na 80 metara nadmorske visine u podnožju brda Brisinica, na čijem vidikovcu, na vrhu od 200 m nadmorske visine, Križni put završava, s pogledom na Novigradsko more.

To je međunarodni projekt petnaest umjetnika od kojih je većina iz Ukrajine, zatim Hrvatske i Slovenije. Svaku postaju izradio je jedan umjetnik u tijeku tri kiparske kolonije, od kojih je svaka trajala tri tjedna, u svibnju, rujnu i studenome 2016. godine. Svaki kipar izradio je postaju u slobodi svog nadahnuća. Svaka postaja sadrži prizor Isusove muke, a na stražnjem dijelu uklesan je manji motiv iz života posedarskih težaka, npr. kosidba, berba grožđa, koji pokazuje detalje iz teškog života ljudi u prošlosti, čime se pokazuje sjedinjenost Isusove žrtve i požrtvornog života naših predaka.

„Muka Isusa Krista s križem uzdignutim na Golgoti zbuduje i uznemiruje osjećaje ljudi i njihove savjesti. Osobito su potresne Isusove posljednje riječi s križa: „Bože moj, zašto si me ostavio?“ U tu su strašnu dramu upleteni ljudi i priroda“, rekao je mons. Puljić. Budući da je taj križni put podignut u prirodi, nadbiskup je istaknuo reakciju prirode na Isusov vapaj.

Misa zadušnica za kardinala Franju Kuharića u Pribiću

Prožet evanđeoskim svjetlom kardinal Kuharić bio je poput melema na rani našega naroda, budeći vjeru u ljudima i nadu u bolje sutra. Njegova pokretačka snaga bio je Isus Krist i njegovo evanđelje, istaknuo biskup Jezerinac

Pribić, 11.3.2017. (IKA) - Na 15. obljetnicu smrti zagrebačkog nadbiskupa kardinala Franje Kuharića u subotu 11. ožujka misu zadušnicu u župnoj crkvi Sv. Sikste u Pribiću predvodio je umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac. Uvodeći u misno slavlje, biskup Jezerinac istaknuo je: „Prožet evanđeoskim svjetlom kardinal Kuharić bio je poput melema na rani našega naroda, budeći vjeru u ljudima i nadu u bolje sutra. Njegova pokretačka snaga bio je Isus Krist i njegovo evanđelje, kojim je širio kraljevstvo Božje”. „Tko je bio kardinal Franjo Kuharić”, najbolje je posvjedočila velika kolona njegovih štovalaca, kad je njegovo mrtvo tijelo bilo izloženo u kapeli Nadbiskupskoga duhovnog stola pokraj katedrale u Zagrebu. Svojim prisutnošću i odavanjem počasti narod mu je zahvalio za primjer kako se ljubi Crkvi, narod i Domovinu, naglasio je biskup Jezerinac na početku homilije, rekavši: „Više puta čule su se riječi o kardinalu Kuhariću, i danas također: 'Sretni smo što smo ga imali, posebno u vremenu koje je bilo obilježeno agresijom srpsko-crnogorske vojske na Hrvatsku'. Kardinal Kuharić u vrijeme rata postavio je pitanje: „Uime koje kulture, uime kojega prava smije se činiti takav genocid nad hrvatskim narodom i svim građanima zemlje”, te je upozorio: „Kada jedna civilizacija odbaci Boga i zatvori se u svoj egoizam i u svoju oholost, tone u nemoral, u nepravde, u ropstvo”. Kad čovjek odbaci Boga i Božje zapovijedi, onda postaje sve drugo samo ne čovjek. Nadalje je biskup Jezerinac istaknuo kako je kardinal Kuharić u tijeku Domovinskog rata pozivao ne samo na njegovo zaustavljanje, te ukazivao na njegove prave izvore, jer prezir Božjih zakona ima nesagledive posljedice.

Dolazak kardinala Kuharića na čelo Crkve u Hrvata bio je pravi melem na rani našega naroda. Naš je narod našao u njemu oslonac i utjehu u teškim vremenima. Njegovo je geslo bilo „Deus Caritas est - Bog je ljubav”. On se toga držao. Evanđelje mu je bilo nadahnuće za bogoljublje, domoljublje i čovjekoljublje. I kad bismo htjeli prikazati u najkraćim crtama njegov život onda ne možemo mimoći njegove vrline koje su ga resile kao čovjeka, vjernika i kardinala: Kardinal Kuharić bio je čovjek vjere. I to ne bilo kakve vjere, nego vjere u Boga Isusa Krista, kojega je prihvatio svim srcem, naglasio je propovjednik.

Ukazao je i na činjenicu, da je kardinal Kuharić bio poput blaženog kardinala Stepinca neustrašivi propovjednik Evanđelja, koje naviješta istinu o Bogu i čovjeku, o čovjekovu dostojanstvu i njegovu usmjerenju prema vječnosti. S tom i takvom vjerom susrećemo se gotovo u svakoj njegovoj propovijedi. To je potkrijepio riječima iz Oporuke „Uvijek sam i rado čvrsto i radosno vjerovao u Božju istinu o čovjeku. To je najsvetija, najpotresnija i najsudbonosnija istina o postojanju čovjeka. Posljednje stvari stoje pred svakim čovjekom kao konačna stvarnost, pred kojom stoji naš posljednji izbor: prihvatiti zauvijek Božju ljubav ili je zauvijek odbaciti: Uvijek sam o toj istini rado razmišljao; rado sam je propovijedao. U tom je sav smisao i bit našega postojanja... Kao zagrebački nadbiskup i metropolit, molim svoju veliku duhovnu obitelj - Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu u hrvatskom narodu da čuva i živi cjelovitu katoličku vjeru, vjeru u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. Božje zapovijedi su temelj života svakog čovjeka, obitelji i naroda”.

Biskup Jezerinac nadalje je rekao kako je kardinal Kuharić bio ne samo čovjek duboke vjere, nego i čovjek nade. „Vjera

i nada su neodvojive. Što je dublja vjera to je i nada veća. Tu je svoju nadu temeljio na Bogu, koji je izvor nade. On je svuda budio nadu. To posebno vidimo u Domovinskom ratu, kad se obraćao ne samo vjernom puku nego i braniteljima na bojišnici. Bio je i čovjek herojske ljubavi, koja je proizlazila iz ljubavi prema Bogu. Odatle i njegova velika ljubav prema Crkvi i svakom čovjeku i prema Domovini. On je jasno postavio prioritete ljubavi, kad je stavio Boga na prvo mjesto. Ako bi poredak bio drukčiji, bila bi to izdaja. To znači, ako vjerujemo u Boga Isusa Krista, ako prihvaćamo Evanđelje kao program života, tada njega prihvaćamo kao svjetlost na putu našega života. Ljubav prema Bogu nužno uključuje i ljubav prema čovjeku. Ne možemo ljubiti Boga, ako ne želimo dobro čovjeku. Ljubav prema čovjeku isključuje bilo kakvu mržnju”.

Biskup Jezerinac podsjetio je kako je kardinal često isticao da samo ljubav prema svakom čovjeku može ozdraviti društvo. Na početku rata kardinal je poručio Srbima: "Braćo Srbi, mi vas ljubimo u Isusu Kristu. Uime te ljubavi mi vas molimo - odustanite od nasilja, jer naša je sloboda i vaša sloboda, naš je mir i vaš mir". No, glas kardinalov bio je namjerno prešućen. U tom je kontekstu propovjednik podsjetio na riječi pape Ivana Pavla II. u povodu kardinalove smrti: „Znao je velikodušno, mudro i vjerno služiti Božjem narodu, povjerenom njegovoj pastoralnoj brizi. On se je tijekom komunističkog režima, ali i nedavnog razdoblja nacionalne povijesti označenog stradanjima, svim snagama zauzimao za obranu slobode i dostojanstvo hrvatskoga naroda. Kao čovjek koji je bio potpuno posvećen evanđeoskoj zadaći, dao je dosljedno svjedočanstvo za Krista, neumorno ulijevajući pouzdanje i hrabrost vjernicima u tijeku teških kušnji kojima je bila izložena hrvatska zemlja”.

Biskup Jezerinac podsjetio je kako je kardinal Kuharić imao vremena za 'malog čovjeka'. „Bio je vrlo jednostavan. S jednostavnim se ljudima rado družio; isti je rječnik koristio. Znao je da je to Isusov oblik odnosa prema čovjeku. Zato njegovu veličinu treba tražiti i čuti od tih 'malih' ljudi". Poznato je da je kardinal Kuharić bio veliki zaštitnik obitelji. U jednoj od svojih korizmenih poruka upozorio je: „Danas se stavlja u pitanje sama institucija obitelji, poriče se njezina trajnost i smisao". Također je naglasio, kako je kardinal bio veliki štovatelj Majke Božje. „Gotovo da nije bilo nijedne njegove propovjedi, a da nije spomenuo i Majku Božju. Za nju je kardinal rekao: 'Ne možemo zamisliti Crkvu bez Djevice i Majke Marije. Ne možemo zamisliti ni svoj vjernički život bez iskrene pobožnosti prema onoj koja nam je Majka na opasnom putu prema vječnoj domovini. Zato je i pozdravljamo svaki dan: 'Zdravo, milosti puna! Blagoslovljen plod utrobe tvoje Isus!'"

„Spominjući se 15. obljetnice smrti kardinala Kuharića, zahvaljujemo dobrome Bogu što nas je kardinal učio o Bogu, o pravom bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju; što nas je usmjeravao prema vječnoj Domovini, prema Ocu nebeskom i njegovom sinu Isusu Kristu, što nas je usmjeravao prema našoj i Isusovoj Majci Mariji. Hvala mu na svemu i dobri Bog neka mu bude nagrada! Marija, Majka Isusova, koju je silno ljubio, bila mu pomoćnicom i zagovornicom! Za očekivati je da će uskoro započeti njegov proces za proglašenja blaženim. Svako odgađanje moglo bi se protumačiti kao nemar prema ovom velikom kardinalu, ali to si ne smije dopustiti Crkva u Hrvata. Bit će to nagrada za njegovu ljubav prema Bogu, Crkvi i Domovini, posebno prema svom hrvatskom narodu. Hrvatski ga je narod kao takvog prepoznao i utječe mu se u zagovor. Na tu nakanu danas i mi molimo", rekao je biskup Juraj Jezerinac.

Blagoslov spomen-ploče i križa u Galdovu

Za 27 Galdovčana, civila i vojnika, koji su ubijeni strijeljanjem 15. lipnja 1946. godine u šumi Lasinja

Sisak, 11.3.2017. (IKA) - Sisački biskup Vlado Košić blagoslovio je u subotu 11. ožujka u sisačkom naselju Galdovo (na uglu Galdovačke ulice i Ulice Brezovačkog odreda) spomen-ploču i križ za 27 Galdovčana, civila i vojnika, koji su ubijeni strijeljanjem 15. lipnja 1946. godine u šumi Lasinja u sisačkom naselju Caprag u nazočnosti partizanskog komandanta grada Siska i glavnog potpisnika smrtnih presuda u vijeću Vojnog suda.

Blagoslovu su uz članove Udruge „Hrvatski domobran“ i župljane župe Galdovo nazočili i brojni javni djelatnici između ostalih predsjednica Skupštine Sisačko-moslavačke županije Ivanka Roksandić.

Prije blagoslova okupljenima se obratio predsjednik sisačkog ogranka Udruge „Hrvatski domobran“ i predsjednik Povjerenstva za označavanje stratišta Sisačko-moslavačke županije Josip Frković. On je podsjetio na sudbinu ubijenih istaknuvši kako do danas oni počivanju bez imena i križa na nepoznatom mjestu. „Zbog suradnje s okupatorima i drugih ustaških zločina, bilo je najčešće nimalo uvjerljivo obrazloženje ovih navodnih pravorijeka. Takve potresne presude slušali su sredinom lipnja 1945. godine, godinu dana prije smaknuća, braća Branko i Viktor Tomazetić te Petar Sabljak. Osim njih, smrtnu su kaznu dobili i kraj savskog nasipa kod 'Radonje' životom platili redarstvenici Roko Farkaš i Luka Penga, policijski službenik Vladimir Wolf, osnivač 'Segeste' Antun Saler, sin poznatog fotografa Franje, zatim čuvar 'piramide' i perivoja Viktorovac Ivan Šepec te krojač s Tišinske ceste Antun Bišćan. Ipak, najveći dio smaknuća izvršen je bez suđenja, nakon zatvorskih mučenja pojedinačnim odlukama oficira OZNA-e, odnosno UDBA-e“, rekao je Frković te dodao da o tome rječito svjedoči i nedaleka šuma Brezovica gdje je likvidirano šest tisuća Hrvata.

Nakon blagoslova biskup je u župnoj crkvi Sv. Josipa Radnika predvodio misu zadušnicu za ubijene. U koncelebraciji bili su domaći župnik fra Roko Bedalov i župnik iz Budaševa i dekan Sisačko-katedralnog dekanata vlč. Krešimir Bulić.

U homiliji biskup je podsjetio kako je danas dan proljetnih kvatri kojima Crkva poziva na post i na žrtvu, te kako je ovo vrijeme korizme osobito prikladno za to. Biskup je istaknuo i kako svaka kvatra ima svoju nakanu, a nakana današnjih obraćenje i pokora. „Čuli smo Božju Riječ i kako nas sv. Ivan apostol potiče u prvom čitanju da priznamo da smo grešnici jer 'onaj tko rekne da grijeha nema, sam sebe vara i istine nema u njemu'. Mi znamo da smo slabi i da u našoj ljudskoj slabosti činimo i zlo. Zato se trebamo kajati i obraćati, činiti pokoru i ispovijedati svoje grijeha. Mi smo, nažalost, živjeli punih četrdeset i pet godina nakon Drugog svjetskog rata da se ni najteži grijesi nisu ispovijedali, da se zločini i ubojstva nisu smjeli spominjati, a ubojice i zločinci nisu dobili kaznu nego nagradu. Bilo je i u našem kraju, nažalost, mnogo takvih zločina i tek sada nakon sedamdeset godina od toga i dvadeset i pet godina od osamostaljenja Hrvatske mi dolazimo do te istine. Zato se i podižu ovi križevi, kojih smo do sada postavili pet, a postaviti ćemo do ljeta još pet i tako obilježiti deset mjesta gdje je u našem kraju bilo masovnih stratišta, gdje su ljudi likvidirani bez suđenja ili s namještenim suđenjem“, poručio je biskup.

U nastavku govoreći o prisposobi o milosrdnome Samarijancu biskup je rekao kako se u našoj povijesti, kroz proteklih 70 godina, događalo da se nije željelo vidjeti čovjeka koji je u nevolji i koji trpi. „Zato mi želimo biti Samarijanci koji će poviti rane. Želimo tog ubijenog barem

pokopati, sačuvati mu ime i uspomenu na njega, pomoliti se i prikazati misu. Mi želimo slušati Isusovu zapovijed 'ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe' jer taj ubijeni je također bio čovjek, možda i prisiljen da bude u suprotnoj vojsci ili se slučajno tu zatekao, možda nije poznavao komunistički režim i njegova krivica je bila samo to što je živ“, ustvrdio je biskup te na kraju podsjetio kako se tako posebno likvidiralo pripadnike obiju domovinskih vojski i kako je u Sisačko-moslavačkoj županiji 119, većinom neistraženih, masovnih grobnica iz tog vremena.

„Blaženi Miroslav Bulešić kao župnik i dušobrižnik“

Susret za župne animatore Porečke i Pulske biskupije

Pazin, 11.3.2017. (IKA) - U Pazinu je 11. ožujka održan drugi u nizu korizmenih susreta za župne animatore Porečke i Pulske biskupije. Uvodni pozdrav predavaču i okupljenima uputio je kancelar biskupije preč. Sergije Jelenić. Predavanje „Blaženi Miroslav Bulešić kao župnik i dušobrižnik“ izrekao je vicepostulator kauze za kanonizaciju bl. Bulešića vlč. Ilija Jakovljević. Na početku su okupljeni pogledali kratki dokumentarni film o životu i mučeništvu bl. Bulešića.

Predavač je u uvodnom dijelu podsjetio kakao se ove godine navršava 70. obljetnica mučeništva bl. Miroslava Bulešića. Predočio je okupljenima teške povijesne ratne okolnosti u kojima je bl. Bulešić započeo i obnašao svoju pastoralnu službu, te kako se gorljivo i praktično zalagao za buđenje vjerskog života u povjerenim mu župama, njegujući izvanrednom ljudskošću i požrtvovnošću sve aspekte pastoralnog djelovanja, duhovni, liturgijski, karitativni i sakramentalni.

Nakon što je zaređen za svećenika i proslavio mladu misu u travnju 1943., ne mogavši se vratiti u Rim, Bulešić je imenovan upraviteljem župe Baderna 1. studenoga 1943. gdje ostaje do jeseni 1945., ondje je proživio strahote ratnog vihora. U Baderni ga je dočekala, kako je sam zapisao, „pustoš“, od 1500 stanovnika na misu je dolazilo 15 do 20 osoba. Izašao je ususret ljudima, čim je došao krenuo ih je upoznati u njihovim domovima, i njegova su pastoralna nastojanja dala ploda. Miroslav se kao pastir brinuo za svoje stado na jedan izvanredan način. Djelovanje svećenika u vrijeme II. svjetskog rata i poraća bilo je pravo misijsko poslanje. Papa Franjo danas upravo govori kako se potrebno vratiti misijskom načinu pastoralnog djelovanja. Ne čekati da pojedinac dođe u Crkvu, da traži navještaj, već ići ususret pojedincu. Miroslav ide ususret pojedincu, on njemu donosi Božju riječ, naglasio je predavač.

Njegov modus operandi vlč. Jakovljević dočarao je ispričavši jednu zgodu iz toga vremena: osim Badernom upravljao je u župom Sveti Ivan od Šterne, na Tijelovsku procesiju 1944. malobrojnom zboru priključila se čitava jedna postrojba partizana, pobožnih ljudi iz Dalmacije. Jedan je vojnik zamolio bl. Bulešića da mu pokloni molitvenik, dao mu je Dobrilin „Oče budi volja tvoja“; taj je vojnik kasnije svjedočio o Bulešićevoj izvrsnosti. U Baderni je bl. Bulešić zapisao o svome djelovanju: „Narod koji ne zna moliti, koji vrlo malo pozna našu vjeru. Prava nesreća. Naprosto sam klonuo. Htio sam otići. Preuzvišeni je uporno tražio da se dadem na posao i ja sam to učinio: sad idem, kao misionar, od kuće do kuće da pohodim ljude i pozovem ih u crkvu, da ih potaknem, da ih poučim...“ Obilazi vjernike i potiče ih na sv. sakramente. Iako je ratno stanje, bl. Miroslav oformljuje zbor u Baderni ali i Sv. Ivanu od Šterne. Pokušava biti dobar otac svima. Ta njegova ljubav bit će prepoznata u župi i ubrzo će se dogoditi duhovni preporod župe. Međutim, odmah će se naći na udaru bezbožnog komunističkog režima.

Predavač je naglasio i strašnu realnost ranjenih obitelji u tome ratnome vihoru: "Obitelji su bile izranjene: ratovima, oduzimanjem hrane, a neke su ostale bez svojih voljenih. Veliku traumu na obitelj će ostaviti novi bezbožni komunistički sustav koji se sve više nametao. Jedinu utjehu nade nudila je Crkva, međutim ta ista stoljetna čuvarica vjere i kulture se odjednom našla na udaru bezbožnog režima. Nije bilo lako ljudima, kako se odreći stoljetne vjere, te prihvatiti nove ideje koje se kose s čovjekovom savjesti i stoljetnim praksom. Nije bilo lako, kako ne biti obilježen, prozvan, od komunističke ideologije, a s druge strane živjeti svoju vjeru", istaknuo je vlč. Jakovljević.

U Kanfanaru je bl. Bulešić stigao u jesen 1945., došao je u veliku župu, u napose tešku situaciju. Prethodni župnik Marko Zelko bio je godinu ranije lažno optužen i obješen na središnjem mjesnom trgu, tek nakon tri dana biskupu Radossiju dopušteno je da skine i ukopa tijelo. U tim teškim okolnostima Bulešić se dao na obnovu zapuštenog vjerskog života u župi: počeo je okupljati mlade i nastojao ih sačuvati nemoralu, za što je bio trn u oku vlastima, obilazio je bolesnike, posvetio se katehizaciji djece, a njegov karitativni duh napose je vidljiv iz odnosa prema siromasima. Vidjevši siromaha u dronjcima koji je došao zamoliti nešto za jelo, darovao mu je svoju košulju, iako ih je i sam imao tek možda dvije, rekao je predavač. U Kanfanaru je organizirao misije, od 30. ožujka do 7. travnja 1946., u sklopu kojih je poveo procesiju do nekoliko kilometara udaljenog Barata i nosio je, simbolično, veliki drveni križ. Te su misije okupile više od 2000 vjernika. Obzirom da je bio posvećen Gospi Fatimskoj, posebno je njegovao marijanske pobožnosti u župama u kojima je djelovao.

O tome kakav svećenik treba biti, Bulešić je rekao u jednoj svojoj propovijedi na mladoj misi vlč. Ratka Udovičića u Sv. Petru u Šumi: „Svećenik i danas prolazi kroz te ruševine čovječanstva „bлагослвljajući i čineći dobro“, stavljaajući melem na rane jadnog čovjeka na umoru radi mržnje i stavlja mu na takvu bol lijek ljubavi, bratski tare suze žalosnima, prisvaja sebi jade i poteškoće vjernika, podiže svojom mukom padnika [grešnika] propaloga. Dijeli svima život, koji propovijeda, i svima kažiprstom kaže nebo, gdje je naša svrha, kopa u utvrđenim [otvrdnutim] srcima da nađe dušu, koju ljudi hoće zamoriti u sebi, svima propovijeda vjeru u Boga, u Krista, bez kojeg nema spasenja... – Eto vam mladića: koji je svećenik, da žrtvuje za svoje grijehe i za grijeha naroda, eto vam učitelja, koji naučava pravi put poštenja i jedinog spasenja, koji rasvjetljava pameti koje se nalaze u tami i zabludi, koji svima usuđiva [usađuje] riječima i primjerom ljubav do Boga i do bližnjega, eto Vam pastira koji vraća svoje ovčice...”

Uz izuzetno intenzivnu praktičnu pastoralnu aktivnost vlč. Miroslav je uvijek imao dobre propovijedi, pune ljubavi i milosrđa, rekao je vlč. Jakovljević, te nastavio: „Nastoji u propovijedima ljude poučiti vjerskim osnovama, biti konkretan“. „Sretnog li dana za me, sretnog li dana za sve vas, vjernici predragi, kada smo bili primljeni u sv. Crkvu, da postanemo sinovi Božji, dionici Kraljevstva Nebeskog. Uzaludan bi bio naš život, uzaludna naša djela, naše trpljenje, naše veselje, da nemamo vjere. Blago nama, braćo, koji imamo živu vjeru...” Zašto je je fama sanctitatis od samog početka postajala o Miroslavu? Upravo zbog življenja tjelesnih djela milosrđa, zaključio je predavač.

Usljedila je rasprava o temi „Kako se župni suradnici mogu bolje i konkretnije uključiti u poboljšanje vjerskog života u svojim župama“, tijekom koje su izneseni mnogi zanimljivi prijedlozi i o jačanju doživljaja prisutnosti bl. Bulešića u istarskim župama.

Nuncij predvodio spomen-slavlje uz obljetnicu smrti

Chiare Lubich

Zagreb, 11.3.2017. (IKA) – U povodu 9. obljetnice smrti službenice Božje Chiare Lubich (22. siječnja 1920. - 14. ožujka 2008.) utemeljiteljice Djela Marijina – Pokreta fokolara, u subotu 11. ožujka u kapeli Svetoga Duha uz župnu crkvu Sv. Antuna Padovanskoga u Zagrebu euharistijsko slavlje predvodio je apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj nadbiskup Alessandro D'Errico. U koncelebraciji bili su i tajnik Apostolske nuncijature u RH mons. Janusz Stanislaw Blachowiak, o. Ivica Hadaš, DI, i župni vikar u župi sv. Antuna Padovanskoga fra Josip Ivanović, OFMConv. koji je uputio riječ pozdrava.

Misu je uz mnogobrojne članove Pokreta fokolara iz Zagreba i Križevaca, osobito članove „Novih obitelji“, nazočio i potpredsjednik Hrvatskog sabora akademik Željko Reiner.

Uvodeći u slavlje, nuncij D'Errico istaknuo je kako se rado odazvao pozivu iz poštovanja koje ima prema Pokretu fokolara. „Poznajem taj pokret već dugo godina. Vidio sam po svijetu sve ono dobro koje činite. I znam za dobro koje vi činite Hrvatskoj za dobro Crkve i hrvatskoga naroda“. Nadalje je naglasio kako je kao mladić, a kasnije kao svećenik pročitao mnogo tekstova Chiare Lubich, osobito „Riječ života“. „Uvijek sam govorio da je Chiara veliki Božji dar za Crkvu danas. Stoga o obljetnici njezina odlaska s ovoga svijeta želimo zahvaliti Bogu za taj veliki dar koji nam je dao, zbog svega onoga što je učila, za sve ono što je ostvarila preko Pokreta fokolara i njegovih grana. U ovoj misi ne zahvaljujemo samo Bogu, nego također molimo i za njezinu beatifikaciju i nadamo se da ćemo ju jednoga dana moći vidjeti uzdignutu na čast oltara“, rekao je nuncij. Spomenuvši se 50. obljetnice osnivanja „Novih obitelji“ pozvao je prisutne: „Molite Duha Svetoga da vam da puno snage i puno svjetla ne samo da možete shvatiti ulogu obitelji u ovome vremenu, već i nutarnju snagu i ustrajnost da biste ostvarili tolike projekte koji nadahnjuju Pokret fokolara, kao i vaš pokret novih obitelji“.

U tom duhu je nastavljaajući homiliju nuncij istaknuo: „Vi ste pokret novih obitelji koji je nastao iz promišljanja i srca Chiare Lubich. Vi imate posebno poslanje na području obitelji“.

Govoreći o ulozi obitelji danas, nuncij je rekao kako se posljednjih godina mnogo o tome govorilo. Podsjetio je i na dvije biskupske sinode u Rimu. Sjećate se da je papa Franjo prije dvije godine pozvao biskupe čitavoga svijeta da bi razmišljali o ulozi i važnosti obitelji u sadašnjem vremenu, s posebnom pažnjom na izazove s kojima se suočavaju obitelji posvuda po svijetu, rekao je nuncij D'Errico, te u tom kontekstu nastavio: „I u Hrvatskoj ima puno razvoda, nažalost čini se da i u Hrvatskoj mladi nemaju velike volje sklapati brakove, stvarati obitelji. Nažalost, i u Hrvatskoj se događa da među mnogim obiteljima postoji teškoća u komunikaciji. Događaju se nesporazumi između roditelja i djece, između supružnika. Očito da je tomu uzrok užurbani način života: svi imaju svoje obveze, svi gledaju na svoje mobitele i to stvara užurbanost i napetost. Znaite da u mnogim obiteljima kad se njezini članovi vrate kući, prva stvar koju naprave je da upale televizor. I ono malo trenutaka koje imaju za zajednički život i kad sjednu za zajednički stol to su često trenuci šutnje da bi se mogla gledati televizija. Taj način života koji je specifičan za ovo naše vrijeme može izazvati neke teškoće i određene probleme. Dakle, naši biskupi koji su prihvatili poziv Svetoga Oca, svećenici i suradnici u pastoralu osobito prošlih godina nastojali su s najvećom pažnjom pratiti snažnim katehezama obitelji, dok su naše razne publikacije

objavile mnoge članke. Dakle polazišna točka je vrlo jasna i izvan svake sumnje: mi vjerujemo u važnost i ulogu obitelji kao temeljnu točku Božjega plana za ovo naše vrijeme".

Nadalje, nuncij je istaknuo kako je sigurno mnogima bilo postavljeno jedno pitanje, na koje se tražio kratak odgovor, a ono je „zašto je obitelj važna za Crkvu“. Posvjedočio je kako je i sam o tome kao mlad svećenik promišljao, te zaključio kako je tu vrlo jasna činjenica koja bi trebala biti izvan svake rasprave.

„Kada je Isus odlučio doći na zemlju, dakle On kao Sin Božji, radi našega spasenja, kako je ostvario svoje poslanje? Došao je na ovaj svijet normalnim putem, a to znači preko obitelji. Postao je sin Marije i Josipa, s njima se suočio s tolikim teškoćama, ali i radostima koje nosi obiteljski život. Sve do toga kad je s 30 godina ostavio obitelj da bi ispunio svoje poslanje. Taj element je kao neki pečat, kada trebate potpisati neki dokument traže od vas da stavite pečat. Promatranje Isusa koji živi u jednoj obitelji trebali bismo vidjeti da on živi obiteljski život svaki dan, a meni se čini da je to Božji pečat koji bi trebao staviti kraj svakoj sumnji, svakom nesporazumu što se tiče važnosti i uloge obitelji“, pojasnio je nuncij D'Errico.

Nadalje je podsjetio da sama činjenica da Isus odabire živjeti u jednoj obitelji koja živi svakodnevni život, je i primjer kojim nam je htio dati točku oslonca. „Bio je svjestan toga da svakodnevni život nije lak, ali čini mi se da je živeći u obitelj Isus želio reći: nemoj se brinuti, gledaj na moju obitelj, gledaj na Svetu obitelj i uzmi taj konkretni primjer u teškoćama koje će se eventualno pojaviti“.

Nuncij je pojasnio kako se tu očituju izvanredne, nadnaravne kreposti: velika vjera, prepustiti se uvijek volji Božjoj, duhu žrtve, duhu molitve. „To su elementi koje trebalo ponovno otkriti za sebe same i predložiti našem apostolatu obiteljskoga života. Kao što je to učinila Chiara s istim kršćanskim mirom, ozbiljnošću i sigurnošću. Da bismo nadvladali teškoće bilo kakve one jesu treba nam molitva, treba nam vjera, i treba nam duh žrtve. To je prevažno. Mi osjećamo da moramo osigurati duhovni temelj obiteljima. Želimo da obitelji budu nove obitelji, da one osjete novost Evanđelja, da osjete novost ljubavi koju smo čuli, koja je bila proglašena današnjim evanđeljem. I sigurni smo da je to dragocjeni doprinos, a mi taj doprinos možemo dati kao nove obitelji i hrvatskom narodu i Hrvatskoj“.

Nuncij je podsjetio kako postoji još jedna skupina kreposti koje papa Franjo voli zvati „ljudske“ kreposti. On često govoreći zaručnicima i onima koji su već vjenčani predlaže tri riječi, i kaže kako je uvjeren da će život obitelji biti puno ljepši i puno lakši ako se neprestano naučimo ponavljati tri vrlo jednostavne, male riječi: „dopusti“, „hvala“ i „oprosti“.

Ne treba činiti velike govore ni u vašem apostolatu, ljudi nisu navikli slušati, oni su navikli gledati primjer. Dakle, ja vam savjetujem da kažete ljudima jednostavne stvari: Isus se rodio i živio je u jednoj obitelji: tu je Božji pečat. I drugo: došao je u obitelj da bi nam dao primjer da bi bio točka oslonca za određene teškoće. Primjeri nadnaravnih vjera, nada, ljubav, osjećaj za žrtvu, ali također i ljudske kreposti: dopusti, hvala, oprosti.

Nalazimo se u kapeli Duha Svetoga. Želimo da nas on sve prosvijetli, da nam dade snage, hrabrosti da bismo nastavili s radošću naše služnje Božjem planu koji on ima s obiteljima, za ovaj svijet, i za ovu Crkvu, rekao je na kraju homilije nuncij D'Errico.

U molitvi vjernika molilo se za obitelji da po uzoru na Nazaretsku obitelj snagom jedinstva unose nadu u društvo, kao i za mlade. Također se Bogu zahvalilo i na daru pokojnog kardinala Kuharića i za sve ono što je neumorno činio u vođenju Crkve

Kardinal Bozanić predvodio misu o 15. obljetnici smrti sluge Božjega kardinala Franje Kuharića

Vjerujemo da nas svojom molitvom prati kardinal Franjo, ponizan čovjek koji je sigurno velik u nebeskom kraljevstvu, čovjek Božjih zapovijedi i njegove blizine, istaknuo je kardinal Bozanić koji je u propovijedi govorio o temama koje su kardinalu Kuhariću bile na srcu: Danu Gospodnjem, početku ljudskoga života, otajstvu Crkve i odnosu prema Domovini

Zagreb, 11.3.2017. (IKA) – O 15. obljetnici smrti sluge Božjega kardinala Franje Kuharića euharistijsko slavlje u zagrebačkoj prvostolnici u subotu 11. ožujka predvodio je zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić. U koncelebraciji bili su i umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, zagrebački pomoćni biskupi Valentin Pozaić, Ivan Šaško i Mijo Gorski, generalni postulator za kauze beatifikacije i kanonizacije Zagrebačke nadbiskupije mons. Juraj Batelja, rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta prof. dr. Željko Tanjić, kanonici Prvostolnog kaptola zagrebačkog, prebendari Zbora prebendara Prvostolne crkve te više od pedeset svećenika.

U prvom dijelu homilije kardinal Bozanić osvrnuo se na misna čitanja, te je kao lijepu podudarnost istaknuo činjenicu da petnaestu obljetnicu smrti kardinala Franje Kuharića slavimo u liturgijskom ozračju Druge korizmene nedjelje kojoj je na našem korizmenom hodu u središtu otajstvo Preobraženja. Isusovo preobraženje vidljivo je Petru, Jakovu i Ivanu samo na tren. Kada ih dodiruje i vraća iz stanja viđenja Božje slave, Isus je pred njima sam. Ali Isus i dalje nosi istu snagu, isto svjetlo svoga božanstva, svjetlo Očeve prisutnosti i sjedinjenosti s njime. Utješno je što znamo da smo i mi zahvaćeni tim svjetlom, jer ono je u nama, premda ga ne vidimo u punome sjaju, dodao je, te nastavio: „Dok zahvaljujemo Bogu za život i služnje sluge Božjega kardinala Franje Kuharića, ispovijedamo istinu preobraženja, prihvaćanje svjetla koje pokazuje istinu kardinalova života. Stoga s vama večeras podsjećajući nas na riječi našega kardinala Franje, dijelim misli o četirima važnim temama koje povezuju naše sadašnje crkvene i društvene okolnosti u Hrvatskoj. Te četiri teme a moglo bi ih biti puno više, pokazuju da čovjek koji živi u Božjoj blizini, koji trajno nastoji vidjeti sjaj neba vidi dalekosežno i svjedoči istinu. Te četiri teme su Dan Gospodnji, početak ljudskoga života, otajstvo Crkve i odnos prema Domovini“.

Uz prvu temu kardinal Bozanić je naglasio: „Želeći dobro hrvatskomu društvu i državi kao Crkva neprestano ponavljamo koliko je važan odnos prema nedjelji kao posebnomu danu, nedjelji koja se tiče vrijednosti, našega narodnoga bića, naše nacionalne kulture. Ustrajavamo na tome da to nije niti isključivo, niti poglavito gospodarsko pitanje. Ono se tiče duše hrvatskih ljudi i nacije“. U tom je kontekstu kardinal Bozanić ukazao na riječi kardinala Kuharića, te dodao: „Vidimo kako čovjek obasjan Božjom istinom, koja je izvor najveće sreće ljudi, vidi koliko je pogubno zanemariti te vidike, a koliko je blagotvorno nedjelji vratiti njezin smisao, za što se trebaju zalagati ne samo odgovorni u političkome životu, nego ljudi u svim društvenim područjima, osobito intelektualci. U konačnici to donosi dobro i gospodarstvu, jer do sada nismo vidjeli nikakve stvarne pokazatelje koji bi svjedočili o tome da je rad nedjeljom donio i minimalnu financijsku ili koju drugu korist. Naprotiv, nepoštivanje nedjelje razgrađuje obitelji, a time i društvenu i državnu zajednicu. Kršćanski vjernik u nedjelji ne vidi običan dan, nego dan koji povezuje zemlju i nebo, prolazno i vječno, dan koji pripada Gospodinu, Stvoritelju i prijatelju čovjeka“.

U posljednje se vrijeme u nas ponovno vodi rasprava o

bolnoj temi pobačaja, nužno se suočavajući s pitanjem kada počinje ljudski život, što je osoba, koje vrijednosti treba štiti. U svemu je važno ne previdjeti polazište, a ono je u istini da je život dar, Božji dar, a ne čovjekov proizvod. Koliko je samo puta o tim prevažnim pitanjima govorio i pisao kardinal Kuharić, rekao je kardinal Bozanić. Podsjetio je na riječi kardinala Kuharića koje je on izgovorio prije sedamnaest godina. „Posve je jasno da je u krilu žene zaživio novi čovjek koji nije samo neki grumen stanica, niti dio majčina tijela poput nekoga tumora. U svakom začecu čovjeka nisu aktivni samo roditelji, nego se u događaj te tajne ljudskoga početka uključuje i Stvoritelj života. Bog stvara dušu, duhovnu i besmrtnu, koja je od začeca do smrti počelo našega života, ne samo biološkoga nego i misaonoga, voljnoga, osjećajnoga, sa sposobnošću izbora i odluka koji uređuju i određuju čovjekov život. [...] Što je sa savješću tolikih 'otmjernih' ubojica? Tko ubija život nedužnoga ljudskog bića, ratuje protiv Boga i čovjeka. Ako ne u vremenu, u vječnosti će spoznati da je izgubio rat", upozorenje je to kardinala Kuharića. Tom tumačenju nije potrebno ništa dodati, rekao je njegov nasljednik kardinal Bozanić. Čovjek obasjan nutarnjim Božjim svjetlom i potican glasom savjesti lako će prepoznati istinu početka ljudskog života u začecu i potrebu da se, uza sve složenosti, taj život zaštititi. Sve ostalo su izgovori i sofizmi koji nas guraju u propast! Preobražen čovjek u jedva primjetljivom plodu u majčinu krilu ne vidi samo neko tjelesno tkivo, nego čudo nad čudima, čudo života koje nam nije dano na raspolaganje, nego darovano pažnji naše ljubavi, rekao je propovjednik.

Nadalje je u ozračju Druge sinode Zagrebačke nadbiskupije kardinal Bozanić rekao kako je i sam kardinal Kuharić u svoje vrijeme i sam planirao organizirati nadbiskupijsku sinodu. „Blagoslov je što po sinodskom hodu smijemo posvijestiti svoju crkvenost, što otkrivamo bogatstvo koje nam je darovano u bogatoj povijesti Crkve i rastu prema Božjemu kraljevstvu. I kada se susrećemo s raznim pitanjima na koja odmah ne vidimo jasna rješenja, nosimo pouzdanje u krilu otajstva Crkve koja se najsnažnije očituje u euharistiji nedjelje. Ona preobražava za zajedništvo koje nije građeno na interesima i na sebičnosti. Stoga je vrijedno o tome čuti poneki isječak iz misli kardinala Kuharića kojega je posebno nadahnjivala slika Crkve svih vjernika, stavlajući naglasak na laike”.

Draga braćo i sestre, vjernik u Crkvi ne vidi samo ljudsku organizaciju, neku političku stvarnost, kulturnu vrijednost, nego otajstvo zajedništva Boga i ljudi po Isusu Kristu, u kojemu smo preporođeni, preobraženi na novi život, čije Tijelo smo svi mi vjernici, živeći svetost Crkve u svojoj ljudskoj grešnosti, nošeni zagovorom i primjerom svetih.

Govoreći pak o četvrtoj temi, odnosu prema Domovini, kardinal Bozanić rekao je: „Pozvani smo živjeti svoj kršćanski poziv u konkretnosti povijesnih okolnosti, osobnih i društvenih odnosa, obilježeni svojim domom i Domovinom, jezikom i kulturom. Raduje nas što smo baštinići velikoga broja svjedoka vjere u dragoj nam domovini Hrvatskoj. Ipak, nije uvijek lako nositi rane povijesti: nepravde, nasilja, nijekanje istine. Kako smo to samo snažno osjetili kad smo bili izloženi ratnim osvajanjima. Dobro je poznato koliko se kardinal Kuharić zalagao za slobodu i prava hrvatskoga naroda prije pada komunističkoga režima. Jednako je zalaganje očitovao u teškim danima nakon postizanja samostalnosti da bi nezaštićena mlada država bila međunarodno priznata posred nemilosrdnoga plana da bude uništena”.

Mi vjernici, koji želimo živjeti u svjetlu Preobraženja, gledamo na Domovinu kao na dar. U brizi za nju kao dar

trebamo pridonositi uređenju hrvatske države, svjesni svih žrtava i trpljenja koja su podnesena. I nije nam svejedno, ako netko gazi po toj žrtvi, jer ono što je hrvatski narod propatio tijekom posljednjih desetljeća, ne smije biti ismijavano i obescijenjeno. Ponižavajući odnos prema toj cijeni ne može biti opravdavan nekom književnom vrstom satire, ironije ili metafore. I za vrijeme Domovinskoga rata potrebno je snažno svjetlo istine, baš kao i za vrijeme komunističkoga režima, jer vrijeđanje hrvatske žrtve raste iz istih nadahnuća i ima iste korijene, naglasio je kardinal Bozanić.

Želio sam u ovoj misi, u kojoj se spominjemo sl. Božjega kardinala Franje Kuharića, moleći za njega i preporučujući se njemu, da se nadahnemo na porukama, uputama i preporukama blagopokojnoga našeg Nadbiskupa. Vjerujemo da nas svojom molitvom prati kardinal Franjo, ponizan čovjek koji je sigurno velik u nebeskom kraljevstvu, čovjek Božjih zapovijedi i njegove blizine. Čovjek dodirnut i preobražen milošću Božjega oprostjenja vidi koliko mu je Bog darovao, vidi svoj život onkraj granice smrti i vidi potrebe drugih ljudi kojima može izići ususret. Neka nas na tom putu jača naša nebeska Majka, Presveta Bogorodica Marija i blaženi Alojzije Stepinac, riječi su kojima je kardinal Bozanić zaključio homiliju.

15. obljetnica smrti kardinala Franje Kuharića obilježena u požeškoj katedrali

Požega, 11.3.2017. (IKA) - Požeški biskup Antun Škvorčević predvodio je 11. ožujka u požeškoj Katedrali euharistijsko slavlje prigodom 15. obljetnice smrti sluga Božjeg kardinala Franje Kuharića i Dana grada Požege. S njim su koncelebrirali Josip Krpeljević, generalni vikar; Ivica Žuljević, katedralni župnik i prepošt Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi, svećenici iz župa grada Požege i Požeškog dekanata te svećenici iz središnjih biskupijskih ustanova. Na misi su među ostalima bili Vedran Neferović, požeški gradonačelnik, i Alojz Tomašević, župan Požeško-slavonske županije sa suradnicima.

Uvodeći u misno slavlje biskup je zahvalio vjernicima što su došli iskazati poštovanje kardinalu Franji Kuhariću i to na dan 15. obljetnice njegove smrti, rekavši da je on volio ponajprije Boga, a onda svoj hrvatski narod. Spomenuo je kako je kardinal među inim volio i grad Požegu i prije nego je postala biskupijskim sjedištem, te da je bio njezin počasni građanin. Rekao je da ga želimo povjeriti Božjem milosrđu i zajedno s njime moliti za dobro toga Grada u predvečerje njegova Dana. Želimo također ovom misom Božjem milosrđu povjeriti sve naše hrvatske branitelje, podrijetlom iz Požege, koji su poginuli ili nestali tijekom Domovinskog rata ili umrli nakon rata, kao i sve druge zaslužne građane našega Grada, koji su u njega ugradili svoju plemenitost.

Tumačeći u homiliji naviješteni ulomak iz Knjige Ponovljenog zakona, u kojem nastupa Mojsije, veliki vođa svoga naroda, biskup je ustvrdio da veliki vođe pomažu ljudima shvatiti tko su oni po naumu Božjem, i da se ponašaju u skladu s njime. Podsjetio je da su takvi bili i trojica velikana, pokretači ujedinjene Europe: francuski predsjednik Schuman, njemački predsjednik Adenauer i talijanski predsjednik De Gasperi – koji su izgradili svoj osobni duhovni lik na temelju Božje riječi, živjeli po njoj, te nakon iskustva teških sukoba, osobito između Francuza i Nijemaca, bistrinom vjere odlučili zajednički se zalagati za mir u Europi, za dostojanstvo čovjeka i njegovo blagostanje. Kazao je da nam danas nedostaju takvi saveznici s Bogom, vizionari i vođe u Hrvatskoj i svijetu.

Prvo nam čitanje, nastavio je, otkriva konkretni način na koji se živi savezništvo s Bogom, a to je vršenje Božjih

zapovijedi, koje Stvoritelj nije upisao samo na Mojsijeve kamene ploče, nego u svako ljudsko srce, u onu duhovnu dimenziju našeg bića koju nazivamo savjest, glas Božji u nama koji nam govori da smo stvoreni za dobro, za život i za dostojanstvo. Savjest je osjetilo naše slobode, koja - premda ranjena zlom - ostaje sposobna razlučiti što je za život, a što je protiv njega i čovjeka. Živjeti savez s Bogom kroz dobro oblikovanu savjest, uvijek je bio ideal tijekom povijesti čovječanstva, ustvrdio je biskup, upozorivši da je suvremeni zapadni svijet u opasnosti zauzimanjem za ljudska prava zastupati ono što želi naša sebičnost, promicati prava bez morala i što se u konačnici okreće protiv čovjeka i njegova dostojanstva. Ustvrdio je da su zakoni i propisi Europske unije, po kojima se Hrvatska kao njezina članica treba ravnati, važni, ali da sami po sebi nisu dovoljni, nego da nam je potrebno ravnati se i po Božjim zakonima, kako bi bili ugrađeni u smisao života koji je Bog smislio za nas kad nas je pozvao u postojanje. Tu potrebu da se mi u Hrvatskoj, vjerni našoj trinaeststoljetnoj kršćanskoj baštini, ravnamo po Božjim istinama i zakonima i promičemo evanđeoski sustav vrijednosti veoma je naglašavao kardinal Franjo Kuharić, i tako na najbolji način, zajedno s tolikim drugim hrvatskim velikanima tijekom povijesti, poput njegova prethodnika bl. Alojzija Stepinca, drugih biskupa i svećenika te brojnih vjernika laika, služio dostojanstvu hrvatskog čovjeka u svim vremenima, a osobito u Domovinskom ratu, kazao je biskup Škvorčević. Za to njegovo služenje večeras mu želimo iskazati našu zahvalnost. Kardinal Kuharić, slijedeći poticaje pape Ivana Pavla II., otvoreno se i snažno zalagao da Hrvatska uđe u Europsku uniju, i u nju unese kršćanski vrijednosni sustav koji se trinaest stoljeća nastojao ostvarivati na ovim prostorima, smatrajući da će tako Europa biti jača u bitci za istinsko ljudsko dostojanstvo. On nije želio podilaziti ljudu u njihovoj ranjenosti zlom i u njihovim slabostima, jer je znao da takav pristup šteti čovjekovu dostojanstvu, nego se borio za čovjeka s Božjih polazišta kako u komunističkom sustavu, tako u teškim situacijama Domovinskog rata.

Govoreći o evanđeoskom ulomku, biskup je ustvrdio kako je Isus - tražeći od svojih učenika da ljube svoje neprijatelje i da mole za svoje progonitelje - izvršio svojevrstu revoluciju jer je dokinuo zakon odmazde, oko za oko, zub za zub, po kojem se i danas ravnaju ljudski sudovi. Kad ljudi na učinjeno zlo odgovaraju zlom, ostaju u njegovu začaranom krugu, zarobljenici i žrtve. Ljubav je jedini način da se izade iz toga začaranog kruga. Ljubav je naime zakonitost koju živi sam Bog kao trojstveno biće, po kojoj Otac sav živi predanost za Sina, Sin za Oca, vezom Duha Svetoga, koji je vez ljubavi. Naglasio je da je Bog stvorio svijet jer je ljubav, što na svoj način izražava i naša dalmatinska pjesma: „Da nije ljubavi, ne bi svita bilo“. Biskup je odbacio prigovor da su dobrota i ljubav nešto slabo i nemoćno pred zlim čovjekom koji radi što hoće. Rekao je da se u vrijeme Domovinskog rata moglo čuti mišljenje kako evanđeoski zahtjev da ljubimo neprijatelje slabi našu obrambenu sposobnost. Podsjetio je da se kardinal Kuharić, vjeran svome biskupskom geslu „Bog je ljubav“, tijekom rata trajno zauzimao za praštanje i pomirenje, utemeljeno na Isusovu pozivu: "Ljubite svoje neprijatelje!" Poticao je ljude da se ne daju sapeti u logiku zla i negativnosti, nego da vjeruju zakonitosti ljubavi, koja uvijek na koncu pobjeđuje. Usred najtežih ratnih zbivanja on je ohrabrivao: „Ako netko sruši tvoju kuću, ti njegovu čuvaj. Ako ti netko ubije oca, ti nemoj njegovog“. Biskup je protumačio da ljubiti neprijatelja koji razara i ubija nipošto nije značilo odobravati takav njegov postupak, već naprotiv nastojati zaustaviti ubojitu ruku da prestane činiti zlo, kako je govorio papa Ivan Pavao II. kad

je Sarajevo svakodnevno bilo bombardirano. Jer zločinac, čineći zlo ne uništava samo druge oko sebe, nego prvenstveno sebe samoga, i kad zločinca spriječimo u činjenju zla, mi ga zapravo spašavamo da ga vlastito zlo ne uništi. Očito je, nastavio je biskup, da tako shvaćena ljubav prema neprijatelju nije slabost, nego velika moć duha kojom se čovjek izdiže iznad zla koje ga želi poniziti i uništiti. Zahvalo je kardinalu Franji što je u teškim hrvatskim vremenima bio takav velikan duha i zamolio ga da nas kod Boga zagovara kako bi ih danas bilo više u Hrvatskoj.

Na kraju homilije biskup je gradonačelniku, njegovim suradnicima i svim građanima Požege čestitao Dan Grada, pozvavši ih da se zapitaju što je zaista, vrijednosno gledano, najpotrebnije tom Gradu i njegovim građanima. Potaknuo ih je da se ne zadovolje samo onim što iz svojih ljudskih mogućnosti mogu učiniti, nego da Bogu otvore vrata srca i savjesti, da on svojim svjetlom i snagom, a osobito svojom ljubavlju bude prisutniji u njihovim životima, da usred svojih ranjenosti zlom, budu sposobni ostvarivati Božju zapovijed ljubavi. Parafrazirajući molitvu sv. Augustina: "Gospodine, daj što zapovijedaš, a onda zapovijedaj što hoćeš", biskup je pozvao nazočne da dok večeras zajedno s kardinalom Kuharićem mole za sebe osobno, za svoje obitelji, za svoj Grad i za svoju Domovinu, izgovaraju riječi molitve "Bože, daj nam da možemo ostvarivati ono što je za naše najveće dostojanstvo, i određuj onda što god ti želiš".

Na svršetku misnog slavlja biskup je kardinalu Franji i svim drugim preminulima poželio mir u punini Božjeg života u vječnosti, a na sve nazočne, na njihove obitelji i na grad Požegu zazvao je Božji blagoslov.

Završeno biblijsko bdjenje u Velikoj Gorici

Velika Gorica, 11.3.2017. (IKA) - Svečanim večernjim zahvalnim euharistijskim slavljem, koje je predslavio bibličar dr. fra Darko Tepert s KBF-a u Zagrebu u subotu 11. ožujka završeno je 17. biblijsko bdjenje u župi Navještenja Blažene Djevice Marije u Velikoj Gorici. Neprekidno danonoćno čitanje Svetog pisma, tijekom kojeg je Biblija pročitana od korica do korica, trajalo je pet dana. Započelo je na Pepelnicu večernjim misnim slavljem, koje je u prepunoj župnoj crkvi predvodio župnik Norbert Ivan Koprivec. Čitanje Biblije odvijalo se uz zapaljenu uskrsnu svijeću, a u čitanju su sudjelovali vjernici iz župe Navještenja i drugih velikogoričkih župa. Svi čitači Svetog pisma, njih oko dvjestopedeset, bili su obilježeni vanjskim znakom, šalom koji su za vrijeme polusatnog čitanja nosili oko vrata. Bdjenje je prekidano misnim slavljinama tijekom kojih su nadahnute homilije vjernicima uputili župnik Koprivec, vlč. Marko Torbar, župni vikar župe sv. Nikole Tavelića u Zagrebu, vlč. Mario Dukić, đakon na službi u župi Navještenja, vlč. Marko Čolak, župni vikar župe Pohoda BDM u Vukovini, vlč. Ivica Cujzek, odgojitelj u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu, te vlč. Luka Brešić, župni vikar.

"Euharistijom zahvaljujemo za dar Božje Riječi. I Papa nas poziva da prepoznamo taj dar", istaknuo je predslavitelj završne euharistije dr. Tepert. Osvrćući se na subotnje Evanđelje u kojem Isus kaže: 'Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski' dr. Tepert naglasio je da nam Isus nije mogao dati zahtjevniju zapovijed od te. "Da bismo to mogli biti, potrebno je susretati se s Bogom kako bismo ga upoznali i onda imitirali, nasljedovali. Trebali bismo zastati svakog dana i pitati se 'Što mi je dobro Bog učinio u životu?' Uvijek ćete naći neki lijepi susret, osmijeh, mali znak pažnje, mogućnost da vi učinite nekome dobro. Ostavite vrijeme u životu za tišinu u kojoj će vam Bog progovoriti.

Bog nam govori: 'Ja sam tu uz tebe', ali ga mi u buci života ne čujemo. Zato je potrebno to vrijeme tišine. Kad stvorimo ozračje za Božji govor, onda ta Božja riječ pada na plodno tlo. Pa ako mi Bog kaže: 'Budite savršeni kao što je savršen vaš nebeski Otac', ja ću pokušati biti savršen jer mi to On govori. Riječ mijenja čovjeka. Božja riječ, ako je redovito čitam, ona će promijeniti moj život. Biblijsko bdjenje treba biti poticaj da se svake godine iznova vratimo Božjoj riječi. Tako ćemo se približiti idealu koji je pred nama, Bogu koji će nas primiti u svoje Kraljevstvo", zaključio je propovijed dr. Tepert.

Euharistijsko slavlje pratio je pjesmom zbor mladih Navještenje. Na kraju misnog slavlja župnik Koprivec zahvalio je svima koji su sudjelovali u organizaciji i danonoćnom čitanju Biblije nakon čega je uslijedio zajednički blagoslov Biblija koje su vjernici donijeli sa sobom. Biblijsko bdjenje ovjekovječeno je zajedničkom fotografijom sudionika misnog slavlja.

Slavlje, na kojem su sudjelovali i žuljani drugih župa Velikogoričko-odranskoga dekanata, kao kršćanski agape nastavilo se nakon mise u župnom pastoralnom centru Nazaret.

U župi Navještenja čašćenje Božje riječi biblijskim bdjenjem prvi se put dogodilo 2001. godine. Više se godina na redovitim susretima okupljala skupina laika. Čitali su Božju riječ, molili, pjevali i osjetili poticaj Duha Svetog na početku novog tisućljeća ljudima skrenuti pozornost na zapisanu Božju riječ. Premda se nadahnuće javilo laicima, zamisao čitati Bibliju neprekidno pet dana i pet noći prihvatio je i podržao ondašnji župnik mons. Josip Frkin. Riječ Božja je putem biblijskog bdjenja iz Velike Gorice „nastavila trčati i proslavljati se" (usp. 2 Sol 3,1) i u drugim župama diljem Hrvatske, a prešla je i granice Domovine. Neprekidno čitanje Svetoga pisma 2008. godine zaživjelo je u Rimu, kada je čitanje započeo papa Benedikt XVI. Za tu prigodu, u materijalima biskupske Sinode o Božjoj riječi koja se tada odvijala, istaknut je prijedlog velikogoričke župe Navještenja da se uvede blagdan Riječi Božje.

Prva pobožnost Križnog puta u romskom naselju župe Orehovica

Orehovica, 12.3.2017. (IKA) - Prva pobožnost Križnog puta ulicama romskog naselja župe Orehovica u Čakovečkom dekanatu održana je u popodnevnim satima druge korizmene nedjelje 12. ožujka, u organizaciji domaćeg župnika Damira Slameka, ujedno predsjednika Povjerenstva za pastoral Roma Varaždinske biskupije.

Pobožnost Križnog puta predvodio je varaždinski biskup i predsjednik Odbora za pastoral Roma Hrvatske biskupske konferencije mons. Josip Mrzljak, uz sudjelovanje mnoštva vjernika iz romskog naselja i drugih mjesta domaće župe, a kojih je bilo oko pet stotina.

Osobnim sudjelovanjem podršku organizaciji Križnog puta iskazali su i domaći predstavnici lokalne zajednice iz Općine Orehovica, pročelnik Upravnog odjela za društvene djelatnosti Međimurske županije Branko Sušec i s. Karolina Miljak, tajnica Odbora za pastoral Roma HBK te mladi Romi iz romskog naselja na području župe Petrijanec. Hodajući pobožno od postaje do postaje, kroz glavne ulice romskog naselja Orehovica, sudionici Križnog puta na jedinstven način su razmatrali otajstva Isusove muke i smrti. Svi sudionici bili su ujedinjeni u zajedničkim molitvama Očenaša i otajstava krunice te uz melodije korizmenih napjeva koje su predvodili članovi crkvenog zbora iz župe Orehovica. Popratne molitve postaja Križnog puta predvodili su vjeroučenici iz OŠ Orehovica koji su ujedno u procesiji

nosili drvo križa.

Na kraju pobožnosti Križnog puta biskup je pozvao djecu, koja su bila najbrojnija, da u svjetlu Križnog puta jedni drugima pomažu, da se jedni za druge brinu te da svi skupa budu Šimuni Cirenci koji pomažu drugima u nošenju životnog križa. Nakon završne molitve svi su sudionici bili pozvani na okrjepu u staru sportsku dvoranu OŠ Orehovica. Župljanke iz Orehovice pripremile su kolače za sve sudionike, a biskup je svu djecu počastio bombonima i udijelio im svoj pastirski blagoslov. Radosno druženje svih sudionika popraćeno je i prigodnim fotografiranjem uz jasnu želju da se ovakav susret u zajedništvu, molitvi i pjesmi organizira i u narednim godinama.

Planinarski križni put za mlade na Pelješcu

Orebić, 12.3.2017. (IKA) - Tijekom subote 11. i nedjelje 12. ožujka održan je Planinarski križni put (PKP) za mlade na Pelješcu. Ruta kojom su mladi išli bila je Jurjevići – Karmen – Viganj – sv. Ilija – Orebić, a molio se križni put koji je napisao prof. dr. Tomislav Ivančić. Dubrovački biskup Mate Uzinić uputio je poruku potpore mladima koju je prvoga dana pročitao don Josip Lebo, župnik u Vignju, na misnom slavlju u župnoj crkvi Sv. Mihovila u Vignju, a koju je predvodio don Alen Keri, župnik u Trpnju i Donjoj Vrućici. Nedjeljno misno slavlje u župnoj crkvi Pomoćnice kršćana u Orebiću predvodio je župnik i dekan Pelješčkoga dekanata don Marko Stanić.

Uz pozdrave svim sudionicima ovogodišnjeg PKP-a, mons. Uzinić napisao je:

„Iskreno žalim što vam se zbog drugih obveza nisam mogao pridružiti na ovogodišnjem PKP-u. Želio bih da vam ovogodišnji PKP – koji, kako ga predstavljaju njegovi pokretači, sa sobom nosi 'žuljeve, bol u nogama i leđima, tvrdi pod, moguću kišu, blato, uspone...' i pri tom uči 'strpljenju, poniznosti, toleranciji, te razvijati kondiciju i ljubav za sve moguće nepredvidljive situacije' – bude prilika za bolje upoznavanje Pelješca, toga prekrasnog dijela naše domovine i biskupije. Ali, nemojte na tome ostati. Pokušajte se i međusobno upoznati i zajednički susresti s Gospodinom Isusom Kristom. Njega ćete susresti u molitvi križnog puta. Susretnite ga i sakramentu ispovijedi, misi i pričesti. Osobito je važno da ga susretnete i jedni u drugima. I da ga po završetku PKP-a ponesete sa sobom u svoje obitelji i župne zajednice, škole i radna mjesta, kako bi ga i tamo susreli u drugima i drugima omogućili da ga mogu susresti." Uz Božji blagoslov, na kraju poruke im je poželio i da se međusobno susretnu u molitvi.

Prvi dan križnog puta sastojao se od sedam postaja koje su se molile uz zavjetne crkvice uz put kojim su prolazili: kapela Sv. Jurja u Podvlašici, kapela Sv. Antuna u Stankovićima, Gospa od Karmena u Orebiću, Franjevački samostan Gospe od anđela, kapela Sv. Lovra u Žukovcu, kapela Sv. Ane u Žukovcu i župna crkva Sv. Mihovila u Vignju. Drugog dana postaje su se molile uz uspon na vrh brda Sv. Ilije pa sve do Orebića uz zaustavljanja na improviziranim mjestima i pored crkvice: Gospa od ružarija, kapela Sv. Ilije na vrhu brda, crkva Sv. Trojstva u Kućištu i župa Pomoćnice kršćana u Orebiću. Mladima su se na pojedinim dijelovima križnog puta pridruživali i svećenici, redovnici, redovnice i ostali vjernici. Okrepu prvog dana mladima su omogućili kod Gospe od Karmena članovi Lige protiv raka. Smještaj je bio omogućen u Kuventu u Vignju, gdje su animatori pripremili poseban program za sve sudionike. Za sigurnost mladih tijekom križnog puta pobrinuli su se članovi Hrvatske gorske službe spašavanja i Planinarskog društva sv. Ilija, koji su im ujedno i kuhali.

Mladi su također imali prilike posjetiti muzej Gospe od anđela u Franjevačkom samostanu u Orebiću. Korisne informacije i upute mladima je davala Ana Marčinko, pročelnica Vijeća za mlade Dubrovačke biskupije, koja je istaknula kako je to do sada bio najzahtjevniji križni put, a koji su mladi spremno s osmjehom podnijeli.

Planinarski križni put po treći put organiziralo je Vijeće za mlade. Prvi PKP u Dubrovniku se održao u studenome 2013. godine, u godini pripreve za Susret hrvatske katoličke mladeži u Dubrovniku, a na drugom PKP-u u studenome 2014. godine mladi su upoznavali ljepote Konavala. PKP-i se održavaju i u drugim krajevima Hrvatske, a dugu tradiciju imaju osobito u njezinim sjevernim krajevima. Grupa mladih iz Splita i Zagreba također se pridružila ovom pohodu.

Franjevačke pučke misije u Vukovaru

Vukovar, 13.3.2017. (IKA) - Na drugu korizmenu nedjelju, 12. ožujka, u župi sv. Josipa Radnika u vukovarskoj gradskoj četvrti Borovo naselje završile su Franjevačke pučke misije koje su započele na prvu korizmenu nedjelju. Župa je, zajedno sa svojim svećenicima, organizirala pučke misije povodom 100. obljetnice Gospinih ukazanja u Fatimi (1917.) i 330. obljetnice otkako je Hrvatski sabor proglasio sv. Josipa zaštitnikom Hrvatske (1687.) Posljednje pučke misije u toj župi bile su davne 1983. godine.

Župa od 13. svibnja 1981. godine, kad je posvećena župna crkva Gospi Fatimskoj, ima dva nebeska zaštitnika: sv. Josipa Radnika i Gospu Fatimsku, što ima svoje povijesno utemeljenje u događajima koji su tome prethodili. O tome nam svjedoči prvi poslijeratni župnik u Borovu naselju o. Flavijan Šolc. On svjedoči kako se godine 1938. odcjepljenjem od župe matice sv. Filipa i Jakova u Vukovaru, osniva samostalna vikarija u Borovu naselju. Samostalna vikarija postaje 1942. godine samostalna župa posvećena sv. Josipu Radniku. Iste je godine planirana izgradnja župne crkve, ali zbog nadolazećeg II. svjetskog rata od njezine se izgradnje odustalo. Ondašnje komunističke vlasti su je nasilno ugušile nakon veleprevrata 1945. Od 1962. godine ponovno su osniva samostalna kapelanija u Borovu naselju, koja je uzdignuta na rang župe 1965. godine. Svećenik stanuje i vrši bogoštovlje u jednoj kupljenoj obiteljskoj kući. Provincijska uprava imenuje Šolca prvim poslijeratnim samostalnim kapelanom, a od 1965. Đakovačka biskupija imenuje ga župnikom. Župa nema župne crkve pa se župnik zavjetovao Gospi, iako je župa posvećena sv. Josipu Radniku, da će crkvu dati posvetiti Gospi na čast. Dozvola je stigla na blagdan Gospe Fatimske, 13. svibnja 1967. Godine a župnik Šolc uvjeren je da je ta dozvola izmolljena na koljenima od Gospe.

Već punih 75 godina sv. Josip Radnik, zaštitnik župe, čeka na izgradnju crkve njemu u čast u gradu Vukovaru. O. Šolc je još prije pedeset godina predvidio da će u tom dijelu grada trebati dvije crkve. Nakon što je izrađena sva projektna dokumentacija, dobivena građevinska dozvola đakovačko-osječki nadbiskup Đuro Hranić donio je sa sobom u nedjelju 12. ožujka, i Ugovor o izgradnji nove crkve u čast sv. Josipu. Završno euharistijsko slavlje predslavio je nadbiskup Hranić uz suslavlje trojice misionara: fra Ivana Matića, Gorana Malenice i Mate Bašića, dok je četvrti misionar fra Darko Tepert zbog obveza morao ranije oputovati. Euharistijskom slavlju pridružio se u završnici i fra Ivica Jagodić, župnik, gvardijan i dekan Vukovarskoga dekanata. U velikim franjevačkim misijama aktivno su sudjelovala i šestorica franjevačkih bogoslova: fra Anđeo Matanović, Ivica Janjić, Marko Rudec, Josip Pavlović, Vjeran Lazić i Vinko Brković. U propovijedi nadbiskup Hranić govorio je o Abrahamu,

kojemu je vjera davala snagu i za radikalnan zaokret, te Isusovim učenicima i Isusovu povlačenju na Goru. Pred Isusom su dani izdaje, osude, muke i smrti. Njegov je narod također bio razočaran, jer nije ispunjavao njihova politička očekivanja. Često su se pitali ima li smisla ići i dalje za njim, i u takvom raspoloženju duha i posustale vjere, Isus se povlači na goru. Gora je u evanđeljima uvijek mjesto osame i molitve, mjesto Božje blizine i susreta s Bogom. I tu se događa Isusovo preobraženje. Učenicima, kojima je Isus navijestio da će njegov život završiti križem, bilo je potrebno da prepoznaju i dožive njegovo božanstvo, kako bi mogli povjerovati i ostati uz njega. Tako su i proteklih dana župnih misija i nama misionari pomogli da naslutimo da je Bog ipak prisutan u našem životu i da je on na djelu, bez obzira što nam se čini da se stvari i događaji, ne razvijaju uvijek onako kako bismo mi to željeli. Koji put nam se čini ne samo da je život krut, nego da ne vidimo izlaza i da ne znamo kako dalje. Nezaposlenost, niska primanja, krediti, opasnost od dobivanja otkaza, poteškoće i krize u brakovima... Današnja nas Božja riječ snaži i unosi u nas mir. Poručuje nam da nas Bog nije napustio i da nas on nikada ne napušta. Naša je nada da Gospodin svojih nikada ne zaboravlja i onda kad nam daje ići težim putem.

Misije su počele u nedjelju 5. ožujka večernjom misom koju je predslavio fra Ilija Vrdoljak, provincijalni ministar hrvatske franjevačke provincije sa sjedištem na zagrebačkom Kaptolu. Tema pučkih misija bila je: "Danas mi je boraviti u tvojoj kući!" Naglasak misija bio je na poslanju. Provincijal Vrdoljak dao je misionarima misiju poslanja, oni su tu misiju širili, prigodom različitih susreta u toj župi punih šest dana, a to poslanje mons. Hranić prenio je i na sve vjernike župe sv. Josipa Radnika toj u vukovarskoj četvrti.

Dekanatski sastanak u Ogulinu

Ogulin, 13.3.2017. (IKA) - Dekanatski susret svećenika Ogulinskoga dekanata pod vodstvom ogulinskoga dekana i župnika župe sv. Križa iz Ogulina preč. Roberta Zubovića održan je u ponedjeljak 13. ožujka u župnom stanu u Ogulinu. Susretu je nazočilo svih 11 svećenika koji opslužuju 16 župa po broju vjernika najvećeg dekanata u Gospičko-senjskoj biskupiji.

Nakon molitve u župnoj crkvi i čitanja zapisnika s prethodnog sastanka, dekan Zubović osvrnuo se na susret dekana u Gospiću kao i kolokvij za svećenike. Dogovoreni su detalji oko korizmenog hodočašća u gospićku katedralu, a prethodno će se pohoditi Perušić gdje će se održati pobožnost križnog puta. Od ove godine hodočaste po dva dekanata a Ogulinskom će se pridružiti Senjski dekanat.

Zatim se raspravljalo o tečaju za brak, hodočašću u Vukovar kao i poslovima oko pripreme novog broja lista ZOV koji prati zbivanja u Ogulinu i župama Ogulinskoga dekanata. Raspravljalo se i o vjerskoj emisiji kao i rasporedu uskršnjih ispovijedi.

Crkva u Hrvata

Biskup Bogdan na svečanom zatvaranju Sinode slovačke Vojne biskupije

Bratislava, 3.3.2017. (IKA) - Na poziv vojnog biskupa Slovačke Republike Františka Rabeka, vojni biskup u Republici Hrvatskoj Jure Bogdan sudjelovao je na svečanom zatvaranju Sinode Vojne biskupije Slovačke Republike. Vojni ordinarijat u Slovačkoj ustanovio je papa Ivan Pavao II. godine 2003. Sinoda je počela radom 3. ožujka 2015. i trajala je do 2. ožujka 2017. godine.

Svečanost zatvaranja počela je u petak 3. ožujka misom u vojnoj katedrali Sv. Sebastijana u Bratislavi koju je predvodio i propovijedao slovački vojni biskup Rabek.

U svečanoj koncelebraciji bili su predstavnik Svete Stolice za vojne ordinarijate o. Giulio Cerchietti, OFM, vojni biskupi iz Austrije Werner Freistetter, Mađarske Laszlo Biro, Bosne i Hercegovine Tomo Vukšić i Hrvatske mons. Bogdan, šest (nad)biskupa iz Slovačke i oko šezdeset svećenika – uglavnom vojnih i policijskih kapelana. Na misi su sudjelovali pripadnici Oružanih snaga Slovačke Republike, policije, Slovačke informatičke službe, Pravosudne policije, Željezničke policije, vatrogasaca, Gorske službe spašavanja, Carinske uprave, članovi Sinode, predstavnici kulturnih, političkih i drugih javnih ustanova iz Slovačke. Nakon mise slavje je nastavljeno svečanom akademijom i domjenkom u prostorijama Policijske akademije u Bratislavi.

90. obljetnica organiziranog djelovanja hrvatskih franjevaca u SAD-u

Chicago, 5.3.2017. (IKA) - U Hrvatskom kulturnom centru u Chicagu 5. ožujka svečano je obilježena 90. obljetnica organiziranog djelovanja hrvatskih franjevaca u Americi i Kanadi, gdje su župljani svih triju crkava u Chicagu (Sv. Jeronima, Presvetog srca Isusova i Blaženog Alojzija Stepinca) sa svojim dušobrižnicima sudjelovali u kulturnom programu, izvijestio je laudato.hr. Okupljenima se obratio generalni konzul Bosne i Hercegovine Berislav Vujeva, a generalna konzulica RH Sanja Laković, uz pozdrav okupljenima, pročitala je pismo hrvatske predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović. Skladbu "Gospi Sinjskoj" i "Pjesmu o ljubavi" pjevala je djevojčica Iva Galić uz pratnju Marija Romanovića, nakon čega je prikazan isječak iz filma Jakova Sedlara o povijesti franjevačke Kustodije.

Na kraju se prisutnima obratio kustos fra Jozo Grbeš, zahvalivši svima riječima: „I danas, u ime svih nas, u ime sve braće raširene po ovom kontinentu – a mnogi od njih su sami, no ispunjava ih rad u zajednicama – htio bih reći hvala. Hvala što ste naši suputnici, što vaše povjerenje i ljubav prema našoj braći bijahu uvijek veliki. Hvala što ste dio naše zajednice, što niste odustali, što odgajate mladost na istim načelima. Hvala što nam pomazete i zajedno s nama putujete. Hvala za sve ono što ste učinili, a što mi ne možemo čak ni sjećanjem zapisati. Zato nastavimo putovati. Naša su imena manje bitna, ali naš habit nosi isto ime."

Franjevci, naime, danas djeluju u sedam župa u Americi: Milwaukee (1917.) i West Allis kod Milwaukeeja (1928.), New York (1913.), St. Louis (1904.) te u tri župe u Chicagu; Sv. Jeronim (1912.), Presveto srce Isusovo (1903.) i Blaženi Alojzije Stepinac. U Kanadi također djeluju u sedam župa: Kitchener (1975.), London (1968.), Montreal (1963.), Norval kraj Toronta (1988.), Sault Ste Marie (1960.) te Windsor (1950.). Prvi hrvatski franjevac među Hrvatima u Americi

bio je fra Gaudencije Gorše. Na američko tlo stupio je davne 1900. godine te preuzeo hrvatsku župu u Steeltonu, Pennsylvania. Nakon različitih dušobrižničkih suradnji sa slovenskim svećenicima, godine 1931. brigu o hrvatskom Komesarijatu preuzima Hercegovska franjevačka provincija u Mostaru. Godine 1942. franjevci pokreću Hrvatski katolički glasnik, mjesečnik za vjersko i kulturno uzdizanje, čija je važnost bila još veća u razdoblju kada gotovo nije bilo moguće iz domovine dobiti novine ili časopise. Dvije godine poslije preuzimaju tiskanje Hrvatskog kalendara od Ivana Krešića, a 1945. i Danicu. Upravo te novine postale su jedine katoličke slobodne tiskovine među Hrvatima, kako u domovini, tako i u svijetu. Za fra Davida Zrne, 1943., kupljen je samostan u Hyde Parku u Chicagu, u koji je useljeno sljedeće godine. Taj samostan postao je utočište svim nesretnim fratrima–izbjeglicama. Sljedeći važni projekt bio je kupnja tiskare također smještene na jugu Chicaga, u kojoj su tiskana glasila Danica, Hrvatski katolički glasnik, Hrvatski kalendar, ali i druge brojne publikacije, letci i vrijedne knjige iz hrvatske povijesti, kao i književna i pjesnička djela naših iseljeničkih intelektualaca. U samostanu u Chicagu formiran je Hrvatski etnički institut, čiji je cilj bio prikupiti što veći broj dokumenata, no najvažniji je arhiv koji čuva podatke o hrvatskim župama u Americi i Kanadi. Očuvanju hrvatskog jezika i kulture pridonosi i osnivanje hrvatskih izvandomovinskih škola u Americi i Kanadi 1974. godine, što je uz duhovno vodstvo, do današnjega dana, najveća vrijednost franjevačke Kustodije u SAD-u.

U Rimu predstavljena knjiga „Svjedoci vjere. Osobna i kolektivna iskustva katolika u srednjo-istočnoj Europi pod komunističkim režimom"

U knjizi, kojoj je predgovor napisao kardinal Christoph Schönborn, nalazi se i desetak članaka koji obrađuju stradanja biskupa, svećenika, redovnika i redovnica na području današnjih republika Hrvatske te BiH

Rim, 8.3.2017. (IKA) - Na Papinskom sveučilištu Gregoriana u Rimu u srijedu 8. ožujka predstavljena je knjiga „Testimoni della fede. Esperienze personali e collettive dei cattolici in Europa centro-orientale sotto il regime comunista" (Svjedoci vjere. Osobna i kolektivna iskustva katolika u srednjoistočnoj Europi pod komunističkim režimom), koju je uredio Jan Mikrut, svećenik Bečke nadbiskupije i profesor crkvene povijesti na Gregorijani.

Uz prof. Mikruta, o knjizi su govorili kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za kauze svetih, mons. Tomo Vukšić, vojni ordinarij u Bosni i Hercegovini i o. Nuno da Silva Gonçalves, SJ, rektor Gregorijane. Predstavljanje je moderirao o. Marek Ingot, SJ, dekan Fakulteta povijesti i kulturnih dobara Crkve na Papinskom sveučilištu Gregoriana.

U knjizi, kojoj je predgovor napisao bečki nadbiskup kardinal Christoph Schönborn, više od pedesetak autora iz raznih zemalja srednjoistočne Europe obrađuje i predstavlja svjedoke vjere koji su bili žrtve komunističkog sustava. Između ostalih, u knjizi se nalazi desetak članaka koji obrađuju stradanja biskupa, svećenika, redovnika i redovnica na području današnjih republika Hrvatske te Bosne i Hercegovine.

Kardinal Amato govorio je o vrijednosti i važnosti

mučeništva, počevši od prve Crkve do danas. Pohvalio je autora knjige za veliki pothvat prikupljanja mnogih svjedočanstava stradanja svjedoka vjere u zemljama srednjoistočne Europe koje su se do jučer nalazile pod komunističkim režimom. Potom je pojedinačno istaknuo neka imena mučenika komunističkog i drugih totalitarnih sustava 20. stoljeća koje je Crkva proglasila blaženima u razdoblju otkada se on nalazi na čelu Kongregacije za kauze svetih, od 2008. do danas. Između ostalih spomenuo se i hrvatskih blaženika: Drinskih mučenica, Miroslava Bulešića, biskupa Iasija u Rumunjskoj Antona Durkovića, hrvatskog podrijetla, te 38 albanskih mučenika nedavno proglašanih blaženima među kojima su i dvojica Hrvata.

Biskup Vukšić govorio je o stradanjima i strašnim mučeništvima hrvatskih vjernika, svećenika, te redovnika i redovnica u Bosni i Hercegovini (u razdoblju od 1941. do 1952. ubijeno je oko 160 svećenika, 55 vjernika-laika, bogoslova i sjemeništaraca) i Hrvatskoj.

Kroz isto vrijeme, stradalo je također vrlo mnogo običnih vjernika – vojnika i civila. Njihov točan broj još uvijek nije utvrđen, ali je u svim biskupijama u republikama Hrvatskoj i BiH u tijeku postupak izrade popisa svih tih žrtava koji se radi pod vodstvom zajedničke „Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij“.

Postoje pouzdani podaci i svjedočanstva da je mnogo stradalih osoba iz Hrvatske i BiH život završilo kao pravi kršćanski mučenici, ali je do sada postupak kanonizacije pokrenut i doveden do beatifikacije za Alojzija Stepinca, pet časnih sestara Drinskih mučenica i Miroslava Bulešića, no ozbiljna istraživanja su započela također u drugim biskupijama i redovničkim zajednicama.

Do pada komunističkih režima, tema njihovih žrtava bila je strogo zabranjena a svaki spomen radikalno kažnjavan od predstavnika iste vlasti. Uspomena na njih najčešće je preživljavala ljubomorno čuvana u katakombama tajnih i tihih uspomena. Kasnije, nakon uspostave demokracije, u Crkvama podrijetla, počevši od devedesetih godina, pojavila su se razna izdanja, posvećena ovim žrtvama i njihovu svjedočenju za vjeru. A s izdanjima na drugim jezicima, kao što je ovo koje je predstavljeno, ovi svjedoci bivaju ponovno pronađeni, javno predstavljeni i otkriveni također na Zapadu koji je imao sreću da nije morao na ovakav način iskusiti totalitaristički progono.

„Otkriti ih i predstaviti ih bila je naša moralna obveza, jer zaboraviti ih bio bi neoprostiv grijeh. Ustvari, svaka Crkva koja bi pala pred napašću da zaboravi vlastite svjedoke vjere i eventualne heroje svetosti, unaprijed bi samu sebe osudila da bude mala Crkva“, snažno je naglasio mons. Vukšić.

U trenutku u kojem je govorio o važnosti „mjesnih mučenika“ i prepoznavanju „mučenika iz naših gradova“, mons. Vukšić citirao je odlomak iz pisma kojim se jedan otac obitelji, prije negoli je bio pogubljen, posljednji put obratio svojoj ženi. U tom dirljivom pismu osobito se naglašava ljubav prema Bogu i domovini, nalaženje utjehe u Kristovoj patnji, te ponizno tješjenje osobe kojoj se piše i koju se ostavlja na ovome svijetu, što sadržajno i stilski nedvojbeno podsjeća na pisma mučenika prvih kršćanskih vremena.

Pismo donosimo u cijelosti: „Draga moja Anka! Ovo je posljednje žalosno pismo koje ti pišem, pun ljubavi prema tebi, pun vjere u Boga, pun ljubavi za milu domovinu Hrvatsku, pravedan, čiste duše (i u) duši ponosan, da sam svijetu samo dobro činio. Svjestan sam da u Trebinju danas živi najmanje 100 ljudi koji meni duguju svoje živote. Pripravan pred Boga kao čist dušom i tijelom nadam se u najskorije vrijeme preseliti na onaj bolji svijet, gdje nema patnje ni bolova, gdje nema zlobe ni podlosti...“

Moja Anka! Ja za tebe ne ću biti mrtav. Ja ću uvijek biti s tobom, na svakom koraku, a znam da ćeš za mene moliti Boga svaki dan.

Ti se nemoj žalostiti. Čaša je gorka, ali se mora ispiti. I Isus je bio mučenik, mnogi sveci su mučenici. Tisuće i tisuće znanih i neznanih padoše za Boga i Hrvatsku. Ti se pridruži njihovim udovicama, pak će ti biti lakše.

Počimajući ove riječi srce mi se para. Pazi mi koliko možeš moju jadnu majku i reci joj neka ne plače jer da je sina dala Bogu i Domovini, a da se jednom mrijeti mora. Izruči mi pozdrav svoj mojoj braći i sestricama, i reci da se mogu sa mnom ponositi, a ne da me se stide. Naročito mi pozdravi brata Petra u Americi, neka mi oprosti da mu nijesam pisao.

Svu tvoju braću, Bebu, Mariju, Ranku, a naročito dio moga srca, moju Micu, neka me u molitvi ne zaboravi.

Nemoj mi majku zaboraviti. Ljubi te i do zadnjeg daha na tebe misli tvoj jed(i)ni koji je bio samo tvoj Jure Kežić.“ (Jure Kežić, iz Opuzena u Hrvatskoj, ubijen je 1944. godine u Trebinju u BiH.)

U izlaganju se posebno istaknulo i pozvalo da „kada se bavimo ovakvim temama, a posebice u nastojanju da se među svjedocima vjere pronađu konkretni slučajevi svetosti i mučeništva, treba izbjeći opasnost da se proizvodi novu mržnju, onu protiv progonitelja, jer bi to bilo kršćanski neprihvatljivo i sigurno protiv amor fidei (ljubav prema vjeri) svjedoka, svetaca koji su već kanonizirani, kao i onih koje tek treba otkriti i kanonski provjeriti.“

Glavna zadaća cijelih društava u srednjoj i istočnoj Europi stoga je potreba čišćenja pamćenja (memoris purificatio), koja će biti utemeljena na primjeru svetaca, i duhovno oslobođenje duša. „Ovo nije poziv na zaborav patnja i žrtava, niti progonitelja, već je opća moralna obveza da bi se unaprijed spriječila ponovna uspostava zla, da bi izbjegla mogućnost da zlopamćenje ima posljednju riječ, da bi se uspostavila ravnoteža između tradicije pomirenja i tradicije moći, a sve u službi poštovanja Božje volje i dostojanstva ljudske osobe na putu njezina nasljedovanja Kristova primjera“, objašnjava mons. Vukšić.

Mnogi od spomenutih svjedoka vjere već su proglašeni kao blaženi i sveti mučenici (npr. 25 ukrajinskih mučenika; 38 albanskih; 5 Drinskih mučenica; razne grupe španjolskih mučenika; pojedini biskupi, svećenici, redovnici, laici). To se dogodilo zahvaljujući dokazanoj osjetljivosti i izvornom vjerskom duhu koji je vodio njihove Crkve podrijetla i Kongregaciju za kauze svetaca. Stoga je bila iznimno važna aktivna prisutnost njezina prefekta kardinala Amata. Prefektova prisutnost je vrlo sjajna poruka: priznanje žrtvama i ohrabrenje svima, koji ih nisu zaboravili, da bi nastavili potragu za istinom i argumentima koji bi dokazali njihovu svetost i mučeništvo.

Naposljetku je mons. Vukšić istaknuo kako je poruka svjedočenja mučenika važna također za naše pluralističko društvo jer „nakon kumira fašizma, nacizma i komunizma, božanska istina danas treba biti propovijedana protiv kumira relativizma.“ U njemu nerijetko Bog biva zaboravljen. To sa sobom donosi tihiu apostaziju, koja se očituje u nijekanju objektivne istine i koja, kao jedinu pozitivnu vrijednost, promiče toleranciju, dijalog i slobodu. U mjeri u kojoj se nastanio među kršćanima, relativizam se pretvara u opoziv kristologije, u svođenje Crkve na razinu humanitarne organizacije i čuvarice vlastite kulturne prošlosti, u smanjivanje sakramentalnoga pastoralala, u pretežito intelektualni odgoj svećenika i njihovo djelovanje u zajednici, u nijekanje prirodnoga prava, u otpor prema učiteljstvu Crkve i u promicanje takozvane autonomne savjesti. „Istinska povijest Crkve jest povijest svetosti. Sve drugo na neki način je njezina anti-povijest. U tu autentičnu

povijest svakako ulaze svjedočanstava vjere mnoštva kršćana, a prije svega onih koji su, žrtvujući čak svoj život zbog i radi ljubavi, prerasli u svece i mučenike", zaključuje mons. Vukšić.

Završni govor na predstavljanju održao je prof. Jan Mikrut, koji je podsjetio na neka imena biskupa i svećenika iz zemalja srednjoistočne Europe koji su doživjeli mučeništva i progone pod komunističkim režimom te je zahvalio svima koji su sudjelovali u izdanju ovoga monumentalnog djela.

Uz mnoge diplomatske predstavnike, među kojima su bili i Neven Pelicarić – veleposlanik Republike Hrvatske pri Svetoj Stolici te Slavica Karačić – veleposlanica Bosne i Hercegovine pri Svetoj Stolici, predstavljanju su nazočili i svećenici studenti Papinskog hrvatskog zavoda sv. Jeronima u Rimu na čelu s rektorom Božem Radošem i vicerektorom Markom Đurinom. Sudjelovali su također i mnogi drugi hrvatski svećenici, redovnice i vjernici i studenti laici koji borave u Rimu. Program predstavljanja glazbeno je obogatio zbor hrvatskih svećenika koji studiraju u Rimu s pet izvedbi iz hrvatske crkvene i kulturne glazbene baštine.

Skopski biskup Stojanov uputio poziv na molitvu i apel za mir

Kao vjernici, u svakom društvu, pa tako i u ovom našem, imamo posebnu zadaću, a ta je svesrdno da uzdignemo molitvu Svemogućemu Gospodinu Bogu, da zaštiti od svakog zla ovu našu napaćenu zemlju i da joj podari mir i sigurnost Skopje, 9.3.2017. (IKA/KTA) - U Skopju je 9. ožujka skopski biskup i apostolski egzarh Kiro Stojanov u povodu trenutačne političke situacije u Republici Makedoniji uputio poziv na molitvu i apel za mir svećenicima i vjernicima Skopske biskupije i Apostolskog egzarhata i svim ljudima dobre volje. „U našoj domovini – Republici Makedoniji, ovih dana smo svjedoci događaja koji ne samo da uznemiravaju nego i ulijevaju strah. Što je to što se događa u našem društvu? Nadvili se mračni oblaci nemira i nepovjerenja. Oni ugrožavaju temeljne vrijednosti jednog društva, kojeg mi kao građani nastojimo graditi s našim ljudskim i vjerničkim identitetom", istaknuo je biskup. „Bog nas je pozvao u život ovdje i sada, zato svatko od nas ima poziv da svoje talente u miru i slobodi uloži upravo u izgradnju ovoga društva. Osjećamo odgovornost za život u našoj domovini Makedoniji. I u ovoj prigodi ističemo da smo pozvani kao građani i kao vjernici poštivati autonomiju i suverenitet države, ustava i zakona. Živimo u našoj različitosti, no budućnost izgrađujemo zajednički za dobro svih, budućnost koja će nam donijeti mir i sigurnost", poručio je mons. Stojanov. Ističe: „Kao vjernici, u svakom društvu, pa tako i u ovom našem, imamo posebnu zadaću, a ta je svesrdno da uzdignemo molitvu Svemogućemu Gospodinu Bogu, da zaštiti od svakog zla ovu našu napaćenu zemlju i da joj podari mir i sigurnost. Mir se rađa u srcu i u savjesti. Mir je Božji dar, Božji plan za čovječanstvo, a nemir se rađa kad je čovjek daleko od Boga. Vratimo se Bogu, kako bi se mir vratio u naša srca, u naše obitelji i u naše društvo. Stoga, upućujemo naše molitve Bogu za sve one koji nose odgovornost za zajedničko dobro ove zemlje, te molimo Duha Svetoga da ih prosvijetli i ispunji mudrošću i snagom za mir kroz dijalog, da zajednički donose odluke za opće dobro svih ljudi. Također pozivamo svakog čovjeka dobre volje da dadne svoj doprinos za miran suživot i poštovanje neotuđivih od Boga danih prava". Biskup je pozvao vjernike Skopske biskupije i Apostolskog egzarhata u Makedoniji da se „intenzivnije mole za dobrobit ovog našeg društva, a time i za dobro naše domovine Republike Makedonije".

Humanitarna akcija za pomoć siromašnim studentima u BiH

Melbourne, 10.3.2017. (IKA/KTA) - Treću godinu za redom Hrvatski katolički centar sv. Leopold Bogdan Mandić Sunshine/Melbourne organizirao je humanitarnu akciju za pomoć siromašnim studentima u Bosni i Hercegovini za koje se brine zaklada "Za mudrost i plemenitost - pro sapientia et clementia". Za tu prigodu iz domovine je došao dr. don Tomislav Mlakić, ravnatelj Nacionalnog katehetskog ureda Bosne i Hercegovine.

Don Tomislav slavio je misu na prvu korizmenu nedjelju u prepunoj crkvi Sv. Leopolda Bogdana Mandića i na humanitarnom ručku u Hrvatskom centru prenio poruku i zahvalnom predsjednika Zaklade mons. Pere Sudara, pomoćnog biskupa vrhbosanskog i promicatelja katoličkog školstva u Bosni i Hercegovini.

U poruci biskup Sudar je, uime studenata, njihovih obitelji i članova Upravnog vijeća Zaklade, zahvalio Hrvatima Melbournea što su, uz druge donatore, omogućili Zakladi da u ovoj godini podijeli 100 stipendija siromašnim studentima koji studiraju u Bosni i Hercegovini. Na poseban način je, za njihovu zauzetost u organizaciji ove plemenite akcije dobrote i potpore studentima u Bosni i Hercegovini, zahvalio vrhbosanskim svećenicima vlč. Josipu Vranješ i vlč. Luki Pranjicu, hrvatskim zajednicama u Sunshineu i Geelongu, Milenku Juričeviću, Peri Crncu, Paulu Sariću i Folklornom društvu Hrvatska zora. "Mi u Zakladi smo čvrsto uvjereni da je, u ovome povijesnome trenutku važnije od svega sačuvati dio mladoga naraštaja koji će biti zalag opstanka hrvatskoga naroda u ovoj zemlji pradjedova. To nije nikada bilo moguće, a danas pogotovo, bez materijalne potpore onima koji je trebaju", naglasio je biskup Sudar.

Zahvaljujući župljanima župe sv. Leopolda Bogdana Mandića koju vodi vrhbosanski svećenik vlč. Josip Vranješ, Folklornom društvu Hrvatska zora, medijskoj potpori Hrvatskog vjesnika, Hrvatskog radija Melbourne i Hrvatskog radija Geelong, brojnim donatorima i volonterima, ove godine je prikupljeno više od 30.000 australskih dolara. Ova vrijedna donacije će pomoći zakladi "Za mudrost i plemenitost - pro sapientia et clementia" da nastavi svoju plemenitu misiju pomaganja siromašnim studentima u Bosni i Hercegovini.

Nuncij Eterović u Berlinu primio delegaciju iz Bola na Braču

Bol/Berlin, 10.3.2017. (IKA) – Papinski nuncij u Berlinu nadbiskup Nikola Eterović primio je 10. ožujka u apostolskoj nuncijaturi delegaciju iz Bola na Braču u sklopu njezina pohoda sajmu turizma ITB koji se od 9. do 12. ožujka održavao u Berlinu. Delegaciju iz Bola predstavljali su direktor Turističke zajednice Bol Markito Marinković, načelnik općine Tihomir Marinković i Marino Franinović, porijeklom iz Bola. Delegacija se zadržala u kraćem razgovoru s nuncijem koji se tom prigodom zanimao za stanje na otoku Braču.

Nuncij Eterović rodom je iz župe sv. Jeronima u Pučišćima na Braču koja je protekle godine proslavila 450. obljetnicu osamostaljenja. Poslije službe generalnoga tajnika Biskupske sinode u Rimu, od 21. rujna 2013. nalazi se na dužnosti apostolskoga nuncija u Berlinu prema imenovanju pape Franje. Nadbiskup Eterović pohodi svoju rodnu župu u skladu s mogućnostima, a već tradicionalno tamo predvodi obrede Velikoga tjedna.

Skupština Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica BiH

Banja Luka, 11.3.2017. (IKA) - Petnaesta redovna skupština Konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Bosne i Hercegovine (KVRPP BiH) održana je 11. ožujka u franjevačkom samostanu na Petrićevcu u Banjoj Luci. Skupštinom je predsjedao predsjednik Konferencije dr. fra Miljenko Šteko. Na Skupštini su sudjelovali svi provincijalni poglavari i poglavarice zajednica sa sjedištem u BiH, pet predstavnika redovničkih zajednica čiji članovi djeluju u Bosni i Hercegovini, s provincijalnim sjedištem izvan BiH, kao i apostolski nuncij u BiH nadbiskup Luigi Pezzuto, delegat Biskupske konferencije BiH pomoćni biskup Marko Semren te predsjednik Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica Jure Šarčević, OFMCap.

Nakon uvodnih riječi i dobrodošlice fra Miljenka Šteke te pozdrava biskupa Semrena i predsjednika Hrvatske redovničke konferencije, sudionici Skupštine su u kratkim crtama predstavili djelovanje svojih zajednica. Zatim je mons. Semren predstavio dokument Kongregacije za ustanove posvećenog života i družbe apostolskog života „Identitet i poslanje brata redovnika u Crkvi“ te istaknuo: „Naslovnici ovoga dokumenta nisu samo braća redovnici, nego redovnice, svećenici, laici i čitava Crkva. U dokumentu Crkva je viđena kao otajstvo zajedništva na sliku zajedništva Sina s Ocem u daru Duha Svetoga. Zajedništvo triju Osoba postaje uzor, izvor i vrhunac zajedništva kršćana s Kristom; od nje nastaje zajedništvo kršćana među sobom u bratskom životu.“

Govoreći o poslanju i identitetu brata redovnika, mons. Semren istaknuo je da dokument ističe bratstvo kao njegovo bitno obilježje. „Bratstvo je dar koji brat redovnik prima od Boga Jednog i Trojedinog. Bratstvo nije jednostavno plod osobnog napora nego je prije svega dar Božji. Brat redovnik je proročka memorija (sjećanje) Isusa – Brata. Dar koji brat redovnik prima i dijeli sa svojom braćom preoblikuje se u dar koji se daje u poslanju. Njegovo se poslanje sastoji konačno u izgradnji općeg bratstva utemeljenog na vrijednostima Evanđelja. Bratstvo braće redovnika nije zatvoreno u samo sebe; to je bratstvo za poslanje. Svako doba ima svoje proroke, a današnje vrijeme traži od braće da odgovore na suvremene društvene okolnosti, a ti odgovori su: 'proroštvo gostoljubivosti, proroštvo smisla, proroštvo afirmacije ženskih vrijednosti, proroštvo brige i zaštite života te očuvanja stvorenoga svijeta, proroštvo mudroga korištenja novih tehnologija'.“

Usljedila je rasprava u kojoj su sudionici Skupštine zaključili da smjernice dokumenta treba pretočiti u život, također su zahvalili predsjedniku Hrvatske redovničke konferencije za tiskanje i dostavljanje toga dokumenta.

S obzirom na ovogodišnju temu Skupštine, nuncij Pezzuto usredotočio se na dva aspekta „proročke dimenzije“ života brata redovnika: „Proroštvo gostoljubivosti“ i „Proroštvo smisla“. Istaknuo je da „prihvatanje i gostoljubivost ne trebaju biti shvaćeni samo u uskom fizičkom smislu, nego iznad svega kao prihvaćanje drugoga u vlastitom srcu. Stoga brat redovnik, pa tako i redovnik i redovnica općenito, svojim stavom prihvaćanja i gostoljubivosti, shvaćenima u njihovom najdubljem značenju, žive, svjedoče i navješćuju već ovdje na zemlji prije svega Crkvu kao 'Božju obitelj', otvorenu dijalogu unutar i izvan nje, a zatim svjedoče i navješćuju Crkvu nebesku u kojoj će biti prihvaćeni svi narodi, budući da svi postižu spasenje jedino u Kristu, pod uvjetom da svatko čestito živi temeljna načela svoje vjere.“ Mons. Pezzuto naglasio je važnost proroštva prihvaćanja i gostoljubivosti u multikulturnom, multietničkom i

multireligijskom kontekstu.

„Drugi aspekt 'Proroštvo smisla' – Crkva je pozvana biti 'kompas' usred čovječanstva. Ali unutar Crkve, 'posvećeni život' ima posebno mjesto i priliku pokazivati na proročki način pravi smisao života jer je svaka posvećena osoba morala proći ovaj put: traženje istinskog smisla života i nastojanje da ga se utisne u svoju osobnu stvarnost. Samo onaj tko je u Bogu pronašao konačni i odlučujući smisao svoga života, može ga drugima pokazivati proročki i djelotvorno.“

U posljednjem dijelu svoga interventa, nuncij je govorio o dokumentu "Mutuae relationes" – ekleziologiji zajedništva i važnosti hijerarhijskih i karizmatičkih darova, koji je u postupku promjene.

„Smjernice i propisi su dobrodošli. Ipak, 'mutuae relationes' trebamo izgrađivati, prije svega, u svome srcu, ispunjenom 'crkvenim osjećajem'. Srcem koje je svjesno da je Kristova Crkva jedna jedina i da joj svi, i svatko od nas, služimo u bogatstvu raznolikih karizmi, onkraj uskih i kratkovidnih vlastitih interesa koji se često odnose na područja jako materijalna, koja nemaju baš ništa s Kraljevstvom Nebeskim za koje smo uložili cijeli naš kratki život ovdje na zemlji“, zaključio je nuncij Pezzuto.

Usljedilo je euharistijsko slavlje koje je predslavio nuncij. U popodnevnom radu predsjednik Konferencije i pročelnici povjerenstava koja djeluju pri KVRPP BiH podnijeli su izvješća. U završnom dijelu sudionici Skupštine posjetili su trapističku opatiju „Marija Zvijezda“ koja je početkom 20. stoljeća bila središte duhovnog, odgojnog, gospodarskog i kulturnog napretka banjolučkog kraja.

Susret bogoslova i sjemeništara u Travniku

Travnik, 12.3.2017. (IKA/KTA) - Već treću godinu, na inicijative rektora Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa (VBS) preč. Josipa Kneževića i rektora Nadbiskupskog sjemeništa u Travniku preč. Željka Marića, organiziran je treći trodnevni susret bogoslova i sjemeništara u Nadbiskupskom sjemeništu Petar Barbarić u Travniku od 10. do 12. ožujka. Prvog dana susreta bogoslovi i sjemeništari imali su priliku pogledati predstavu koju je u sjemenišnoj auli izvelo HKD fra Didak iz župe Gradinići kod Čitluka. Predstava je za temu imala osobu fratra Didaka, koji je prije 100 godina spasio više tisuća siromašne djece od gladi. Nakon večere su bogoslovi, sjemeništari i izvođači iz župe Gradinići sudjelovali na križnom putu koji je predvodio prefekt sjemeništara vlč. Đuro Arlović u sjemenišnoj crkvi. Drugi dan susreta počeo je misom koju je u sjemenišnoj crkvi predvodio duhovnik bogoslova vlč. Jakov Kajinić. U prijepodnevnom satima bogoslovi četvrte godine, Dražen Skenderović i Leon Dominović, predstavili su svoja razmišljanja o bl. Alojziju Stepincu i sv. Leopoldu Mandiću. Poslijepodnevni program bio je ispunjen sportskim aktivnostima, a natjecanja su bila u malom nogometu, stolnom nogometu, bilijaru, stolnom tenisu i košarci.

Nakon sportskih natjecanja bogoslovi su imali mogućnost šetnje gradom i upoznavanja znamenitosti. U večernjim satima odigrana je i revijalna utakmica između poglavara oba sjemeništa i objedinjene ekipe sjemeništara i bogoslova u kojoj su bogoslovi bili bolji. Treći dan susreta počeo je misom koju je predvodio preč. Knežević u koncelebraciji s ostalim poglavarima. Susret je završio zajedničkim ručkom i podjelom nagrada.

Inozemne vijesti

Rim: Znanstveni skup o papi Piju XII.

Rim, 2.3.2017. (IKA) - Stotinu godina nakon biskupskoga ređenja Eugenija Pacellija, nova proučavanja i svjedočanstva osvjetljavaju ulogu pape Pija XII. u zaštiti rimskih Židova tijekom nacističke okupacije. O njegovoj se ulozi govorilo 2. ožujka na znanstvenom skupu „Pio XII.: crnoj legendi dolazi kraj”, koji je u Rimu organizirao Odbor papa Pacelli.

Procjenjuje se da su papa Pio XII. i Crkva izravno ili neizravno tijekom nacističke okupacije pomogli dvije trećine od deset tisuća rimskih Židova. Više od 4 tisuće bilo ih je sklonjeno u 235 samostana glavnoga grada, a 160 osoba je bilo u Vatikanu i u vatikanskim zdanjima izvan Vatikana, dok je humanitarna organizacija za potporu izbjeglicama (Delasem), koju je potajno financirala Crkva, zaštitila 1600 Židova. Na dan tragičnoga uhićenja u središtu Rima, poslije podne 16. listopada, kad je odvedeno 1600 osoba, nakon odlučnoga pothvata pape Pacellija oslobođeno je 245 Židova. Papa je i prije pomogao oko 600 Židova da napuste svoje kuće, a prije oslobođenja od nacističke okupacije vršen je veliki pritisak na njemačko veleposlanstvo i izravno na načelnika Gestapoa u Rimu, Kapplera, da oslobode zatvorene Židove, objasnio je autor studije đakon Domenico Oversteys a prenosi Radio Vatikan. Pio XII. je prije 16. listopada u 48 samostana pomagao Židove; tražio njihovo oslobođenje a potom im otvorao druge samostane. On je 198 puta intervenirao da se oslobode ili da se pruži potpora zatvorenim i odvedenim Židovima; 60 ih je bilo oslobođeno, ustvrdio je Oversteys. Ti podaci, koji se neprestano upotpunjuju, postupno razgrađuju 'crnu legendu' o papi Pacelliju. Već prije njegove smrti, 1958. godine, sovjetska je propaganda proširila ideju o 'šutljivom' Papi, ako ne i popustljivom prema Hitleru, unatoč njegovim osudama nacizma i apelima za mir. Papa Pio XII. vodio je Crkvu u vrlo složenom razdoblju, a uvelike je pridonio međunarodnom miru. Vodio je Crkvu prema modernom dobu. Njegov je lik vrlo različit od onoga koji je crna legenda željela proširiti, ustvrdio je nadbiskup Mamberti, pročelnik Vrhovnoga suda Apostolske signature. U tijeku je proces za beatifikaciju pape Pija XII., pokrenuo ga je blaženi papa Pavao VI. tijekom Drugoga vatikanskoga sabora. Papa Benedikt XVI. priznao je njegove herojske kreposti.

Njemački biskupi zabrinuti zbog narušavanja povjerenja u društvu

Koeln, 10.3.2017. (IKA) - Povjerenje građana u njemačke institucije opada, i to ne samo među mladima, zaključak je plenarnog zasjedanja Njemačke biskupske konferencije koje se ovih dana održalo u Koelnu. Biskupi smatraju da se to smanjenje povjerenja ne odnosi samo na državu i političke institucije, već i na organizacije civilnog društva. „Kohezija je narušena kad nam se čini da je bolje samo bogatima, a nezadovoljstvo u društvu raste, kada u društvu nema dovoljno jednakosti i prilika za uključivanje”, objasnio je biskup Essena mons. Franz-Josef Overbeck, predsjednik Biskupskog povjerenstva za društvo i društvena pitanja. Smatra, kako prenose njemački katolički mediji, da rastuća društvena nejednakost pridonosi uspjehu populističkih stranaka i skupina, koje se protive Europskoj uniji i prihvatu migranata. Da bi se suzbio populizam treba se ozbiljno uhvatiti u koštac s problemom društvene nejednakosti, zato što bez vjere u „državu blagostanja” i „državu prava” slabi društvena kohezija naše zemlje, pojašnjava mons. Overbeck.

Papa će u rujnu posjetiti Kolumbiju

Vatikan, 11.3.2017. (IKA) - Papa Franjo će u rujnu posjetiti Kolumbiju. „Prihvaćajući poziv predsjednika Republike Juana Manuela Santosa i kolumbijskih biskupa, Sveti Otac će od 6. do 11. rujna 2017. pohoditi Kolumbiju, te će pritom posjetiti gradove Bogotu, Villavicencio, Medellin i Cartagenu. Program putovanja će biti objavljen uskoro”, izvijestio je Tiskovni ured Svete Stolice.

Istodobno je u glavnom gradu Kolumbije, Bogoti, održana tiskovna konferencija na kojoj je najavljen Papin apostolski pohod toj zemlji. Na konferenciji su sudjelovali apostolski nuncij u Kolumbiji, nadbiskup Ettore Balestrero, kolumbijski predsjednik Juan Manuel Santos, predsjednik Kolumbijske biskupske konferencije, nadbiskup Luis Augusto Castro Quiroga, te nadbiskup Bogote, kardinal Ruben Salazar. Tijekom konferencije je predstavljen logo putovanja, koji sadrži i moto Papinog apostolskog pohoda: „Učinimo prvi korak” a u popratnoj poruci kolumbijskih biskupa stoji da taj posjet predstavlja poziv svim Kolumbijcima da učine prvi korak u izgradnji mira uz pomoć pape Franje, „misionara pomirenja”, izvijestio je Radio Vatikan.

„Slušanje drugoga zahtijeva strpljenje i pozornost”

Papa primio osoblje i volontere službe Telefono Amico Italia u prigodi 50 godina njihova djelovanja

Vatikan, 11.3.2017. (IKA) - Papa Franjo primio je 11. ožujka osoblje i volontere službe Telefono Amico Italia u prigodi 50 godina njihova djelovanja. Telefono Amico talijanska je volonterska služba koja stoji na raspolaganju svima koji se osjećaju samima, deprimiranima, tjeskobnima ili ljutima – a tu je također za one koji jednostavno traže nekoga s kim bi porazgovarali i tko bi ih bio voljan saslušati. U službi radi 700 volontera koji su svakodnevno uz telefon od 10 sati ujutro do ponoći, izvještava Radio Vatikan.

„Veliki su gradovi prenatrpani”, istaknuo je Sveti Otac, „a opet su simbol za način života koji je manje čovječan, a na koji se ljudi ipak sve više privikavaju: raširena ravnodušnost, komunikacija koja je sve više virtualna i neosobna, nedostatak čvrstih vrijednosti na kojima se može utemeljiti vlastita egzistencija, kultura posjedovanja i izgleda. U tom je kontekstu važno poticati dijalog i slušanje!”

Papa je prisutnima rekao da nam dijalog omogućuje upoznati i razumjeti potrebe jedni drugih. „Prvo što dijalog očituje je veliko poštovanje, zato što postavlja osobe u međusobnu otvorenost kako bi svaka primila najbolje aspekte svoga sugovornika”, kazao je papa Franjo.

Dijalog je također izraz ljubavi, jer premda ne zanemaruje razlike, može pomoći u traženju i zajedničkom sudjelovanju na putu u svrhu postizanja općeg dobra. Nadalje, putem dijaloga možemo naučiti vidjeti drugoga ne kao prijetnju, već kao dar Božji. Dijalog pomaže ljudima očovječiti njihove odnose i nadići nesporazume. „Kada bi bilo više dijaloga – onog istinskog dijaloga – u obiteljima, na radnom mjestu, u politici, tolika bi se pitanja riješila mnogo lakše”, kazao je Sveti Otac.

Papa je potom govorio o sposobnosti slušanja koja nažalost nije veoma česta. Riječ je o temeljnom i nužnom uvjetu za dijalog. „Slušanje drugoga zahtijeva strpljenje i pozornost”, rekao je papa Franjo. „Samo oni koji su u stanju šutjeti, znaju kako slušati: Boga, brata ili sestru u potrebi, prijatelja, člana obitelji.”

Sveti je Otac istaknuo samoga Boga kao najboljeg primjera slušanja. „Svaki put kada se molimo, On nas sluša”, rekao je te nastavio: „Ne upada nam u riječ, čak nas i preduhitri te preuzima inicijativu u ispunjavanju naše molbe za pomoć.” „Sposobnost slušanja, čiji je uzor Bog”, kazao je na kraju papa Franjo, „potiče nas na rušenje zidova nerazumijevanja, te na gradnju mostova komunikacije, nadilazeći izolaciju i zatvorenost u svoj maleni svijet.”

Kardinal Parolin o četvrtoj obljetnici pontifikata pape Franje

Vatikan, 13.3.2017. (IKA) - Prije četiri godine, 13. ožujka, izabran je papa Franjo. Pastir, koji je došao „gotovo s kraja svijeta”, protekle je godine neumorno promicao duboku obnovu Crkve. Četvrta je godina također bila bremenita događajima i učiteljskim dokumentima: posinodska pobudnica "Amoris laetitia", povijesni susret s patrijarhom Kirilom na Kubi, Svjetski dana mladih u Krakovu, u Poljskoj, i posjet Auschwitzu, te kanonizacija Majke Terezije i ekumenski pohod Lundu, prigodom 500. obljetnice Luterove reforme. Poveznica svih tih zbivanja je milosrđe koje je u Izvanrednom jubileju dosegnuo vrhunac. Osvrnuvši se na protekle četiri godine pontifikata pape Franje, kardinal Pietro Parolin, Papin državni tajnik, u razgovoru za Radio Vatikan prisjetio da je 13. ožujka kao apostolski nuncij bio u Caracasu, u Venezueli. Izenadio me izbor kardinal Bergoglia, jer se o njemu nije govorilo, također i ime koje je odabrao, jer dosad nismo imali ime Franjo, a ono je donekle najavilo glavno obilježje njegova pontifikata. Osim toga, iznenadilo me i njegovo jednostavno obraćanje narodu, potičući ga da zajedno mole Boga da ga blagoslovi, te da se zajedno, Papa i narod, povjere Bogu; da narod i pastir hode zajedno, povjeravajući se Božjem milosrđu, kazao je kardinal.

Na primjedbu da je Papa odmah na početku ustvrdio kako Crkva treba biti „u izlasku”, u hodu, odgovorio je da je hod Crkve dug, postupan; mogli bismo reći da je započeo s Drugim vatikanskim saborom, a Papa pak želi da se Sabor primjeni u životu Crkve. Vrlo je važno da je Crkva u hodu, u otvaranju, prije svega Gospodinu, da ide prema svojem Gospodinu Isusu Kristu. Ako je 'u izlasku' prema Gospodinu, može sresti i pratiti ljude u njihovu svakodnevnom životu. Zajednički hod mi se čini vrlo važnim, to je dakle zbornost, sinodalnost. Pod vodstvom Duha Svetoga, Crkva treba zajedno hoditi, istaknuo je kardinal Parolin.

Na upit gdje najviše vidi plodove Papina neprestanoga isticanja potrebe milosrđa, rekao je da uporno isticanje milosrđa nije izraz Papina osobnoga zadovoljstva, već je privlačenje pozornosti na temeljno otajstvo, na Božju ljubav. Povijest spasenja je povijest objave ljubavi, milosrđa i Božje nježnosti prema ljudima. Papa nas je dakle pozvao da se napajamo na tom izvoru, a uvjeren sam da Crkva mora biti posrednica susreta između Božjega milosrđa i današnjega čovjeka u njegovoj stvarnosti, u njegovim sigurnostima, slabostima i sumnjama, primijetio je kardinal nastavlajući: "Glede pak jubilejskih plodova, istaknuo bih dvije stvari. Mnogi su kršćani otkrili da je ispovijed sakrament Božjega milosrđa, u kojem Isus čini da osjetimo Božje milosrđe, oprostjenje grijeha i svu njegovu ljubav prema nama. Čuo sam, sa svih strana, da je oživio sakrament pomirenja, da su mnogi ponovo pristupili ispovijedi. Osim toga, sam nam je Papa, poglavito gestama, pokazao djelotvorno milosrđe, što se naročito zahtijeva u korizmno vrijeme. Obraćanje se rađa iz djela bratske ljubavi, iz obnovljene pozornosti prema osobama u teškoćama, siromašnima, isključenima i svima

onima kojima je potrebna potpora i blizina”.

Na primjedbu da mnogi kritiziraju Papu ponajviše zbog posinodske pobudnice "Amoris laetitia", rekao je da je pobudnica dar svima nama. Sjećam se da je Papa prije Sinode rekao: „Ova Sinoda treba učiniti da zasja evanđelje obitelji”. Evanđelje obitelji sadržava Božji plan o obitelji. Pobudnica "Amoris laetitia" je, kako čujem od mnogih, uvelike pridonijela obnovi obiteljskoga pastorala. Što se pak tiče kritika, mogu reći da ih je u Crkvi uvijek bilo. Ovo nije prvi put. Uvjeren sam da nam Papa daje ključ za njihovo shvaćanje, to jest da trebaju biti iskrene, poticati izgradnju i napredak kao i sve bolje poznavanje i življenje Božje volje, istaknuo je kardinal Parolin.

Na upit zašto Sveti Otac neprestano ističe potrebu reforme, rekao je da se Crkva trajno treba reformirati. Temeljna dimenzija Crkve je trajni proces reformiranja, evanđeoski rečeno, obraćanja. Papa uporno ističe potrebu reforme kako bi se Crkva oslobodila povijesnih naslaga, te da uistinu bude evanđeoska. To je glavni smisao reforme, a stoga Sveti Otac uporno podsjeća na potrebu „reforme srca”. Svaka reforma, također i strukturalna, polazi od srca, iz nutrine. Važno je istaknuti, a to veli i Papa, da se reforma mora nadahnjivati na istinskom vraćanju Bogu i očitovanju prave naravi Crkve, a ne na funkcionalnim mjerilima, ustvrdio je kardinal Parolin. Na upit kako osobno doživljava suradnju s papom Franjom, rekao je kako ga se snažno doima Papina duboka vjera i njegova mirnoća. On je mnogo puta spominjao svoju mirnoću, koju ja zaista osjećam kad sam s njim. On mirno prilazi i najsloženijim, najtežim situacijama, a vjerujte da ih nije malo. Kadar je s vedrinom gledati stvari, znajući da je sve u Božjim rukama, stoga se ne boji odvažno ići naprijed. Njegova mi mirnoća vrlo mnogo pomaže u prihvaćanju mojih odgovornosti i uloge, zaključio je kardinal Parolin.

Ljubljanski nadbiskup novi predsjednik Slovenske BK

Kopar, 13.3.2017. (IKA) – Ljubljanski nadbiskup i metropolit Stanislav Zore izabran je za predsjednika, a mariborski nadbiskup i metropolit Alojzij Cvikl za potpredsjednika Slovenske biskupske konferencije, izvijestio je Tiskovni ured Slovenske biskupske konferencije. Članovi Slovenske biskupske konferencije su na svojoj redovito 99. radnoj sjednici u ponedjeljak 13. ožujka u Kopru, na kojoj je sudjelovao i apostolski nuncij u Republici Sloveniji mons. Juliusz Janusz, izabrali novo vodstvo. Okupljeni su biskupi tom prigodom zahvalili dosadašnjem predsjedniku SBK biskupu Andreju Glavanu za požrtvovno, vjerno i nesebično služenje, Nadbiskup Zore službu preuzima 26. ožujka na mandat od pet godina.

Prilog dokumenti

Isus - Mesija drukčiji od očekivanog

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 12. ožujka 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evangelje ove Druge korizmene nedjelje donosi nam izvješće o Isusovu Preobraženju (usp. Mt 17, 1-9). Uzevši sa sobom trojicu apostola, Petra, Jakova i Ivana, Isus ih je poveo na visoku goru gdje se zbilo nešto čudesno i izvanredno: Isusovo lice „zasja... kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost" (r. 2). Tako je Gospodin tim sjajem u samoj svojoj osobi očitovao onu božansku slavu koju se moglo dokučiti vjerom u riječ koju je navijestao i njegova čudesna djela. Preobraženje prati, na brdu, ukazanje Mojsija i Ilije, koji „razgovarahu s njime" (r. 3).

„Sjajnost" koja karakterizira taj izvanredni događaj simbolizira njegovu svrhu: prosvijetliti umove i srca učenika da mogu jasno shvatiti tko je njihov Učitelj. To je bljesak svjetla kojim se iznenada otkriva Isusovo otajstvo i obasjava čitavu njegovu osobu i sav njegov život.

Zaputivši se odlučno prema Jeruzalemu gdje je morao podnijeti osudu na smrt razapinjanjem, Isus želi pripremiti svoje učenike na tu sablazan – sablazan križa –, sablazan koja je presnažna za njihovu vjeru i, istodobno, tim činom preobraženja unaprijed nagovještuje svoje uskrsnuće, očitujući se kao Mesija, Sin Božji. Isus ih priprema za taj čas tuge i tolike boli. Naime, Isus se pokazuje drukčijim Mesijom od onoga kakvog se očekivalo, kakvog se zamišljalo, kakav bi po ljudima Mesija trebao biti: on nije snažni i slavni kralj, nego nenaoružani i ponizni sluga; nije gospodar koji posjeduje velika bogatstva – što je znak blagoslova –, nego siromah koji nema gdje glavu nasloniti; nije niti patrijarh s brojnim potomstvom, nego neženja bez kuće i bez gnijezda. Doista je riječ o stubokom drukčijoj Božjoj objavi, no znak koji najviše uznemiruje u tom skandaloznom izokretanju je križ. No upravo će po križu Isus doći do slavnog uskrsnuća, koje će biti definitivno, ne poput ovog preobraženja koje je trajalo jedan trenutak, jedan časak.

Isus preobražen na gori Tabor htio je učenicima pokazati svoju slavu ne kako bi ih odvratio od toga da idu putem križa, već da pokaže kamo križ vodi. Tko s Kristom umire, s Kristom će i uskrsnuti. Križ predstavlja vrata prema uskrsnuću. Tko se bori zajedno s Njim, pobijedit će s Njim. To je poruka nade sadržana u Isusovu križu, koja nas poziva da budemo jaki u svom životu. Kršćanski križ nije ukrasni predmet koji držimo u svojim domovima ili komad nakita koji nosimo, već je kršćanski križ podsjećaj na ljubav kojom se Isus žrtvovao kako bi spasio ljudski rod od zla i grijeha. U ovom vremenu korizme s pobožnošću kontemplirajmo sliku križa, Isusa na križu: to je simbol kršćanske vjere, to je simbol Isusa koji je za nas umro i uskrsnuo. Neka nam križ obilježava sve etape našeg korizmenog hoda kako bismo sve bolje razumjeli težinu grijeha i vrijednost žrtve kojom nas je Otkupitelj spasio.

Presveta Djevica znala je kontemplirati Isusovu slavu skrivenu u njegovu čovječstvu. Neka nam ona pomogne biti s Njim u tihom molitvi, pustiti da nas obasja svojom prisutnošću, da bismo u srcu, pa i usred najtamnije noći, nosili odraz njegove slave.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, izražavam svoju blizinu gvatemalskom narodu koji je zavijen u crno zbog teškog i žalosnog požara koji je izbio u domu za nezbrinutu djecu Virgen de la Asunción, u kojem je smrtno stradalo i povrijeđeno više djevojaka koje su ondje boravile. Neka Gospodin primi njihove duše, udijeli ozdravljenje povrijeđenima, utješi ožalošćene obitelji kao i čitav narod. Molim i pozivam i vas da molite zajedno sa mnom za sve djevojke i mladiće, djevojčice i dječake koji su žrtve nasilja, zlostavljanja, iskorištavanja i ratova. To je pošast, to je pritajeni krik koji svi moramo čuti. Ne smijemo se više praviti da smo gluhi i slijepi.

[...]

Svima želim ugodnu nedjelju. Molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar ručak i doviđenja!

Pismo biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine o sakramentu svete ispovijedi

na početku korizme 2017. godine

Draga subraćo svećenici, služitelji Božjega milosrđa, braćo i sestre u Kristu!

1. Na pepelnicu ili čistu srijedu započinjemo korizmeno vrijeme spominjući se u obredu pepeljenja Isusova poziva: "Obratite se i vjerujte evangelju!" (Mk 1, 15). Četrdeset korizmenih dana pozivaju na susret Boga i čovjeka koji mijenja i pročišćuje od svega što nas udaljava od istinske radosti i dostojanstva koje je Bog podario čovjeku. Bog, koji je jedini i "triput svet" (usp. Iz 6, 3), poziva nas na svetost, da budemo sveti, jer je on svet (usp. Lev 19, 1). Između svega stvorenoga, čovjek je svet na neusporediv način, jer Bog je u njega utisnuo svoju sliku (usp. Post 1, 27). Mi smo sveti Božji hram, jer Božji Duh prebiva u nama (usp. 1Kor 3, 16) te smo snagom Božje svetosti pozvani biti savršeni kao što je savršen naš nebeski Otac (usp. Mt 5, 48).

No, čovjek je svoju svetost grijehom oskrvnuo, a time i narušio ljepotu svega stvorenoga. Grijeh praroditelja, kao i naši grijesi, proizlaze iz nepoštivanja Boga Stvoritelja i njegove ljubavi, objavljene u Savezu i u daru njegova Zakona. Ali Bog nije napustio čovjeka, kad ga je on grijehom uvrijedio, nego je poslao svoga Sina Isusa Krista koji nas je u svojoj neizrecivoj žrtvi na križu pomirio s Ocem i vratio nam dostojanstvo djece Božje. U euharistiji molimo: „Kad je (čovjek) neposlušan izgubio tvoje prijateljstvo, nisi ga ostavio pod vlašću smrti, nego si svima milosrdno pritekao u pomoć da te tražeći nađu." (Četvrta euharistijska molitva)

Taj dar milosrđa kao vjernici živimo. Uskrsnuli Krist nam je darovao sakrament pomirenja, u kojem nam oprašta grijehe i obnavlja u nama život, primljen na krštenju. Od davnina su vjernici korizmu živjeli kao vrijeme posebno prikladno za pomirenje i dublje ulaženje u vlastito biće, kako bi se ponovno vratili u radost zajedništva s Bogom. Na to smo posebno bili potaknuti u nedavno zaključenoj Svetoj godini milosrđa, odjeke koje još snažno osjećamo. Duh Sveti poticao nas je u srcu i savjesti da što dostojnije i vjernije pristupamo sakramentu pomirenja, sakramentu Božjeg milosrđa, te primanju dara jubilejskoga oprosta.

2. Završetkom Jubileja milosrđa nipošto ne završava naša kršćanska usmjerenost na življenje milosrđa. Ovogodišnja korizma sadrži u sebi produžetak raspoloženja i darova Godine Božjega milosrđa. Papa Franjo je 20. studenoga 2016. godine, u prigodi zaključenja Izvanrednoga jubileja milosrđa, objavio apostolsko pismo "Misericordia et misera" kojim želi potaknuti kršćanske zajednice da nastave djelatno širiti milosrđe, te da se ono trajno slavi i živi u Crkvi. Sveti Otac naglašava: "Milosrđe, naime, ne može biti puki umetak u životu Crkve; ono čini sâm njezin život, u kojemu duboka istina evanđelja postaje vidljivom i opipljivom. Sva Objava odiše milosrđem; presudnu riječ u svemu ima Očeva milosrdna ljubav" (MeM, br. 1).

Da bi se milosrđe očitovalo u životu Crkve, Papa u Apostolskome pismu donosi više konkretnih odrednica među kojima, za posvetiteljsko djelo Crkve, osobitu pozornost zavrjeđuju dvije odrednice: 1. misionari milosrđa potvrđuju se u službi do izdavanja novih odredaba (usp. MeM, br. 9); 2. podjeljuje se, od sada nadalje, svim svećenicima, snagom njihove službe, ovlast odrješivanja onih koji su počinili grijeh pobačaja (usp. MeM, br. 12).

Mi, biskupi, ovim pismom želimo, osobito ispovjednicima, svratiti pozornost na važnost odredbe o vršenju sakramentalne vlasti službenika sakramenta pomirenja, naročito glede odrješivanja od kazne koja je vezana uz grijeh pobačaja. Budući da u medijskim priložima koji prikazuju crkvene dokumente o tome bolnom pitanju primjećujemo iskrivljavanje činjenica i površnost, smatramo potrebnim podsjetiti svećenike, služitelje sakramenta pomirenja, te upoznati vjernike sa svim vidicima toga teškog grijeha, kao i s putem milosnoga opraštanja pomoću sakramenta svete ispovijedi.

3. Uz sva druga nastojanja, Crkva i putem kanonskoga kaznenog prava budi u vjernicima svijest da se kod namjerno izvršenoga pobačaja radi o ubijanju ljudskoga života te da se time čini teški grijeh i kažnjivo djelo (usp. Zakonik kanonskoga prava, kan. 1398). Pobačaj, koji je pokušao bilo kojim sredstvom, kažnjava se kaznom izopćenja, unaprijed izrečenom, koje pogađa samo ako dođe do učinka (usp. kan. 1328). Da bi netko upao u izopćenje zbog toga kažnjivog djela, mora se raditi o izravnome pobačaju, to jest svjesno željenome i, dosljedno tomu, izravnome, koji je izvršen sredstvom "po sebi" namijenjenim da ga proizvede; mora se raditi o kažnjivome djelovanju za koje je netko uvelike odgovoran zbog zlonamjernosti (usp. kan. 1321, § 1).

Kazna izopćenja pogađa one koji su, na izravan i učinkovit način, fizički sudjelovali u izvršenju pobačaja, tzv. potrebne suradnike: liječnika, anesteziologa, medicinsku sestru počiniteljicu (usp. kan. 1329, § 2). O tzv. moralnim sukrivcima, odnosno poticateljima na grijeh i kazneno djelo (na primjer o: suprugu, roditeljima, rodbini, prijateljima i drugima), kanonski nauk ne iznosi jedinstveno mišljenje, stoga njihovo upadanje u kaznu izopćenja, odnosno kaznenu odgovornost, treba u pojedinačnome slučaju procjenjivati, tj. utvrditi je li poticatelj uistinu bio uvelike moralno odgovoran tako da je zapravo sukriovac, bez čijega sudjelovanja kazneno djelo i ne bi bilo počinjeno (usp. kan. 1329, § 2).

U kaznu izopćenja, unaprijed izrečenog, prekršitelj upada samim počinjenjem te nije potrebno da takva kazna bude i proglašena. Izopćenje je crkvena kazna, cenzura, kojom se vjernika isključuje iz zajednice vjernika s kanonskim učincima koji su u pravu točno određeni (usp. kan. 1331). Onomu tko je upao u kaznu izopćenja zabranjeno je, između ostaloga, slaviti i primati sakramente, a zabrana se također odnosi i na sakrament pomirenja, dokle god od te kazne nije odrješen. Budući da kazna izopćenja pripada popravnim

kaznama, kako bi se kazna otpustila potrebno je štoviše da se počinitelj najprije pokaje za kažnjivo djelo i popravi štetu, a što je ujedno uvjet za primanje pomirenja. Tko odstupa od tvrdokornosti, dakle, pokaje se za kažnjivo djelo pobačaja, ne može mu se uskratiti odrješenje od cenzure (izopćenja) (usp. kan. 1358, § 1).

Odabirom popravne kazne (cenzure) za izvršeni pobačaj, crkveni zakonodavac pokazuje da mu je glavni i izravni cilj postići da se krivac popravi. Budući da je riječ o kazni unaprijed izrečenoj, a neproglašenoj, kajanje se pokazuje poglavito na unutarnjemu području i to u sakramentu svete ispovijedi. Put, dakle, milosnoga opraštanja toga grijeha i odrješivanja od kazne jest sakrament svete ispovijedi.

4. U slavlju sakramenta pomirenja svaki svećenik, ispovjednik, treba imati na pameti kanonsku odredbu da je za odrješenje od unaprijed izrečene cenzure (izopćenja) potrebno posjedovati ovlast. Zakonom ustanovljenu, a još neproglašenu kaznu, poput izopćenja, unaprijed izrečenog, a koja nije pridržana Apostolskoj Stolici, može otpustiti samo ordinarij svojim vjernicima i onima koji se nalaze na njegovu području ili su ondje počinili kažnjivo djelo, te svaki biskup, ali u sakramentalnoj ispovijedi (usp. kan. 1355, § 2).

Ordinarij tu ovlast za otpuštanje kazne, koja pripada vlasti upravljanja, može povjeriti drugima (usp. kan. 137, § 1), npr. drugim svećenicima. Samim pravom ta ovlast, kao redovita, ali samo na sakramentalnome području, pripada kanoniku pokorničaru, bilo stolne bilo zborne crkve (usp. kan. 508, § 1), a ondje gdje nema kaptola, dijecezanski biskup je dužan postaviti svećenika za vršenje te službe (usp. kan. 508, § 2). Takvu ovlast ima i kapelan u bolnici ili zatvoru ili na putovanjima morem (usp. kan. 566, § 2).

Kako bi se vjernicima, koji su počinjenjem grijeha pobačaja upali u navedenu crkvenu kaznu, a ispravno raspoložene savjesti traže pomirenje s Bogom, olakšalo da dobiju otpuštanje kazne, u koju su upali zbog pobačaja, te zatim odrješenje od grijeha, biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine tu su ovlast do sada davali svećenicima po službi koju su vršili ili po pravu ili dopuštenjem. Odluka o tome objavljuje se u službenim glasilima. Tu smo ovlast podjeljivali široko, kako bi se svaki pokornik na tome putu posebnoga pomirenja mogao izmiriti s Ocem.

5. Na početku godine Izvanrednoga jubileja milosrđa papa Franjo je, kao vrhovni pastir opće Crkve, tu ovlast dao svim svećenicima tijekom Svete godine (usp. Pismo kojim se daje oprost prigodom Izvanrednoga jubileja milosrđa, od 1. rujna 2015. godine). Apostolskim pak pismom "Misericordia et misera" Papa je produžio tu ovlast svim svećenicima na neodređeno vrijeme (usp. MeM, br. 12), stoga je biskupi ne moraju dalje povjeravati.

Izraz „svim svećenicima“ ipak treba gledati u smislu kanonskih propisa (usp. kan. 965 i sljedeće). Da bi svećenik valjano odrješivao od grijeha, nije dovoljan samo svećenički biljeg, nego i ovlast vršenja sakramentalne vlasti prema vjernicima kojima daje odrješenje. Prema tomu, u izrazu „svi svećenici“ treba razumjeti samo one svećenike koji već imaju ovlast vršenja sakramentalne vlasti prema vjernicima kojima daju odrješenje, ili po samome pravu ili dopuštenjem mjerodavne vlasti. Gubitkom ovlasti ispovijedanja prestaje i ovlast odrješivanja od grijeha pobačaja i odrješivanja od cenzure (izopćenja) u sakramentalnome sudištu.

Gestom podjeljivanja ovlasti svim svećenicima, papa Franjo želio je još jedanput pokazati blizinu vjernicima koji u svome srcu nose težak ožiljak zbog sudjelovanja u grijehu i u kažnjivome djelu pobačaja, a iskreno se kaju i traže

odrešenje od svećenika. Ovdje je riječ i o praktičnome učinku, tj. da se ne dogodi da vjernik dođe svećeniku koji ga ne može odriješiti, jer ne posjeduje ovlast za odrešenje od cenzure, te se pokornik možda zbog tih okolnosti udalji od Božje blizine i njegova milosrđa, a time i od blizine s Crkvom. Davanjem ovlasti svim svećenicima i nakon zaključenja Jubileja ni na koji se način ne relativizira težina pobačaja kao ubojstva nerođenoga djeteta, nego se vjerniku nudi blizina i što lakši put pomirenja s Bogom i s Crkvom.

6. Neka ispovjednik u susretu s osobom koja je počinila grijeh pobačaja, kao i u svakome ispovijedanju, bude svjestan da jednako vrši ulogu suca i liječnika te da ga je Bog istodobno postavio za služitelja i Božje pravednosti i milosrđa, da bi radio za Božju čast i za spasenje duša (usp. kan. 978, § 1).

Kao sudac, ispovjednik provodi nutarnju parnicu i proglašava presudu, primjenjujući ne ljudski, nego vrhovni propis Božjega zakona i milosrđa. Kao liječnik donosi dijagnozu bolesti duha, propisuje prikladne lijekove, ozdravlja rane i boli nanese grijehom (usp. Red pokore, br. 10a; Ivan Pavao II., Pomirenje i pokora, br. 31, III). Ispovjednik je i učitelj, koji poučava pokornika o obvezama koje ga očekuju, rješava dvojbe, popravlja pogreške, predlaže prikladne savjete, "prosvjetljuje njegovu dušu". Međutim, svećenik je u ispovijedi prije svega otac kojemu pokornik s punim povjerenjem može otvoriti svoje srce. Kao otac, u Božje ime prihvaća svu izgubljenu djecu, preporučujući je za život milosti (usp. Red pokore, br. 10c). Dakle, "ispovjednik nije gospodar, već službenik Božjega praštanja" (KKC, br. 1466).

Ispovjednik se treba pobrinuti da ispovijed bude cjelovita, pri čemu, ako je potrebno, mora pokorniku postavljati i pitanja kojima bi se ispravno utvrdila moralna odgovornost. U toj osjetljivoj materiji ispovjednik mora uvijek postupiti razborito i oprezno, vodeći računa o položaju i dobi pokornika, o okolnostima, te se kloniti ispitivanja o imenu eventualnoga sukrivca (usp. kan. 979), bez obzira na počinjeni grijeh.

Ponuđena "pravna blizina" vjernicima u apostolskome pismu "Misericordia et misera", kao i Božje milosrđe, uvijek pretpostavljaju obraćenje i promjenu života, a isto tako nije dovoljno da pokornik samo ispovijedi svoje grijehove, nego je neophodno da se i popravi. To je cilj zadovoljštine ili sakramentalne pokore. Ispovjednik je stoga dužan pokorniku predočiti svu težinu grijeha pobačaja te mu, prema prilikama, treba odrediti odgovarajuću, ozbiljnu i spasensku pokoru. Zadovoljština je "završni čin koji okrunjuje sakramentalni znak pokore" (Ivan Pavao II., Pomirenje i pokora, br. 31, III). Ona pripada cjelovitosti sakramenta; ona treba biti razmjerna težini i broju grijeha, pazeći na pokornikovo stanje, a pokornik ju je obavezan osobno ispuniti (usp. kan. 981).

Ako ispovjednik ne sumnja u raspoloženje pokornika koji moli odrešenje, on mu ne smije ni uskratiti ni odložiti odrešenje (usp. kan. 980). Kada svećenik, po propisu prava, odrješuje prikladno raspoloženoga pokornika od izopćenja, unaprijed izrečenoga, u sakramentalnome sudištu, ne treba mijenjati obrazac odrešenja, nego je dosta da namjerava odriješiti i od cenzure (izopćenja). Prije nego što odriješiti od grijeha, ispovjednik može ipak odriješiti od izopćenja obrascem što se donosi za odrešenje izvan sakramenta pokore, a obrazac se nalazi u Dodatku I., br. 2., Reda pokore, te glasi: „Vlašću koja mi je dana odrješujem te od sveze izopćenja. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga.”

7. Ovime pozivamo vjernike, koji u svom srcu nose težak ožiljak zbog sudjelovanja u grijehu i kažnjivom djelu pobačaja, neka u milosnome korizmenom vremenu pristupe sakramentu pomirenja i osjete da je Bog "bogat milosrđem" (Ef 2, 4). Ispovjednike, pak, potičemo da se posvete tim vjernicima, uz cijenu bilo kakve žrtve, kako bi pokornici doživjeli istinsko obraćenje srca i susret s milosrdnim Gospodinom.

Imajući na pameti neiscrpnu blagodat sakramenta pomirenja, sve svećenike potičemo da tijekom ove korizme, kao i cijele liturgijske godine, pozivaju vjernike na pokornička slavlja (prema Redu pokore), koja su korisna za obraćenje, čišćenje srca i doticanje izvora milosrđa. Iskustvo nam govori kako naznačeno vrijeme ispovijedanja u crkvama vjernike potiče i ohrabruje za revnije i učestalije pristupanje slavlju sakramenta pomirenja.

Ovom prigodom zahvaljujemo svim svećenicima za predanost u apostolatu ispovijedanja. Budite i dalje neumorni djelitelji duhovnoga dobra, oproštenja grijeha, jer ispovijed je vježbanje poniznosti i iskrenosti pred Bogom, Crkvom, bližnjima i samima sobom, što rađa svetoću, mirom i radoću. Vjerujemo da je to najizravniji put ne samo prema našoj dubokoj vjerničkoj radosti, nego i naš istinski doprinos preobrazbi hrvatskoga društva. Kada otkrijemo dragocjenost Božjega dara pomirenja, slobode i radosti, tada ga svjedočimo i unosimo u sva ozračja u kojima živimo.

U tome nam duhu i papa Franjo u svojoj poruci za ovogodišnju korizmu piše: „Korizma je pogodno vrijeme za obnavljanje susreta s Kristom živim u njegovoj riječi, sakramentima i bližnjemu. Neka nam Gospodin – koji se tijekom četrdeset dana provedenih u pustinji odupro napasnikovim prijevarama – pokaže put kojim nam je ići. Neka nas Duh Sveti povede pravim putem obraćenja da ponovno otkrijemo dar Božje riječi, da budemo očišćeni od grijeha koji nas zaslepljuje i da služimo Kristu prisutnom u braći i sestrama u potrebi.”

Na sve zazivamo obilje Božjega blagoslova, majčinsku zaštitu Presvete Bogorodice Marije, Majke milosrđa, te zagovor sv. Leopolda Bogdana Mandića i bl. Alojzija Štepinca.

U Bjelovaru, 18. veljače 2017. godine.

Biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine:
 + Josip kard. Bozanić
 nadbiskup zagrebački i metropolit, v.r.
 + Josip Mrzljak
 biskup varaždinski, v.r.
 + Vlado Košić
 biskup sisački, v.r.
 + Nikola Kekić,
 vladika križevački, v.r.
 + Vjekoslav Huzjak
 biskup bjelovarsko-križevački, v.r.
 + Valentin Pozaić
 pomoćni biskup zagrebački, v.r.
 + Ivan Šaško
 pomoćni biskup zagrebački, v.r.
 + Mijo Gorski
 pomoćni biskup zagrebački, v.r.

Prilog prikazi

Najstarije hrvatske pjesmarice

Na trinaestoj "Književnoj večeri četvrtkom" Hrvatskoga književnoga društva Sv. Jeronima 9. ožujka dr. Alojz Jembrih održao je predavanje "Grgur Mekinić, otac gradišćanskohrvatske duhovne poezije (povodom 400. obljetnice smrti)". Riječ je o donedavno nepoznatom kulturnom i duhovnom radniku među gradišćanskim Hrvatima. Mjesto i vrijeme njegova rođenja je nepoznato, a umro je 4. ožujka 1617. u Svetom Križu (Keresztur, danas Deutschkreutz u Gradišću u Austriji). Vjerojatno po tadašnjem važećem načelu "Vjera prema području" (Cuius regio, illius religio), Mekinić je bio protestantski svećenik i bio je župnik u Svetom Križu. Značajan je po tome što je 1609. i 1611. tiskom objavio na hrvatskom jeziku dvije pjesmarice duhovnih (crkvenih) pjesama: "Duševne pesne, psalmi ter hvale vzdanja diačke" (1609.) i "Druge knjige Duševnih pesan, psamov, himnušev ter hvale vzdanja diačak" (1611.). To su najstarije ikada tiskane hrvatske pjesmarice. One doduše nisu notirane, ali kod svake je pjesme navedeno po kojoj se melodiji pjeva. Posvećene su grofu Nikoli VI. Zrinskom, gospodaru Međimurja. Jedini poznati primjerci tih pjesmarica čuvaju se u Sjemenišnoj knjižnici u Ljubljani, a godine 1990. nastojanjem samoga predavača njihov je pretisak učinila "Kršćanska sadašnjost", pa su danas dostupne hrvatskim jezikoslovcima, teolozima i muzikolozima za proučavanje. (ika-mb/kj)

Papin razgovor za njemački tjednik "Die Zeit"

Papa izrazio zabrinutost zbog današnjih populizama, posebno onih u Europi

Njemački tjednik "Die Zeit" objavio je razgovor s papom Franjom. Pomanjkanje svećeničkih zvanja postaje sve ozbiljniji problem s kojim se Crkva mora suočiti, rekao je Papa u razgovoru za "Die Zeit". Potrebno je stoga produbiti mogućnosti boljeg uključivanja u crkvene službe oženjenih muškaraca s provjerenom dubokom vjerom, posebno u nekim područjima gdje se manjak svećenika jače osjeća, pri čemu treba precizirati zadatke koje oni mogu preuzeti na sebe. Crkva mora prepoznati pravi trenutak u kojem Duh traži nove oblike službe, Papa međutim kategorički tvrdi kako ukidanje celibata nije opcija. Isto tako je nedopustivo pripuštati u sjemeništa mlade koji nemaju istinsko zvanje. Gospodin je rekao: molite!, a to se, prema Papinu mišljenju, premalo čini. Spomenuo je u tome kontekstu i problem niskog nataliteta. Primijetio je također kako se posvećuje premalo brige mladima koji bi možda htjeli prigrliti svećenički poziv. S mladima treba više raditi ali se ne smije upasti u prozelitizam. To je težak, ali potreban posao, jer mladi to očekuju.

Osvrćući se na trzavice i promjene u vodstvu Malteškoga viteškog reda, Papa je primijetio da kardinal Burke, donedavni delegat reda, nije njegov protivnik, dapače on ostaje i dalje pokrovitelj Reda, ali nije imao snage u ovom kritičnom trenutku sam riješiti problem te je zbog toga poslao nadbiskupa Becciu kako bi napravio reda u toj ustanovi. Becciu je izvanredan pravnik. Papa Franjo je opovrgao neke tvrdnje prema kojima se na taj način htio riješiti kardinala Burkea.

Što se tiče plakata izvještenih po zidovima u okolici Vatikana kojima ga se optužuje da nije milosrdan, Papa smatra da je tekst na rimskom narječju bio izvrstan. Prema njegovim riječima nije ih sastavio – kako bi moglo izgledati na prvi

pogled – jednostavan čovjek, već vrlo inteligentna osoba.

Na pitanje smetaju li ga napadi koji dolaze iz Vatikana, Papa odgovara niječno. "Otkad su me izabrali za Papu nemam više mira. Razumijem da se moj način nastupanja nekima ne sviđa. Svatko može imati svoje mišljenje. To je legitimno, ljudski i obogaćuje", kaže Papa.

Papi se ne sviđa kad ga idealiziraju. "Ne želim reći da sam bijednik, ali sam normalna osoba, koja radi ono što može. Barem tako se osjećam. Grešnik sam i mogu pogriješiti", kaže Papa i primjećuje kako ne smijemo zaboraviti da je idealiziranje čovjeka neka vrsta napada. Kad me netko idealizira osjećam se napadnut, priznao je Papa i objasnio kako proživljava i trenutke tame i praznine. Kad prolazi kroz te trenutke, koji nisu samo mračni, već i izazivaju potištenost, Papa moli i traži od Gospodina oprostjenje, jer ne razumije zašto mu se to događa.

U razgovoru za tjednik "Die Zeit" Papa se osvrnuo i na aktualna politička zbivanja. Kaže da ga zabrinjavaju današnji populizmi, posebno oni u Europi. Iza toga, ističe Sveti otac, uvijek se krije neki mesijanizam. Smatra također da se populizme opravdava očuvanjem identiteta nekog naroda. No veliki poslijeratni političari na Starome kontinentu zamišljali su ujedinjenu Europu, kao nešto što nije "populističko" već je "bratstvo cijele Europe, od Atlantika do Urala". To su bile velike vođe koje su kadre povesti narod putem napretka a da pritom ne budu oni sami u središtu. Političar ne smije sebi svojatati mesijansku ulogu: populizam je loš i na kraju loše završi, kao što nam pokazuje proteklo stoljeće, rekao je Papa spominjući u tome kontekstu Hitlera. (ika-as/sa)

U Varaždinu predstavljena knjiga "Tajne života u dvoje"

U dvorani biskupijskoga Pastoralnog centra u Varaždinu u petak 10. ožujka predstavljena je knjiga "Tajne života u dvoje" Anne i Alberta Friso, članova Papinskog vijeća za obitelj i odgovornih osoba za pokret Novih obitelji u Djelu Marijino - Pokretu fokolara. Djelo Marijino nastoji oplemeniti sve vidove ljudskog života i djelovanja od ekonomije, sporta i politike do osnovne jedinice društva – obitelji. Predstavljanjem knjige obilježena je deveta godina preminuća utemeljiteljice Pokreta Chiare Lubich. Susret su prisustvom uveličali varaždinski biskup Josip Mrzljak, preč. Josip Koprek, predstojnik Obiteljskog centra Varaždinske biskupije, i mnoge druge osobe iz Crkve i Pokreta.

Knjigu je predstavio te vedrim riječima i poticajnim primjerima iz osobnog bračnog života potkrijepio vjeroučitelj Saša Josip Milec, pozivajući na stalno obnavljanje saveza ljubavi, istinsku komunikaciju, izgradnju duhovne povezanosti, iskrenost i iznad svega – razgovor. Sve to posvjedočili su svojim bračnim iskustvima i bračni parovi: Eva i Stjepan Balen, Dubravka i Matija Čevrek, Ivana i Hrvoje Šlezak te Vlatka i Renato Železnjak. Otvoreno su govorili o svakodnevnim poteškoćama i kušnjama pred kojima se nerijetko nađe svaka obitelj. No, oni su posvjedočili da postoji način kako se taj put može olakšati, oplemeniti i produhoviti. O uspješnosti tog puta najbolje je govorila ljubav u njihovim osmijesima i pogledima.

Glazbom su ovaj događaj obogatili Marta Cestar (flauta) Damjan Ivanjko (vokal) uz pratnju Dorotee Ilčić te Artina Sabljak (violina). Program je vodila Maja Bobek Ivanjko. (ika-jbk/sd)